

ТОМАС ГРИЙНИЪС МИСИЯТА АТЛАНТИДА

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2006

chitanka.info

*На Лора
Дори Земята да се отмести
и планините да се срутят в морето,
аз винаги ще те обичам!*

Нищо не продължава вечно в една и съща форма. Виждал съм онова, което някога е било твърда почва, да пропада в морето, и съм виждал земи да се създават от дълбините на океана. А по върховете на планините са се откривали котви от древността.

*Питагор, гръцки
математик (ок. 582–507 г.
пр.Хр.)*

В полярните региони се наблюдават непрекъснати размествания на леда, който не е разпределен симетрично по целия полюс. Въртенето на Земята оказва влияние върху тези асиметрично разположени маси, като предизвиква центробежно завихряне, което се предава на твърдата земна кора. Тази центробежна сила непрекъснато ще нараства, докато достигне определена точка, когато ще предизвика измествания на земната кора върху тялото на планетата. В резултат от тези измествания териториите от полярните региони ще се разположат на екватора.

*Алберт Айнщайн,
немски физик (1879–1955
г. сл.Хр.)*

В романа се преплитат митологични и религиозни, археологични и научни факти. Националната научна фондация на САЩ признава за истина следните данни:

- Всички митологии по света разказват за напреднала цивилизация, унищожена от потоп — например мита за Атлантида, и легендата за потопа в Библията.

- Наскоро откритата мистериозна „аномалия“ в Антарктида.

- Присъствието на американски войски в Източна Антарктида, изграждащи секретна база близо до езерото Восток.

- Съществуването на поне един вулкан, който според някои учени би могъл да разтопи ледената шапка и да предизвика глобален катаклизъм.

ПЪРВА ЧАСТ

ОТКРИТИЕ

1.

Източна Антарктида

Лейтенант Терънс Дрейк от войските за поддръжка на ВМС на САЩ, разположени на авангардния пост в Антарктида, се опита да намери прикритие от ледената виелица зад една огромна снежна пряспа. Позивните на пикочния му мехур бяха станали неудържими. Но ако им се поддадеше, щеше да наруши цял куп международни закони.

Дрейк потрепери, когато през голата, забравена от бога снежна пустош, премина поредният полярен вихър. В сумрака пред него се извисяваха фантастични снежни дюни, наречени „саструги“, а сенките, които те хвърляха, приличаха на кратери от далечна планета в дълбините на космоса. Да, последната граница на Земята беше студена и неприветлива бездна от отвъдното — свят, който природата бе предназначила да остане необитаван от човека.

Лейтенант Дрейк се размърда в опит да се постопли. Натискът в пикочния му мехур ставаше неустоим. Антарктическият договор съдържаше строги забрани за опазването на естественото състояние на околната среда, които можеха да се сведат до следното правило: „В природата на Антарктида не се внася нищо чуждо!“. А това включваше и облекчаването в снега.

Умните глави от Националната научна фондация го бяха предупредили изрично, че азотният шок върху природата на ледения континент може да доведе до необратими последици за хиляди години напред. Поради тази причина в подобни случаи от него се очакваше да разкъса торбичките си с хранителните порции и да се изпишка в една от тях. За нещастие обаче никой не се бе сетил да предвиди подобни торбички за разузнавателните патрули.

Дрейк надзърна през рамо към белите куполи на къщичките от фибростъкло в далечината. Официалната версия за мисията на американския „изследователски екип“ на Антарктида гласеше, че проучва сеизмичната активност в дълбините на ледената шапка. Само

преди три седмици вибрациите от един такъв субледников тремор бяха откъснали от бреговете на Източна Антарктида парче с размерите на щата Роуд Айлънд. За носещия се по океанските течения с около пет километра на ден айсберг щяха да бъдат необходими приблизително десет години, докато достигне до по-топлите географски ширини и се разтопи.

„Десет години!“ — помисли си лейтенант Дрейк.

Като че ли точно толкова време делеше и него от нормалните човешки същества. Което означаваше, че тук може да му се случи буквално всичко и никой няма да чуе писъците му. Усетил тази зловредна мисъл, той побърза да я потисне дълбоко в себе си.

Когато Дрейк се яви в поделението в Порт Хуенем, Калифорния, за да се запише за мисията в Антарктида, старият еднорък цивилен готвач, който транжираше пържоли за офицерската столова, му препоръча да прочете биографиите на мъже като Ърнест Шакълтън, Джеймс Кук, Джон Франклин и Робърт Фалкън Скот — изследователи от времето на кралица Виктория и крал Едуард, проучвали Южния полюс в името и за славата на Великобритания.

Готвачът му подшушна също така, че трябва да гледа на тази задача като на тест за издръжливост — нещо като съвременен ритуал за възмъжаване. Че пътешествието до Антарктида ще бъде като любовна авантюра — екзотична и опияняваща, която ще доведе до коренна духовна промяна в Дрейк. И точно когато усети, че този враждебен рай е успял да го прелъсти, ще установи, че трябва да го напусне. И никак няма да му се иска.

Как ли пък не!

Още от първия ден на този леден куб Дрейк нямаше търпение да се махне отгук. Особено след като новите му подчинени побързаха да го уведомят, че именно в Антарктида старият готвач от Порт Хуенем е загубил ръката си вследствие на измръзване. Оказа се, че всички в ротата му са били изпързалини от тъпия готвач.

Ала вече бе прекалено късно да се обръща назад. Дори и да искаше да се върне в Порт Хуенем, не можеше. Военноморските сили бяха закрили антарктическият си тренировъчен център там. Що се отнася до едноръкия готвач, сега той сигурно се наслаждаваше на правителствената си пенсия на някой топъл плаж, подсвирквайки на момичета по монокини. А самият Дрейк се будеше с пресъхнала уста и

с ужасяващи болки в главата, от които чак му причерняваше. Нощ след нощ пустинноподобният въздух изсмукваше влагата от тялото му. Всяка сутрин той отваряше очи с пълния комплект оплаквания от тежка пиянска нощ, ала без да се бе насладил на алкохолното опиянение.

Лейтенантът напъха дебелата ръкавица в джоба си и усети замръзналото заешко краче, което годеницата му Лорета му подари на сбогуване. Съвсем скоро то ще виси на огледалото за задно виждане на червения форд „Мустанг“, който той ще купи за медения им месец с парите, които се трупаха по сметката му. Да, зелените гущерчета от заплатата му сигурно вече са станали цяла планина. Просто защото нямаше къде да ги харчи.

Станцията „Макмърдо“ — основната база на САЩ в Антарктида, се намираше на цели две хиляди и петстотин километра оттук и предлагаше на двестатината си непрекъснато сменящи се обитатели кафене, два бара и съотношение между мъжете и жените десет към едно. Истинската цивилизация се намираше на още четири хиляди километра оттам — в Крайстчърч, Нова Зеландия.

Така че Дрейк все едно се намираше на Марс.

Следователно кой, за бога, ще забележи, че се е изпикал в снега?!

Лейтенантът се закова на място.

Виелицата като че ли бе постихнала. Точно в този момент опустошителните ветрове сякаш решиха да си починат. Сред ледовете се бе настанила злокобна тишина. Той обаче знаеше, че ветровете ще се появят отново без всякакво предупреждение, с ураганната скорост от 300 километра в час. Защото такава бе непредвидимата природа на вътрешните снежни пустини на континента Антарктида.

Сега или никога!

Дрейк смъкна ципа на термоекипировката си и се облекчи. Студът го захвапа и премина през тялото му като електрическа искра. Тази нощ температурите се очакваха да спаднат до минус 130 градуса, което означаваше, че оголената плът ще замръзне за по-малко от тридесет секунди.

При тази мисъл лейтенантът започна обратно броене от тридесет. На минус седмата секунда вдигна ципа на панталона си, промърмори набързо една благодарствена молитва и вдигна поглед към небесата. Трите ярки звезди от Колана на съзвездие Орион примигваха весело

над голата ледена повърхност. „Царете на Изтока“, както ги наричаше той, бяха единствените свидетели на неговите незаконни действия.

„Да, ама не могат нищо да кажат!“ — помисли си ухилено Дрейк и точно в този момент ледовете под краката му се поразтресоха. След това всичко отново замря. Нов трус. Очевидно трябваше да провери данните в станцията.

Лейтенант Терънс Дрейк се обърна към белите куполи на базата и се насочи към тях. Под ботушите му снегът хрущеше. Куполите на станцията трябваше да бъдат в обичайните сигнални жълти, червени или зелени цветове, ала въпросът бе, че на Чичо Сам никак не му се искаше да сигнализира за пребиваването си тук на когото и да било. Не и сега, когато Антарктическият договор забрани всякакво военно присъствие или оборудване на Мирния континент, с изключение на техниката и апаратурата за „изследователски цели“.

Неофициалните заповеди на Дрейк бяха да отведе екип от учени на НАСА дълбоко във вътрешността на Източна Антарктида, която до този момент бе проучена единствено по въздух. Трябваше да следват курс, представете си, по Колана на Орион! Веднага след като достигнаха епицентъра на настоящите земетресения и изградиха базата, учените от НАСА автоматично започнаха да провеждат сеизмични и ехографски проучвания. Последваха сондажите. Дрейк бе стигнал до заключението, че „изследователската дейност“ вероятно има нещо общо с топографията на древната земна маса, която бе скрита под многовековните ледове.

Ала какво очакваха да намерят там, лейтенантът нямаше никаква представа. Генерал Йейтс също не благоволи да го уведоми. Нямаше понятие и за какво им бяха необходими всичките тези оръжия и денонощни караули. Единствената заплаха за тяхната мисия би могла да дойде от екипа на Антарктическата комисия на ООН (UNACOM), разположен в станция „Восток“ — доскоро изоставена руска изследователска база, която само преди няколко седмици бе отново активирана.

„Восток“ обаче се намираше на повече от шестстотин километра оттук — десет часа път с наземен транспорт. А защо НАСА толкова много се притесняваше да не я усетят от комисията на ООН, за Дрейк си оставаше мистерия, неразгадаема като ледовете под краката му.

Но той ясно си даваше сметка, че каквото и да има там долу, под леда, е на най-малко дванадесет хиляди години. Беше чел някъде, че точно толкова време е изминало, откакто съществува този леден ад. И сигурно намиращото се долу трябва да е от жизненоважно значение за националната сигурност на САЩ, иначе Вашингтон надали би рискувал подобна подмолна операция и най-вече — международния скандал, ако нелегалната експедиция по някакъв начин бъде разкрита.

Командният център бе изграден от лесно сглобяеми плоскости от фибростъкло, образуващи огромен купол. Бъкаше от всякакви сателитни чинии и антени, насочени към звездите. Докато се приближаваше към купола, лейтенантът дочу припукване от няколкото десетки метални пилони, разположени около базата — сухият антарктически въздух превръщаше човешките същества във високо наелектризирани топки статично електричество.

Пристъпи прага на командния център и веднага бе обгърнат от топлината, генерирана от термалните нагреватели. Все още не бе успял да затвори херметически изолиращата врата, когато дежурният свързочник му махна с ръка.

Лейтенант Дрейк пристъпи тежко през конзолата, като се отърсваше от снега. Предаде електричеството от пръстите си върху заземяващата метална лента по стените. Искрите го ужилиха не на шега, но все пак процесът бе по-безопасен, отколкото да докосне първо компютрите и без да иска, да изтрие цялата им памет.

— Какво имаш за мен? — обърна се той към свързочника.

— Радио и ехографските ни проучвания май се натъкнаха на нещо — съобщи дежурният, като почука по слушалките на главата си. — Прекалено ритмично е, за да бъде обикновено природно явление.

Дрейк се смръщи и заповяда:

— Включи микрофоните.

Свързочникът щракна един превключвател и стаята се изпълни с отмерено, ритмично боботене. Дрейк смъкна качулката на полярния си екип и отдолу се показва тъмен кичур коса. Почука по стените на конзолата и наостри слух. Да, този звук определено беше с механичен произход.

— Сигурно са от комисията на ООН — заключи лейтенантът. — Очевидно са ни надушили. А това вероятно са всъдеходните им машини „Хагlund“, приближаващи се към нас. — Още докато

изричаше тези думи, Дрейк си представи избухването на международния скандал. Генерал Йейтс определено ще побеснее, като разбере.

— На какво разстояние са оттук? — попита той свързочника.

— На около километър и половина под нас, сър — отвърна озадаченият свързочник.

— Под нас ли?! — стреснато го изгледа Дрейк.

Боботенето се засилваше.

Лампата над главите им се разклати. После земята под краката им потрепери така, сякаш току-що наблизко бе преминал тежкотоварен влак.

— Но този звук не идва от микрофоните! — изкрещя Дрейк. — Веднага алармирай Вашингтон по сателитния канал!

— Опитвам се, сър! Не отговарят.

— Пробвай друга честота!

— Навсякъде нищо!

Дрейк долови някакво припукване и вдигна глава. От тавана се бе отчупило малко парче лед и се готвеше да падне. Отстъпи, за да не бъде ударен, и попита:

— Пробва ли УКВ обхвата?

— Да. Пълно радио затъмнение — информира го свързочникът.

— Мамка му! — Дрейк се втурна към шкафа с мунициите. Извади оттам един автомат М-16 с изолационно покритие и се насочи към изхода. — Гледай да възстановиш по-скоро сателитните връзки!

Отвори люка и се втурна навън. Боботенето бе станало оглушително. Дишайки тежко, той се спусна към външния периметър на лагера и замръзна на място.

Вдигна своя М-16 и сканира хоризонта през окуляра за нощно виждане. Нищо, само призрачен зеленикав въздух, разнообразяван тук-там от вихрещата се полярна мъгла. Но Дрейк продължи да наблюдава, очаквайки всеки момент да зърне очертанията на поне десетина всъдеходни машини „Хаглунд“. А може и да са стотина. Мамка му!

Да не би пък да са руснаците с техните чудовищни осемдесеттонни трактори „Харковчанка“?

Земята под краката му се тресеше. Дрейк сведе поглед и между двата си крака зърна зигзагообразен тънък процеп.

Отскочи уплашено.

Пукнатина в леда, при това бързо разширяваща се!

Метна автомата на рамо и се опита да изпревари напредването на пукнатината, като се втурна обратно към командния център. Въздухът около него се изпълни с викове и крясъци — десетки войници, паникьосани от разтърсващата се под краката им земя, се опитваха да напуснат командния център. А после, най-неочаквано, виковете бяха заглушени от адския вой на вятъра.

Отгоре се спусна плътен поток вкочаняващ въздух, който само за секунди образува огромна ураганна фуния. Адският порив разтърси Дрейк така, че той изгуби равновесие. Плъзна се и се строполи по гръб върху най-близката снежна дюна. Удари главата си толкова силно, че веднага изгуби съзнание.

Когато след време дойде на себе си, ветровете бяха утихнали. Остана така още няколко минути, а после бавно надигна пулсиращата си от болка глава и надникна изпод прихлупената над очите му качулка.

Командният център го нямаше — беше погълнат от огромна черна пропаст, гигантска паст във формата на полумесец, с широчина около тридесет метра. Дрейк реши, че студът сигурно му прави номера — не беше възможно тази пропаст да се образува толкова бързо, не и на подобно разстояние от километър и половина.

Със сетни сили лейтенантът успя да се довлече до ръба на сърпоподобната паст. Трябваше веднага да разбере какво се е случило, дали някой е оцелял и се нуждае от помощ. Протегна ръка и пръстите му най-сетне се заключиха върху ръба на пропастта.

Надникна и насочи лъча на фенерчето си към черната пропаст пред себе си. Лъчът заигра по гладките като стъкло синьо-бели стени лед, а после се спусна бавно надолу.

„Господи! — помисли си лейтенантът. — Тази дупка трябва да е дълбока близо два километра!“

А после видя телата и онова, което бе останало от базата. Намираха се върху ледена издатина на стотина метра по-надолу. Заради бялата си термоекипировка наличният състав беше трудно различим сред начупеното фибростъкло и нагънатия метал. Но пък

трупове на цивилните учени в техните шарени екипи се разпознаваха лесно.

Дрейк оглеждаше останките от първата си командирска мисия и в главата му се блъскаха хиляди мисли. Трябваше да провери телата, за да види дали някой все още не диша. Да намери някакво оборудване и да извика помощ. Трябваше да направи нещо, каквото и да е!

— Чува ли ме някой? — провикна се той и гласът му сякаш разпука сухия въздух.

Заслуша се и му се стори, че дочува някакъв звън. Оказа се обаче, че звукът идва от замръзналите крака на неговия дежурен свързочник, които се клатеха, удряха се по разбития пулт и звънтяха като стъкло.

— Чува ли ме някой?

Някакъв отговор. Само тихият вой на вятъра, свистящ на малки вихрушки из пропастта пред него.

Дрейк се вгледа по-внимателно и забеляза някаква постройка, която стърчеше от леда. Не беше нито от фибростъкло, нито от метал, нито от какъвто и да било материал, използван в базовия им лагер. Беше нещо много твърдо, което като че ли излъчваше сияние.

Какво пък е това, за бога?!

Над пустошта се възцари гробовна тишина. С ужасяваща яснота на съзнанието лейтенант Дрейк си даде сметка, че е напълно сам.

В отчаянието си започна да се оглежда за някакъв сателитен телефон. Ако можеше да предаде съобщение и да уведоми Вашингтон какво става тук! А и надеждата, че от станцията „Макмърдо“ или от базата „Амундсен Скот“ идва помощ, би могла да му вдъхне сили, за да изкара нощта.

Нов порив на вятъра.

Нов писък.

Дрейк усети как земята под краката му поддава. Успя единствено да ахне и веднага след това полетя към зиналата пред очите му паст. Приземи се някъде, но вече не можеше да помръдне крака. Опита се да извика за помощ, но единственият звук, който излезе от устата му, бе слабо хриптене.

Далече над него, в небето, трите звезди от Колана на Орион наблюдаваха ставащото с ледено безразличие. Дрейк усети странен аромат или по-скоро — промяна в състава на въздуха около себе си.

Почувства как сърцето му започва да тупти по непознат, но иначе ритмичен начин, като че ли постепенно губеше контрол над тялото си. Добре, че все още можеше да си движи ръцете.

Пръстите на ръцете му се приплъзнаха напред по леда и докопаха фенерчето, което все още беше включено. Той огледа тъмнината около себе си, движейки лъча по полупрозрачната стена. Бяха му необходими няколко минути, докато очите му се адаптират към обстановката. Нещо не му беше съвсем ясно какви са тези неща пред него. Приличаха на въгленчета в леда.

Миг по-късно осъзна, че това са очи — очите на малко момиченце, втренчени право в него през дебелата ледена стена.

Дрейк впи очи в лицето пред себе си.

В гърлото му се надигна стенание.

После извъртя глава и установи, че навсякъде около него е пълно с идеално съхранени човешки същества, застинали във времето, протегнали отчаяно ръце към него през вековете.

Лейтенант Дрейк отвори уста, за да изпищи, ала боботенето отново започна. Върху него се стовари блестяща лавина от ледени отломъци и го прие във вечността.

2.

Наска, Перу

Конрад Йейтс плъзна поглед по склона на платото, окъпано от яркото слънце на Перу, и се вторачи в равнините на Наска. Голата, безкрайна пустиня обгръщаше всичко около него. Забеляза гигантските фигури на Кондора, Маймуната и Паяка, стърчащи над прогорената от слънчевите лъчи пустош. Имаше чувството, че се намира на Марс. Прочутите линии Наска, простиращи се на километри и датиращи от хилядолетия, бяха толкова огромни, че можеха да бъдат обхванати с поглед само от въздуха. Както и миниатюрния облак прах, виещ се в далечината около Панамериканската магистрала.

Облакът спря близо до микробуса, който той бе паркирал встрани от пътя. Конрад извади бинокъла си и го фокусира в тази посока. До микробуса му бяха спрели два военни джипа, от които изскочиха осем перуански войници и започнаха да оглеждат возилото му.

„Мамка му! — изпсува наум той. — Как са разбрали къде да ме търсят?“

Жената, изправена до него, оправи раницата на гърба си и изрече с безизразен френски акцент:

— Неприятности ли, Конрад?

Той се вторачи в циничните ѝ сини очи, обрамчени от двадесет и четиригодишно, бебешки гладко личице. Мерседес, дъщерята на френски телевизионен магнат, беше продуцентка на предаването му „Древните загадки на Вселената“ и му помагаше да изнамира интересни места.

— Все още не — сръза я той. — И за вас съм доктор Йейтс!

Тя се нацупи. После, подобно на раздразнена чистокръвна кобила, прогонваща досадни мухи, размаха стърчащата от прореза на бейзболната си шапка конска опашка.

— Доктор Конрад Йейтс, най-великият световен експерт по мегалитна архитектура! — закаканиза тя като второкласния актьор,

който водеше шоуто им. — Изхвърлен от академичните среди заради брилянтните си, но иначе крайно неортодоксални теории за произхода на човешката цивилизация. — Направи пауза и добави: — Но обожаван от жените по целия свят!

— Само от малоумните! — поправи я той.

После вдигна поглед към последната издатина преди върха на платото. Беше гол до кръста. Силното му, мускулесто тяло беше добило загара си от катеренето на най-важните и горещи географски и политически върхове. Тъмната му коса беше доста дълга — носеше я прибрана на опашка с тънка кожена връзка. Тридесет и деветгодишното му тяло и издяланите като с длето черти излъчваха уморен и гладен вид. И той наистина се чувстваше така — уморен от броденето по житейските пътеки и гладен за отговори.

До най-отдалечените кътчета на света го отвеждаше неутолимата му жажда към произхода на човешката цивилизация — така наречената „култура Майка“, положила основите на най-древните познати цивилизации на планетата. Една монахиня веднъж му каза, че вманиачеността му на тази тема всъщност се корени в желанието му да открие биологичните си родители, които били изчезнали след раждането му. Може и да е права. Но сега поне древните жители на Наска биха могли да му предложат някои насоки.

Конрад постави ръка върху издатината над главата си и с лекота се изтегли нагоре. Бяха достигнали върха на платото. Той протегна ръка, пое прашната длан на Мерседес и я издърпа на върха. Тя падна върху него — нарочно и го просна по гръб. Игривите ѝ очи се впиха в неговите за няколко секунди, но после момичето отмести поглед встрани и ахна.

Върхът представляваше абсолютно гладка повърхност, оформена с лазерна прецизност. Приличаше на гигантска самолетна писта и предлагаше умопомрачителна панорама към някои от най-прочутите дялани фигури в пустинята Наска.

Докато Мерседес се наслаждаваше на гледката, Конрад се изправи и се отупа от прахта. Надяваше се момичето да запомни всичко добре, защото следващото, което щеше да види, вероятно ще бъде през решетките на затвора — освен, ако бързичко не измисли как да се изплъзнат на перуанските войници, дебнещи долу.

— Не може да не признаеш, Конрад — отбеляза накрая тя, — че този връх със сигурност е бил самолетна писта!

Мерседес се опитваше да предизвика научния му интерес. Тъй като фигурите можеха да бъдат видени само от въздуха, някои от по-смахнатите му конкуренти в областта на археологията бяха изказали хипотезата, че древните жители на Наска са имали летящи машини и че конкретно този връх, на който те двамата сега се намираха, някога е бил писта за извънземни космически кораби. Точно сега нямаше нищо против появата на един такъв кораб — тъкмо да го измъкне от лапите на момичето и на перуанските войници.

Но си даваше сметка, че има нужда от нея. Това шоу бе единственият му източник за субсидиране на проучванията му, а самата тя — единственият му работодател.

Конрад въздъхна.

Като че ли битките с пясъците на времето, с чуждестранните правителства и с всякакви налудничави теории за произхода на човешката цивилизация не му бяха достатъчни, та сега и теории за древни астронавти! Тъкмо да се лиши и от малкото останал му респект сред академичните среди, на който все още се радваше!

Някога Конрад се славеше като авангарден, постмодерен археолог. По онова време той твърдеше, че значимостта на древните руини е нищожна на фона на информацията, която те предлагат за своите строители. Подобна позиция влизаше в тотално противоречие с популярния самодоволен канон за „съхранението“ в традиционната археология, който, по мнението на Конрад, беше просто прикритие за разцвета на туристическия бизнес и за трупането на повечко долари. Така, с течение на времето, за пресата той се превърна в независим единак, за колегите си — в повод за горчива ревност, а за блискоизточните и южноамериканските правителства стана нарицателно за трън в задника, защото нарушаваше претенциите им за собственост върху най-великите археологически съкровища в света.

А после, един ден, близо до Луксор в Египет той изкопа десетки израелски селища от тринадесети век пр. Хр. Тези селища представляваха първото физическо доказателство за истинността на библейския „Изход“. Ала официалната позиция на египетското правителство постулираше, че техните древни предци никога не са използвали еврейски роби при строежа на пирамидите. Освен това

единствено правителството на Египет имало правото да обявява пред медиите за откритията, направени на неговата територия. А Конрад не беше обсъдил находките си с представителите му, като се бе обърнал право към пресата. И по този начин беше нарушил договора, който всеки археолог, получил разрешение да копае в Египет, беше длъжен да подпише.

Началникът на Египетския върховен съвет по антиките го нарече „глупав, мързелив идиот“ и го изгони от страната, лишавайки го завинаги от правото да стъпва там.

Внезапно местата се бяха разменили и Конрад иконоборецът се бе превърнал в Конрад съхранителя, настояващ за международна защита на „робския град“. А когато правителството най-сетне допусна телевизионни камери до обекта, рушащите се основи на израелските селища вече бяха сравнени с булдозери, а мястото — застроено като военна база. Вече не бе останало нищо за съхранение само история, на която никой не вярваше, и репутация в развалини.

Сега положението беше още по-лошо.

Конрад бе лишен от статуса си в научните среди. Беше лишен и от пари. Намираще се в лапите на Мерседес и на нейното налудничаво телевизионно реалити шоу, чиято главна цел беше развлечението на простолюдието, а не археологията. Нямаше право да се връща в Египет, а скоро същото щеше да важи за Перу, Боливия и още ред други държави. Само категоричното доказателство за съществуването на културата Майка би могло да го спаси от древните астронавти, от евтините научно-популярни филмчета и още по-евтините флиртове.

По лицето на Мерседес се изписа загриженост:

— Като гледам, ще изгубим цял един ден, докато качим необходимия екип до това плато! — Но после изражението ѝ светна и тя добави: — Като че ли ще е най-добре да се придържаме към нашата „Чесна“ и коментар на фона на снимките!

— Но това би опорочило напълно нашата цел, Мерседес! — възкликна Конрад.

— Какво имаш предвид? — погледна го неразбиращо тя.

— Може би е време да извършим един свещен ритуал — изрече той и хвана ръката ѝ. — Ритуал, който ще предизвика едно откровение!

Конрад падна на колене, придърпа я към себе си и забеляза как очите на момичето блеснаха в очакване.

— Сега прави това, което правя и аз. Ще станеш свидетелка на велика мистерия!

Мерседес се приведе до него.

— Зарови пръсти в прахта!

Двамата бавно заровиха пръсти в горещите, черни вулканични камъчета и постепенно стигнаха до хладната и влажна жълта глина отдолу.

— И това ли го пише в сценария ти? — обърна се към него тя. — Много е приятно!

— Сега стрий малко глина между пръстите си!

Тя стори, каквото ѝ беше казано, а после повдигна малка бучка глина към носа си и я помириса, сякаш, за да преживее някакво космическо откровение.

— Ето, че разбра! — изрече спокойно той.

— Това ли е всичко? — объркано го изглежда Мерседес.

— Не разбираш ли? Тази почва е прекалено мека за кацането на каквото и да било летателно средство! — изрече триумфално Конрад и ѝ се усмихна. — Толкова с фантазиите ти за древните астронавти!

Трябваше да се досети, че простичкият му научен експеримент няма да ѝ се понрави. Очите ѝ се превърнаха в малки цепнатини от ярост. Конрад многократно бе ставал свидетел на подобна трансформация. Точно по този начин Мерседес се бе намърдала на мястото си в телевизията — с инат и с помощта на бащините си пари.

— Шоуто се нуждае от теб, Конрад! — изсъска тя. — Ти си астро-археолог от двадесет и първи век или каквото там се наричаш. Не си проваляй шансовете! Държа да те оставя в играта! Но отлично знаеш, че ме натискат за рейтинга. Така че, ако не играеш по правилата, нищо не ми пречи да наема на твое място някое зъбато величие, което да се прави на археолог по телевизията.

— Което ще рече какво?

— Ще рече да дадеш на откачалките, които ни гледат, онова, което искат!

— Древни астронавти ли?

Бebешкото ѝ лице се разтопи в блажена усмивка и погледът ѝ заискри от обожание.

— Професор Йейтс! — измърка Мерседес, обви ръце около врата му и впи устни в неговите.

Неспособен да се изтръгне от нея, нито пък да си поеме въздух, той бе принуден да ѝ отвърне с презрителна целувка. Очевидно онова, което френският писател Молиер бе казал за драматурзите, се отнасяше и за археолозите. Проститутката в тази ситуация бе само той. Отначало започна да го прави само за себе си, после за няколко приятели и университети. Така че, какво му пречеше да не започне да получава и пари за това?!

Внезапно ги блъсна силен порив на вятър. Конската опашка на Мерседес го зашлеви през лицето. В небето над тях се материализира блестящ метален обект. Конрад заслони очи и разпозна очертанията на военен хеликоптер „Блек Хоук“, от чиито отвори стърчаха дулата на картечници.

Мерседес проследи погледа му и се смръщи.

— Какво е това?

— Неприятности!

Той протегна ръка зад гърба ѝ и извади от раницата ѝ 9-милиметров автоматичен пистолет „Глок“. Момичето се ококори от ужас.

— Пуснал си ме през границата с това?!

— Глупости! Купих го онзи ден в Лима — отговори той, измъкна от чантичката на колана си нов пълнител и бързо зареди пистолета. После пхна оръжието в колана на кръста си. — Остави разговорите на мен!

Напълно изгубила дар слово, Мерседес само успя да кимне.

Хеликоптерът се снижи, а вятърът от перките му вдигна облак червен прах от върха на платото. Когато се приземи и вратите се разтвориха, отвътре изскочиха шестима войници от специалните части на САЩ в камуфлажни екипи и веднага подсигуриха периметъра. Едва след това се появи снажен млад офицер в синята бойна униформа на Военновъздушните сили — изтропа по металните стълби и веднага се насочи към Конрад.

— Доктор Йейтс? — изрече офицерът.

Конрад го изгледа. Изглеждаше приблизително на неговите години — елегантен, открит човек, когото като че ли бе виждал и преди. Лявата му ръка бе облечена в черна кожена ръкавица. Накрая археологът изрече:

— Кой пита?

— НАСА, сър. Аз съм командир Лундстрьом. Работя за баща ви, генерал Йейтс.

Конрад се вкамени.

— За какво съм му притрябвал?

— Генералът се нуждае от мнението ви по въпрос от жизненоважно значение за националната сигурност.

— Не се и съмнявам, обаче националният интерес и моят собствен са две различни понятия.

— Не и в този случай. Доколкото разбрах, вие сте персона нон грата в Университета на Аризона. И в случай, че още не сте забелязал, точно в този момент по склона на платото се катери въоръжен отряд от местните. Така че, можете да избирате: или да дойдете с мен, или да прекарате следващите няколко седмици в перуански затвор.

— Изборът ми не е богат. Ще трябва да си помисля.

— Погледнете на нещата така — продължи командир Лундстрьом. — Малката ви приятелка тук надали ще прегърне с ентузиазъм идеята да ви плаща гаранцията, когато разбере, че сте я използвали, за да внесете контрабандно в страната египетски предмет на изкуството, и да го заложите срещу свободата на много издирван южноамерикански наркобарон.

— Луксор можеше да се справи и по-добре с изфабрикуването на поредната си лъжа. И къде, според тях, съм намерил този предмет на изкуството?

— Египтяните твърдят, че сте го откраднали от Националния музей в Багдад, когато градът е паднал под американска окупация по време на Иракската война. Иракчаните потвърждават думите им. Или поне тази е версията, която представят пред перуанците, боливийците и всички останали, които проявяват желание да ги слушат.

Конрад се опита да потисне яростта си срещу египтяните и същевременно пресмяташе шансовете си да изгние в затвора. Стигна до заключението, че Мерседес вероятно ще остави надзирателите първо да си поиграят с него и едва тогава ще му плати гаранцията.

— Много добре! — обърна се той към командир Лундстрьом. — Но въпреки всичко смятам да се откажа от тази прекрасна възможност. — И протегна ръка към офицера, за да си вземат довиждане.

Но той въобще не помръдна. Само изрече:

— Има още нещо, доктор Йейтс. Открихме онова, което сте търсил през целия си живот.

Конрад вдигна очи към него и попита:

— Биологичните ми родители ли?

— Следващото по важност. Подробности ще научите, когато стигнем там.

— Последният път това ваше „там“ едва не ме уби, командире. Защо не си намерите някой друг?

— Опитахме — отговори офицерът и направи кратка пауза, за да му предостави време да осъзнае чутото. — Изчезнала е. И доколкото можем да се досетим като че ли друга организация вече е успяла да наеме доктор Сергети по същия въпрос.

— Серена ли?!

Лундстрьом кимна.

Десетки сценарии преминаха като на филмова лента през съзнанието на Конрад — всички до един колкото неприятни, толкова и вълнуващи. Дори самото й име бе достатъчно, за да го върне към живот. А мисълта, че той, Серена и баща му, заедно с толкова различните им светове, ще се сблъскат за първи път, го накара да се запита дали времепространственият континуум ще успее да издържи подобна среща и дали Вселената няма да експлодира.

— Тази работа няма да завърши добре, нали, командире?

— Вероятно не. Но генерал Йейтс ни очаква.

— Само минутка.

Конрад се обърна и се приближи до Мерседес, която наблюдаваше цялата тази размяна на реплики със сбърчено чело. Целуна я и каза:

— Много съжалявам, скъпа, обаче трябва да тръгвам.

— Къде? Къде отиваш?

— Да се срещна с един истински древен астронавт.

После отново бръкна в раницата й и извади оттам златна египетска статуетка на Рамзес II от Деветнадесетата династия. Това бе фараонът от така наречения в Библията „Изход“. Беше я открил в израелския град на робите и тя бе единственото веществено доказателство на този свят, което можеше да свидетелства, че той не се е побъркал. Подаде я на момичето и каза:

— Нямах никаква представа откъде това нещо се е появило в раницата ти. Казвам ти го в случай, че любезните господа, които в момента се качват по склона, те попитат, докато те ескортират обратно до Лима.

Мерседес зяпна и проследи замаяно с поглед Конрад и Лундстрьом, които се качиха във военния хеликоптер. Вратите му щракнаха и само след миг машината се отлепи от земята.

Конрад се загледа в отдалечаващото се плато. Докато се сети да помахна на Мерседес, перуанските войници вече бяха стигнали до върха, а хеликоптерът навлизаше в планините.

Археологът се обърна към офицера и попита:

— И така, какво иска от мен баща ми този път?

— По-точният въпрос би бил „къде“ ви иска! — изтъкна Лундстрьом, подхвърли му бяла полярна екипировка и добави: — Няма да е зле да облечете това!

3.

Асех, Индонезия — Рим

Доктор Серена Сергети се спусна на шейсетина метра над смарагдовозелените оризища, след което стабилизира хеликоптера. Слънцето бе успяло да пробие черните облаци, но над тучните гористи склонове се търкаляха гръмотевици. Очевидно дъждът беше неизбежен.

Тя приближаваше град Лхоксеумаве в залятия от военни размирици район на Индонезия, познат до неотдавна като Холандски Западни Индии. В провинцията имаше повече от двадесет хиляди сираци — жертви на десетилетната борба между асехските сепаратисти и индонезийските военни. А сега сред мюсюлманската групировка се бе внедрила и Ал Кайда, а терористите правеха ситуацията още по-взривоопасна. Затова тя бе длъжна да стори нещо, за да помогне на тези деца, които светът очевидно бе забравил.

Докато прелиташе над блатата, погледна надолу и зърна отражението на слънцето в нефтената ивица. Имаше разлив на нефтения кладенец на „Ексън Мобайл Кластър II“, който бе отровил местните оризища, овощните градини и фермите за скариди. Не че не се бе случвало и преди просто този разлив изглеждаше далеч по-заплашителен от предишните. Вдовиците и сираците в близките селца Пуук, Нибонг Баро и Танджун Круен Пасе сега ще бъдат напълно лишени от препитание. Ще бъдат принудени да се преместят в друга област най-малко за шест месеца, а вероятно и година, за да търсят някаква прехрана.

Тъкмо се канеше да включи вградената на борда на хеликоптера камера с дистанционно управление, когато в слушателките ѝ заговори глас на английски, но със силен чужд акцент: „Добре дошли в Пост Тринадесет, сестро Сергети!“.

Серена се обърна и зърна индонезийски военен хеликоптер с тежки картечници на борда, който летеше успоредно на нейния. Гласът

отново заговори: „Сега ще се приземите на хеликоптерната площадка в центъра на комплекса“.

Серена зави рязко надясно и започна да се издига, но точно в този момент по корпуса на хеликоптера забарабаниха куршуми.

„Незабавно се приземете! — изговори властно гласът в слушалките ѝ. — Иначе ще ви взривим!“

Тя стисна здраво джойстика и се наклони по посока на хеликоптерната площадка. Едва докосна платформата, когато машината ѝ бе обградена от войници в зелени камуфлажни униформи, стиснали здраво своите автомати М-16.

Бяха подразделенията „Копасус“ — индонезийските специални части, базирани в близкия Кемп Ранкун. Серена веднага ги позна, още докато слизаше с вдигнати ръце от своя хеликоптер. Кемп Ранкун, гнездо на множество случаи на издевателства над човешкото достойнство, беше собственост на „Пи Ти Арун“ — индонезийския нефтен гигант, в който дялово участие имаше и „Ексън Мобайл“, обслужващ Пост Тринадесет.

Стената от въръжени мъже се раздели, за да пропусне мощен джип. Джипът закова на място и от него излезе офицер — полковник, ако се съдеше от звездите на пагоните му. Иначе беше слаб млад мъж на двадесет и няколко години. Зад него провлачваше крак по-възрастен, подпухнал цивилен с европейски черти, от чиито летаргични движения и нервно стрелкащи се очи Серена заключи, че това сигурно е местният американски представител на нефтената компания.

— Какво значи всичко това? — извика тя.

— О, сестро Сергети! — изрече полковникът на английски. — Вярно е, че говорите местния език като индонезийка, но въобще не приличате на такава. Както виждам, снимките ви по вестниците са спестили много от вашата красота. Както и от уменията ви на пилот.

— Работата ми налага да се науча, полковник — отбеляза тя с родния си австралийски акцент.

— И каква е тази работа? Доколкото знам, призиванията ви са твърде много.

— Да доставям храна и медицински средства на най-бедните от бедните в Африка и Азия, защото техните правителства са толкова корумпирани, че дори и пратките на ООН не успяват да се доберат до

селищата в нужда — отговори тя. — Или изчезват, или гният по доковете, защото пътищата са непроходими.

— Тогава сте попаднали на погрешното място, мадам — проточи с американски акцент цивилният. — Аз съм Лу Хакет, главен изпълнителен директор на тази операция тук. Би трябвало сега да сте в Източен Тимур и да помагате на тамошните католици да се справят с мюсюлманите. Какво правите в един изцяло мюсюлмански регион като Асех?

— Документирам случаите на нарушения на човешките права, господин Хакет — отговори Серена. — Бог обича и мюсюлманите, и асехските сепаратисти. А може би дори и американските бизнесмени.

— Нарушения на човешките права ли? Не и тук! — отсече господин Хакет, като не отлепяше поглед от хеликоптера ѝ, който в момента техниците на индонезийските специални части изтърбушваха.

Серена го погледна право в очите и отвърна:

— Искате да кажете, че онзи нефтен разлив, който унищожи фермите за скариди, не е ваш?

— Не бих нарекъл един невинен и напълно случаен инцидент нарушение на човешките права.

След тези думи бизнесменът притеснено изтри чело със стара, износена кърпичка. Серена не пропусна да забележи логото на кърпичката. Носеше печата на президента на САЩ. Безсъмнено дреболия, останала му за спомен от поредната кампания по набиране на средства за избори.

— Значи вашата компания не е построила казармите тук, в Пост Тринадесет, откъдето има толкова жалби за мъчения на затворени и разпитвани хора, жертви на нарушенията на човешките права? — продължи Серена, като хвърли поглед и към индонезийския полковник. — Или може би не осигурявате и оборудването за копаене на дълбоките масови гробове, за да могат местните военни да погребват жертвите си в Сентан Хил и Тенкорак Хил?!

Господин Хакет я изгледа така, сякаш проблемът беше тя, а не неговият нефтен разлив.

— Какво искате от нас, сестро Сергети?

Вместо нея отговори индонезийският полковник:

— Иска да стори на „Ексън Мобайл“ и „Пи Ти Арун“ онова, което причини на „Денок Кофи“ в Източен Тимур.

— Имате предвид да лиша от властта му картел, контролиран от индонезийските военни, и да дам възможност на хората да продават стоките си на пазарни цени? — обади се тя. — Хм, тази идея си струва да бъде обмислена!

На Хакет очевидно му писна.

— Виж какво, сестро! Ако жителите на Източен Тимур са толкова умрели да бъдат роби на „Старбъкс“, това си е тяхна работа! Когато обаче изхвърлихте военните от бизнеса с кафе, те насочиха интереса си към моя!

— Ще ви дам една идея — намеси се и полковникът, като ѝ подаде някакъв лист хартия. Беше факс. — Махнете се оттук!

Серена огледа подробно факса. Беше от епископ Карлос в Джакарта — носител на Нобеловата награда за мир за 1996 година. В него се казваше, че в Рим се нуждаят спешно от нея.

— Папата иска да ме види?!

— Папата, Божият наместник, Светият престол — както искате го наречете! — махна с ръка господин Хакет. — Лично аз съм баптист и не ми пука. А вие можете да се считате за голяма късметлийка, че излизате оттук на два крака!

Серена се обърна към хеликоптера си точно навреме, за да види как няколко войници отнасят свалените камери с дистанционно управление.

— А народът на Асех? — обърна се тя към господин Хакет, докато полковникът я буташе към джипа си. Очевидно бе решил да задържи хеликоптера ѝ. — Не можете да се преструвате, че всичко това не е случило!

— Няма нужда да се преструвам за каквото и да било, сестро! — изкиска се бизнесменът и самодоволно помахна с ръка. — Щом нещо не е в новините, значи не се е случило!

Двадесет и четири часа по-късно Серена седеше на задната седалка на черната лимузина без обозначителни номера, която старият Бенито провираше умело между гневните, протестиращи тълпи на площад „Свети Петър“. Струваше и се невъзможно, че именно тя е причината. И все пак демонстрациите на площада бяха насочени точно срещу нея.

Беше едва на двадесет и седем години, но вече си бе спечелила врагове, достатъчни за цял един човешки живот. Това бяха хора от нефтената, дървообработващата и фармацевтичната индустрия, както и всички, които поставяха печалбите си над всичко и най-вече — над хората, животните и природата. Усилията ѝ обаче бяха оставили неколцина от онези, които искаше да спаси, безработни. Е, може би, ако се съдеше по огромната тълпа отвън, не бяха само неколцина.

Облечена в традиционната си градска униформа, състояща се от костюм на „Армани“ и елегантни обувки с високи токове, тя надали можеше да се определи като бивша монахиня от ордена на кармелитките. И точно това беше целта. Като „Майката Земя“ тя присъстваше във водещите заглавия на всички вестници и списания, а с признанието идваше и влиянието. Как иначе щяха да я вземат на сериозно медиите, за които формата задължително превъзхождаше съдържанието, как иначе щеше да ѝ обърне внимание светът на миряните и най-сетне — самият Рим?!

Виж Господ вече беше друга работа. Серена не беше особено сигурна какво е неговото мнение за нея, нито пък беше убедена, че държи да го знае.

Навън ръмеше дъжд, а полицията на Ватикана невъзмутимо отблъскваше назад тълпите и папараците. Но неочаквано, сякаш от нищото, някакъв протестиращ успя да се отскубне и да залепи плаката си върху стъклото на колата. На него пишеше; „НАМЕРИ СИ ДРУГА ПЛАНЕТА, МАЙКО ЗЕМЯ!“.

— Смятам, че сте им липсвали, синьорина — отбеляза шофьорът на най-добрия си английски, на който беше способен.

— Няма лоши намерения, Бенито — отвърна Серена, загледана състрадателно в тълпите отвън. Можеше да се обърне към него на френски, немски и още на десетина други езика. Но веднага си спомни, че Бенито държеше да усъвършенства английския си. — Просто са уплашени. Трябва да хранят семейства. И затова се нуждаят от някого, върху когото да стоварят вината за своята безработица. Защо да не съм аз?!

— Само такава жена като вас, синьорина, може да благославя враговете си!

— Те не са ми врагове, Бенито.

— Думи на истински светец — отбеляза шофьорът, когато завиха при портата и тръгнаха по виещата се пред тях алея.

— Е, Бенито, имаш ли представа защо Негово светейшество ме е призовал на лична аудиенция? — попита тя, небрежно поглаждайки панталоните си, за да прикрие тревогата, назряваща в душата ѝ.

— Трудно е да се каже — отговори шофьорът и ѝ се усмихна в огледалото за задно виждане, разкривайки златния си зъб. — Забърквате предостатъчно неприятности поводи за срещи, колкото искаш.

Така си беше.

Докато беше монахиня, Серена винаги беше на нокти с по-старшите от нея по ранг — изгнаник в собствената си църква. Дори и папата, иначе неин верен съюзник, веднъж заяви пред списание „Нюзик“: „Сестра Сергети прави онова, което щеше да прави и Господ, ако беше наясно с фактите“. За заглавие звучеше перфектно, ала тя бе наясно, че зад тези порти общественото мнение за нея не е сред най-благоклонните.

Плод на незаконната любов на католически свещеник и прислужница от предградията на Силни, Серена Сергети още от малка живееше с чувството на болезнен срам. Израсна сред грозни клюки и шушукания по свой адрес и намрази баща си, който до края на живота си отричаше бащинството си над нея и си замина от този свят като измамник и пияница. Тя сложи край на сплетните, като още на дванадесет години положи клетва за непорочност, бележеше успех след успех в изучаването на езиците и накрая, за огромен шок на всички, на шестнадесетгодишна възраст стана послушница в манастир. Само за няколко години се превърна в жив пример за разкаяние пред Църквата и в ходещ съдник на човечеството за неговите екологични грехове.

Беше добре — докато траеше. Кое то продължи почти седем години. А после, няколко месеца след една лична криза, преживяна в Южна Америка, тя се завърна в Рим, за да получи морални напътствия, но вместо това установи, че Ватикана отказва да си плаща сметките за вода, като се позовава на статуса си на суверенна държава и на някакъв невзрачен Латерански договор от 1929 година, който постановявал, че Италия трябвало да осигурява водата на 107-акровия анклав безплатно, но не споменавал нищо за такса канал.

„Ние нито отдаваме на Цезар таксите, които дължим на Цезар, нито отдаваме на Бог почитта, която дължим на Бог като негови слуги в Сътворението“ — изтъкна тя, когато се отказа публично от монашеския си обет и прегърна каузата на защитата на околната среда.

Точно тогава медиите ѝ измислиха прозвището „Майката Земя“. И оттогава насам тя не бе в състояние да накара хората да престанат да се обръщат към нея така или със „сестро Сергети“. В този смисъл вероятно беше най-прочутата бивша монахиня на света. Подобно на принцеса Даяна преди смъртта ѝ, Серена също вече не беше част от църковното кралско семейство, при все това по някакъв начин бе станала „Кралица на сърцата“.

Швейцарските гвардейци в яркочервени униформи отдадоха чест, когато лимузината ѝ премина през портата на Губернаторията. Преди Бенито да успее да ѝ отвори вратата и да ѝ предложи чадър, тя вече изкачваше стъпалата под дъжда. Спря се за миг, вдигна глава към небето и се наслади на няколкото капки, които оросиха лицето ѝ. Ако опитът ѝ с Ватикана не я лъжеше, то това вероятно бе последната глътка свеж въздух за доста време напред.

Когато пристъпи прага на отворената врата, гвардеецът не можа да сдържи усмивката си. А младият йезуитски свещеник, който я очакваше, я позна веднага.

— Сестро Сергети! — поздрави я сърдечно той. — Оттук, ако обичате!

В офисите на коридора, по който тръгнаха, кипеше активна дейност. Накрая йезуитът я отведе до стар асансьор. „И като си помисли човек, че всичко е започнало от един скромен дърводелец!“ — каза си тя, докато двамата влизаха в асансьора и вратата му се затваряше.

Запита се дали и самият Исус няма да се почувства точно толкова чужд на своята Църква, колкото се чувстваше и тя.

Смръщи се на отражението си в металните врати на асансьора и приглади реверите на сакото си. „Каква ирония!“ — помисли си Серена, защото знаеше, че коприната и вълната, използвани за костюма ѝ, са изпредени от някое бедно дете от Далечния изток в евтина фабрика, работеща за глобалния потребителски пазар. Дрехите и имиджа, които те ѝ придаваха, символизираха всичко най-лошо, което тя мразеше на този свят. И все пак бе принудена да ги използва,

за да събира пари и да буди съвестта на хората. Уви, публиката се влияеше много повече от външния вид на бившата монахиня, отколкото от нейната благотворителна дейност. Е, щом трябва, така да бъде.

Интересно, дали Исус би носил „Армани“?

Живееха в ненормален свят. Серена често се питаше защо Господ въобще си е направил труда да го сътворява? Защо го е оставил да мутира до подобен отвратителен вид? На негово място тя със сигурност би подходила по-различно.

Канцеларията, към която се бяха запътили, беше на петия етаж и принадлежеше на шефа на разузнаването на Ватикана — кардинал Тучи. Именно той трябваше да я информира за целта на аудиенцията с Негово светейшество. Но от кардинала нямаше и следа. Въпреки това младият йезуит я покани да влезе в канцеларията.

Кабинетът, който се разкри пред нея, беше обширен, строг и елегантен. По стените висяха средновековни платна и древни карти.

Папата беше седнал в стола с висока облегалка и кожена тапицерия, от двете страни, на който се виждаха два глобуса на Бльо от седемнадесети век. Белите одежди със златна дантела открояваха перфектно посребрените му коси. Той изглеждаше като истинско олицетворение на урбанизирания, красив мъж на вярата, а очите, с които я погледна, вдигайки поглед от папката, която четеше, бяха ясни и интелигентни.

— Сестра Сергети! — представи я нейният млад придружител. А на нея представи домакина й: — Негово светейшество!

Папата надали се нуждаеше от представяне.

— Ваше светейшество! — кимна тя, когато младият йезуит затвори вратата след себе си.

Великият мъж не й се стори нито прекалено строг, нито прекалено божествен. Излъчваше по-скоро деловата аура на изпълнителен директор на голяма корпорация. Само дето неговата корпорация не следеше котировките на бордовите индекси в Ню Йорк, Лондон и Токио, нито пък изчисляваше икономическия си растеж чрез тримесечия. Неговата корпорация живееше вече в третото си хилядолетие и измерваше своя прогрес в рамките на вечността.

— Сестро Сергети! — изрече папата с искрена радост и ѝ посочи един стол. — Отдавна не сме се виждали!

Изненадана и изпълнена с подозрения, тя приседна на стола, докато светият отец продължаваше да преглежда дейната ватиканска папка.

— Протестен митинг за озона пред централата на ООН Ню Йорк — зачете на глас той. — Глобални бойкоти срещу фармацевтичните компании. Така, като гледам, дори и личната ви интернет страница съдържа много повече послания от моите!

Светият отец вдигна очи от папката в скута си и насочи към нея ясни си, пронизателен поглед.

— Понякога се питам дали тази ваша духовна обсебеност към спасението на Земята не е мотивирана от някакво по-дълбоко, неустойливо ваше желание да изкупите греховете си.

Серена се помести сконфузено върху кожената седалка, която незнайно защо ѝ се стори твърде неудобна.

— Какъв грях по-точно да изкупя, Ваше светейшество?

— Не знам дали знаете, но аз познавах баща ви.

Тази информация ѝ бе добре известна.

— Всъщност — продължи папата, — именно аз бях епископът, при който той дойде за съвет, когато разбра, че майка ви е бременна.

Тази информация обаче не ѝ беше известна.

— Той много държеше майка ви да направи аборт.

— Това въобще не ме изненадва! — махна с ръка Серена, неспособна да прикрие горчивината в гласа си. — Да разбирам ли, че именно вие сте го посъветвал да не настоява за това?

— Просто му казах, че Бог е в състояние да сътвори нещо много красиво дори и от най-грозните на вид обстоятелства.

— Разбирам.

Серена не беше убедена дали папата очаква от нея да му благодари, че е спасил живота ѝ, или просто разказва случка от миналото. Усещаше, че я изучава. Ала в погледа му нямаше нито осъдителност, нито съжаление. Просто чисто човешко любопитство.

— Има нещо, което отдавна искам да ви питам, Серена — заяви папата и тя се приведе напред. — Като се имат предвид обстоятелствата около вашето раждане, как успявате все още да обичате Исус?

— Заради обстоятелствата около неговото раждане — отговори тя. — Ако Исус не бе имал късмета да бъде единственият, истински Син Божи, то тогава щеше да бъде наречен просто копеле, а майка му Мария — уличница. И тогава той щеше да се отдаде на омразата. Вместо това обаче той е избрал любовта и ето, че днес Църквата го нарича Спасителя.

Папата кимна и отбеляза усмихнато:

— Поне сме на едно мнение, че длъжността е вече заета.

— Точно така, Ваше светейшество — отвърна тя. — Като гледам, и вас не е устроил никак зле!

Той се усмихна:

— Да, заемам длъжност, която, доколкото съм осведомен, вие самата бихте искали да заемете някой ден.

— Ползите от този пост са силно преувеличени — не му остана длъжна тя.

— Това е самата истина — папата я изгледа проникателно. — А и длъжността е напълно непостижима за бивши монахини, които са повторили греховете на бащите си.

След тези думи маската, която тя си беше сложила същата онази, която пазеше в готовност за камерите — се срина. Серена се почувства разголена.

— Не съм много сигурна какво точно има предвид Негово светейшество — изрече пресежливо тя, като се питаше какво точно знае светият отец. А после, спомняйки си съдбата на онези, които си бяха позволили да го подценяват, тя реши, че най-добрата стратегия е истината. По-добре така, преди да се е изложила още повече. — Имаше нещо подобно, Ваше светейшество, но и тогава нещата не стигнаха докрай. Все пак забравяте, че аз вече не съм монахиня, обвързана от обета си. Но вероятно ще се радвате да узнаете, че планирам да остана девствена, докато не се омъжа, което, честно да ви кажа, изобщо не смятам, че ще се случи.

— Но тогава вие защо...

— Само защото не сме консумирали връзката си физически не означава, че не сме го направили емоционално — обясни Серена. — И тогава чувствата, които изпитах, ми показаха повече от категорично, че в този живот не съм в състояние да бъда едновременно Христова невеста и да изгарям от страст по някой мъж. Не и ако не реша да се

държа лицемерно, както е сторил баща ми. Така че, ако смятате да използвате този случай, за да подкопаете моята репутация...

— Нищо подобно! — махна с ръка светият отец. — Просто името на доктор Йейтс се появи в един наш разузнавателен доклад. Това е.

— Конрад?! — стресна се тя, впечатлена от оперативния размах на ватиканското разузнаване.

— Да — кимна папата. — Доколкото разбирам, запознали сте се с него в Боливия по време на предишната ви служба като нашия най-обещаващ лингвист.

Серена се облегна назад в стола си.

Нищо чудно да се е появил някакъв ръкопис, който се нуждае от превод. Може би Негово светейшество има работа за нея. Задиша поспокойно. За нея беше огромно облекчение да не разискват повече въпроса за емоционалната ѝ обвързаност с археолога Конрад Йейтс.

— Точно така. Тогава работех с племето аймара в Андите.

— Твърде меко казано — поправи я папата. — Вие използвахте езика аймара, за да разработите преводен софтуер за срещата на върха в Обединените нации. И го постигнахте само с един личен лаптоп, след като стотици експерти от десетки европейски университети, имащи на свое разположение суперкомпютри, се провалиха.

— Аз не съм първата — обясни Серена. — Боливийският математик Иван Гусман де Рохас го е направил през осемдесетте години. Езикът аймара може да бъде използван като език-посредник при симултанен превод от английски на няколко други езика.

— По-точно казано, само шест други — кимна папата. Ала вие очевидно сте успели да отключите някакво по-универсално приложение.

— Единствената тайна, която се съдържа в моята система, е строгата и логична структура на самия език аймара — обясни тя, усещайки, че самоувереността ѝ се възвръща. — Структура, която е перфектна за трансформация в компютърен алгоритъм. Синтактичните правила на този език могат да бъдат предадени чрез алгебрична стенография, която компютрите отлично разбират.

— Намирам темата за крайно любопитна — усмихна се светият отец. — Надали човекът е в състояние да се приближи до словото Божие повече, отколкото в този случай. И защо се отказате?

— Все още продължавам да пиша по някой и друг доклад, Ваше светейшество.

— Да, обсегът на вашите занимания е наистина забележителен. Защото сте не само Майката Земя и официален посланик на добра воля на ООН, но сте работила и върху „Latinatis Nova et Vetera“ — отбеляза папата. Той имаше предвид „новият“ латински речник на Ватикана, създаден от традиционалистите с цел да катапултират древния език на Вергилий в новото хилядолетие.

— Точно така, Ваше светейшество.

— Значи на вас трябва да благодарим, че сте измислили латинските съответствия на думите „дискотека“ и „момиче от корицата“ — „caberna discothecaria“ и „terioris paginae puella“.

— Не забравяйте и „pilamalleus super glaciem“.

Папата беше принуден да замълчи, за да си преведе наум конкретния израз.

— Хокей на лед, нали? — попита накрая той.

— Много добре, Ваше светейшество!

Колкото и да се опитваше, папата не успя да сдържи радостната си усмивка. Но после изведнъж стана сериозен и продължи:

— А как наричате мъж като доктор Йейтс?

— „Sordidissimi homines“ — изрече тя, без да се замисля. — Представител на утайката на обществото!

Папата кимна с тъга и попита:

— Този мъж ли е причината, поради която решихте да потиснете вашите таланти, да напуснете Църквата и да се впуснете по света, превръщайки се в Майката Земя?

— Конрад няма абсолютно нищо общо с решението ми да посветя цялата си енергия на защитата на околната среда! — отсече тя с малко повече отбранителност в гласа, отколкото възнамеряваше.

— Но нали сте се запознали с него, докато сте работили с племето аймара в Боливия — малко преди да напуснете Църквата? Какво бихте могли да ми кажете за него?

Серена замълча. По този въпрос можеше да говори много. Но реши да се придържа към най-същественото.

— Той е крадец и лъжец, както и най-великият, но и най-опасен археолог, когото някога съм срещала.

— Опасен ли?!

— Няма никакво уважение към античността! — подчерта Серена. — Проповядва схващането, че информацията, извлечена от дадена находка, е по-важна от самата находка. Водейки се от този принцип, в бързината да намери девствена находка той спокойно би унищожил целостта на цял един терен. А бъдещите поколения — кучета ги яли!

Папата отново кимна.

— Това обяснява защо Египетският върховен съвет по антиките му е забранил да стъпва в Луксор до края на живота си.

— В интерес на истината генералният директор на въпросния съвет е задължиял на Конрад в казино „Луксор“ в Лас Вегас — обясни Серена. — Доколкото чух, платил му е със статуетка от Деветнадесетата династия. И оттогава насам Конрад се опитва да я продаде на черния пазар. Чух също така, че той самият здравата е закъсал за пари. Ако проявявате интерес, статуетката би представлявала превъзходно допълнение за нашата колекция тук!

Папата недоволно сви вежди, за да ѝ покаже, че не му се нрави нейното суховато чувство за хумор.

— Да разбирам ли, че и в Боливия се е случило същото, когато доктор Йейтс е бил зад решетките в продължение на година след вашата среща с него?

— Нека просто кажем, че е сметнал дъщерята на определен „генералисимус“ за по-интересна от разкопките.

— Да не би да усещам нотка на ревност тук?

Серена се разсмя и отвърна:

— За мошеник като Конрад винаги ще има друга жена. Но, от друга страна, съкровищата на античността все пак принадлежат на всички нас.

— Картината започва да ми се изяснява. И какво толкова намерихте в него, сестро Сергети, ако нямате нищо против въпроса ми?

— Той е най-почтената душа, която някога съм срещала.

— Казахте, че е лъжец.

— Това е част от неговата почтеност. Но все пак какво общо има той с нашата среща?

— Всъщност, нищо. Като изключим влиянието му върху вас самата — отговори папата, ала тя веднага разбра, че той премълчава

част от истината.

— Тогава какво съм аз за вас, Ваше светейшество, стига сега вие да нямате нищо против въпроса ми? Вече не съм нито католическа монахиня, нито лингвист на Ватикана, нито какъвто и да било официален придатък на Църквата.

— Независимо как възприемате контакта ни с вас — като монахиня или мирски специалист, вие винаги ще си останете част от Църквата, а Църквата винаги ще си остане част от вас! Без значение дали ви харесва или не. Точно сега обаче главният въпрос е как племето аймара се е сдобило с езика си. Този език е толкова чист и според някои ваши колеги той не се е развил като всички останали езици, а е първосъздаден.

— Точно така — кимна тя. — Интелектуално постижение, което надали може да се очаква от обикновени селяни и земеделци.

— Кажете ми, сестро Сергети, откъде, според вас, е дошъл народът на аймара?

— Най-ранните митове на аймара разказват за странни събития при езерото Титикака веднага след библейския Потоп — обясни тя. — Някакви странници се опитали да построят град в самото езеро.

— Тиахуанако — намеси се папата. — С неговия велик Храм на Слънцето.

— Негово светейшество е изключително добре информиран. Смята се, че изоставеният град първоначално е бил населяван от народа на „Ацтлан“ — изгубения островен рай на ацтеките.

— Изгубен островен рай. Много интересно!

— Много често срещан мит за времената преди Потопа, Ваше светейшество. В безброй митове по света се говори за изгубен островен рай, а в още повече от тях е заложена темата за катастрофално наводнение. Да не забравяме, разбира се, и разказа на древногръцкия философ Платон за Атлантида. Народите на Хайда и Шумер споделят същата история за своя произход.

Папата кимна и отбеляза:

— При все това е доста трудно да си представим две толкова различни една от друга култури, като тези на Хайда и Шумер — едната в дъждовните северозападни части на Тихия океан, а другата в безплодните пустини на Ирак.

— Фактът, че несвързани култури споделят обща тема в своите митове в никакъв случай не доказва, че подобно събитие действително се е случило — изрече кисело тя, усещайки, че ученият в нея започва да взема превес. — От друга страна геологичните данни действително доказват, че е имало и потоп, и ледникова епоха. Но дали е съществувал някой си Ной, който е построил ковчега, и дали той е бил азиатец, африканец или европейец, са си чисти спекулации. Освен това няма абсолютно никакви доказателства, че подобен райски остров е съществувал!

— Тогава вие как тълкувате сходството в тези разкази?

— По принцип ги смятам за показатели за универсалността на човешкия интелект.

— Значи за вас „Битие“ е само метафора, така ли?

Серена бе забравила навика на папата да обръща всеки разговор към теми от вярата. Кимна бавно и отговори:

— Може би е точно така.

— Не изглеждате обаче напълно сигурна.

— Напротив, напълно съм сигурна!

Ето, че най-сетне го каза! Той я беше принудил да го изрече на глас!

— А самата Църква? Да не би за вас тя да е една добра идея, която на някакъв етап е била опорочена? — продължи с въпросите си светият отец.

— Подобно на всички човешки институции, и Църквата е корумпирана — отсече бившата монахиня. — Но все пак тя ни е дала болници, сиропиталища, както и надежда за човешката раса. Без нея цивилизацията би пропаднала в морална пропаст.

— Радвам се да го чуя! — отбеляза папата. Погледна я с нежност, а после най-неочаквано заяви: — Сестро Сергети, искам от вас да замълчите и да помислите дали Божият дух подсказва на сърцето ви да приемете една свята мисия, която може би ще ви помогне да заслужите изцяло прозвището си „Майката Земя“!

Единственото нещо, което Божият дух й подсказваше в този момент, бе, че тук нещо не е наред. Тя беше осъдила Ватикана и изоставила Църквата. А сега папата я канеше да стане негов официален представител.

— Каква мисия по-точно?

— Доколкото знам, вие сте официален наблюдател и съветник в комисията по съблюдаване изпълнението на Международния антарктически договор, нали така?

— Аз съм съветник на Комитета за защита на околната среда — обясни тя. — Но представлявам Австралия, Ваше светейшество, не Църквата!

Папата кимна, прокашля се и неспокойно размърда пръсти по дръжката на стола си.

— Предполагам, че сте чували последните новини за сеизмичната активност в Антарктида?

— Разбира се, Ваше светейшество! След последния трус дори се е откъснал ледник с големината на щата Делауеър. А преди него се откъсна друг, с големината на Роуд Айлънд. Както е тръгнало, скоро ще си имаме по един ледников еквивалент на всички щати на САЩ.

— Как ще реагирате, ако ви кажа, че нашите разузнавателни източници са локализирали тайна и незаконна американска военна експедиция в Антарктида, при това в територия, чиито права се държат от вашата собствена родина, Австралия?

— Ще кажа, че американците нарушават Мадридския протокол от 1991 година, който определя Антарктида като зона на мир, запазена изключително и единствено за научни цели. Военните операции на този континент са строго забранени — отговори Серена и се приведе напред. — Но откъде вие знаете всичко това?

— Три американски шпионски сателита наскоро изчезнаха от орбита — заяви простичко папата.

Серена примигна изумено. Откога светият престол беше влязъл в бизнеса по наблюдение на чуждестранните шпионски сателити? После се обади предпазливо:

— Може просто да са се изключили или нарочно са унищожени.

— Американците обикновено оставят нефункциониращите си сателити в орбита — обясни папата така спокойно, сякаш обясняваше херменевтиката на Новия завет. — И ако един сателит, а какво остава за цели три, са се изключили, то тогава наблюдателите в Конгреса щяха да вдигнат врява като при Второто пришествие. Обаче нищо такова не се е случило напоследък!

— Опасявам се, че тук вече не съм в свои води, Ваше светейшество! — отбеляза Серена. — Какво, според вас, се е случило?

— Случило се е това, че сателитите са били изведени в орбити, които да им позволят да се движат по-бавно, отколкото останалите небесни шпионски камери. Орбити, които им предоставят много повече цели за фотографиране.

— Какво цели?!

— Военните нападения обикновено се организират непосредствено преди преминаването на поредния шпионски сателит над конкретната местност, така че да запишат пораженията, преди врагът да е успял да се съвземе. След последните сеизмични раздвижвания в Антарктида, нито един известен шпионски сателит не е минал над засегнатите области. Което предполага, че районът се наблюдава по-скоро от един или и от трите изчезналите от орбитите си сателити.

— Искате да кажете, че американските военни нарочно причиняват сеизмичните вълни? — изуми се тя.

— Точно това искам вие да разберете!

Серена се отпусна назад в стола си.

Папата нямаше никакви причини да я лъже. И все пак тя усещаше, че той спестява част от информацията, с която очевидно разполагаше. Защо иначе ще проявява толкова голям интерес към един пуст континент, населен с повече пингвини, отколкото с католици?!

— Има ли нещо друго, което бихте искали да ми кажете? — попита тя. — И свързано ли е то с доктор Йейтс?

— Доколкото знам, той се е присъединил към американската експедиция в Антарктида.

Значи Конрад все пак беше замесен. Сценарият ставаше още по-заплетен.

— И откъде накъде на американските военни ще им трябва някакъв си археолог?!

Папата предпочете да не отговори на този въпрос.

Серена вече беше наясно, че Ватикана се нуждае от помощта ѝ като лингвист, а не като защитник на околната среда. Което чисто и просто означаваше, че американците са открили нещо в Антарктида. Нещо, което изисква експертната оценка на археолог и лингвист. Нещо, което беше разтърсило Ватикана из основи.

Единствената причина, поради която папата ѝ протягаше ръка, бе, защото нямаше друг избор. Американците очевидно бяха решили

да не се допитват до него. В този момент тя си даде сметка, че може би точно това е трябвало да направят!

— Като че ли искате да ми покажете нещо, Ваше светейшество, нали така? — попита предпазливо тя.

— Така е — кимна папата и с разкривените си пръсти разгърна върху бюрото средновековна карта. Тя носеше датата 1513 година. — Това беше открито в стария Имперски дворец в Константинопол през 1929 година. Принадлежала е на турски адмирал.

— Адмирал Пири Рис — не се сдържа Серена. — Това е световната карта на Пири Рис!

— Значи я познавате. В такъв случай безсъмнено сте виждали и това тук!

С тези думи ѝ подаде стар доклад на Военновъздушните сили на САЩ. Носеше датата 6 юли 1960 и кодовото му наименование беше „Проект Синя книга“.

— Точно това не съм — отговори заинтригувана тя и пое тънката папка. — И откога Ватикана разполага с достъп до класифицирана американска разузнавателна информация?

— Този стар доклад? — вдигна очи папата. — О, надали бих го определил като класифицирана информация. Обаче добавката определено е!

Серена разлисти страниците, написани от шефа на картографския отдел на Военновъздушната база „Уестоувър“ в Масачузетс. Заключениета на специалистите от ВВС на САЩ гласяха, че антарктическата част от световната карта на Пири Рис описва съвсем точно крайбрежната ивица Принцеса Марта и полуостров Палмър.

Погледът ѝ спря на последната страница, където подполковник Харолд Олмайер от Осми разузнавателен технически отряд пишеше следното:

Географските подробности, изнесени в долната част на картата, отговарят със забележителна прецизност на резултатите от сеизмичния профил, очертан по повърхността на ледената шапка от шведско-норвежко-британската антарктическа експедиция от 1949 година.

Това води до заключението, че бреговата линия е била картографирана преди завладяването ѝ от ледовете. В момента леденото покритие в този регион има дълбочина около километър и половина. Нямаме никаква представа как данните от тази карта могат да се свържат с предполагаемото географско познание на хората от 1513 година.

А после следваше добавката на Пентагона, датираща от 1970 година. Тя бе написана на ръка с решителния замах на офицера от ВВС, полковник Грифин Йейтс. Серена отлично знаеше, че това е бащата на Конрад. В бележката се казваше следното:

Всички бъдещи доклади, отнасящи се до световната карта на Пири Рис и Проекта „Сонхис“ от този момент нататък трябва да минават през тази канцелария, за да бъдат класифицирани съобразно съдържанието си.

— Сонхис ли? — неволно изрече тя и вдигна поглед от доклада.

— Името говори ли ви нещо?

— Да, това е египетският жрец, за когото се смята, че е предоставил на Платон подробностите около историята на Атлантида.

— Адмирал Рис твърди, че картата му се базира на по-ранен източник, датиращ още от времето на Александър Велики.

— И какво по-точно искате да ми кажете, Ваше светейшество?

— Нищо повече от това, че само една изключително напреднала световна култура, висококвалифицирана в областта на мореплаването, съществувала преди повече от десет хиляди години, е в състояние да създаде подобни карти!

Серена примигна изумено.

— Значи вие смятате, че Антарктида всъщност е Атлантида?!

— Да. И тайните ѝ са погребани под три километра лед — отговори светият отец. — Следователно в случая си имаме работа не само с една изгубена цивилизация, а със самата Култура Майка, която вашият приятел доктор Йейтс търси през целия си живот — културата,

притежавала такива огромни научни познания, че на нас ще ни трябват хилядолетия, докато ги проумеем!

— Но ако всичко това се окаже истина, то ще постави много неща под въпрос — отбеляза Серена. — Включително и тълкуванието, което Църквата прави на разказа „Битие“ в Библията!

— Или ще го потвърди — рече папата, макар и без особено голяма надежда в гласа си. — Но ако случаят е такъв, толкова по-зле за нас.

— Не мога да ви разбера, Ваше светейшество.

— Бог ми показва пророчество за края на времето — каза светият отец. — Но досега не съм го огласял пред Църквата, защото е прекалено страшно.

Серена се изтегли напред и приседна на ръба на стола си. За този папа едно беше сигурно — че обладава пълен контрол над сетивата си и се отличава с изключително здрав разум. Поради което нещата ставаха твърде интересни.

— Какво по-точно видяхте, Ваше светейшество?

— Видях красива роза, замръзнала в леда. После ледът се разпука и от пукнатината избликна огън, а Божиите синове обявиха война на Църквата и на цялото човечество. Накрая ледът се разтопи и от листенцата на розата закапаха сълзи.

Серена си спомни шеста глава на „Битие“, където се казваше, че „синовете на Бога“ са управлявали Земята в много древни времена. Техните потомци, родени от човешки жени, са сторили толкова много злини, че Бог унищожил и тях, и цялата човешка раса чрез Големия потоп, с изключение на Ной и неговото семейство. Но Серена си спомни също така, че апокалиптичните видения, независимо дали ставаше въпрос за тези от Библията или за изречените от младите португалски овчари, не дефинират бъдещето с прецизна точност. По-скоро го синтезират и го поставят на фона на унифицирани, извънвремеви символи, които изискват нова интерпретация.

— Значи Ваше светейшество смята, че това видение, митът за Атлантида и настоящето американско военно присъствие в Антарктида са свързани помежду си?

— Да.

Тя се опита да прикрие съмненията си. Всеки елемент, взет поотделно, вървеше достатъчно близо до ръба на достоверността, а

какво остава за цялото.

— Разбирам.

— Не, не разбирате — отбеляза папата. — Вгледайте се внимателно в това нещо тук. — С тези думи той ѝ подаде навит пергамент. — Това е един от източниците, които, според нас, е използвал адмирал Рис. Или по-точно — самият източник.

Серена бавно протегна ръка и пое картата от ръцете на папата. Щом пръстите ѝ се сплетоха около пергаментата, усети неочакван прилив на вълнение, който буквално я разтърси.

— Върху нея стои името на Сонхис — отбеляза светият отец. — Но останалото от текста е на някакъв предминойски език.

— Само ми дайте няколко седмици и аз... — започна Серена.

— Надявах се, че ще разрешите загадката на път към Антарктида — рече изненадващо папата. — В момента частният ми самолет вече се подготвя за излитане, за да ви отведе на вашето пътешествие.

— Моето пътешествие ли?! — стресна се Серена. — Но вие сам изтъкнахте, Ваше светейшество, че този град, дори и наистина да съществува, е погребан под три километра лед! Все едно е на Марс!

— Американците са го открили — подчерта папата. — А сега вие трябва да откриете американците. Преди да е станало прекалено късно.

Папата постави едната си ръка върху земния глобус вдясно от него, а другата — върху небесния глобус вляво.

— Тези глобуси са нарисувани от холандския майстор картограф Вилем Бльо през 1648 година — отбеляза той. Навремето те също са отразявали така наречения „модерен свят“. За съжаление, глобусите ни предлагат една напълно погрешна версия както на планетата, така и на небесния свод. Вижте само, тук Калифорния е остров!

— Запозната съм добре с работата на Бльо, Ваше светейшество!

— Исках само да подчертая, че онова, което някой някога е мислел за вярно, се оказва погрешно — обясни папата.

— Своеобразно предупреждение, че начинът, по който ние днес виждаме света, вероятно само след няколко столетия ще изглежда точно толкова погрешен на идните поколения, колкото и визията на Бльо — на нас. А може и да е само след няколко дена.

— След няколко дена ли?! — изуми се Серена. — Пророчеството ви ще се изпълни само след няколко дена и вие не сте го разкрили пред

Църквата?!

— За съжаление, сестро Сергети, духовните, политическите и военните последици от него биха били изключително неприятни — изтъкна светият отец, продължавайки да се обръща към нея като към монахиня, член на семейството им, а не като към външен човек. — Представете си само какво би станало, ако човечеството отхвърли юдейско-християнска религия! Ще се възцари морална анархия!

— Не само си го представям, но и го виждам всеки ден, Ваше светейшество! За света извън Ватикана този момент настъпи много отдавна.

След тези нейни думи в продължение на няколко минути папата не пророни нищичко. Накрая прочисти гърлото си и изрече:

— Питали ли сте се някога защо избрахте да се присъедините към подобно сигурно и предсказуемо семейство като Църквата?

Сега беше ред на Серена да замълчи.

Отдавна полагаше неимоверни усилия да не си задава този въпрос. Истината бе, че въпреки публично изразените си различия с доскорошното си убежище, тя бе убедена, че само Църквата представлява надежда за човечеството, че тя е единствената институция, която успява да задържи аморалния свят и не му позволява да излезе от контрол.

— Вероятно, защото сте чувствали, че като монахиня ще ви бъде по-лесно да бъдете честна пред Бога — отговори вместо нея папата. — Вероятно, защото отчаяно сте се нуждаели да знаете, при това без сянка на съмнение, че Той ви приема.

Папата се бе приближил прекалено много до истината. Серена установи, че по-нататъшното ѝ оставане в една и съща стая с него ѝ е невъзможно. Искаше ѝ се да избяга и да се скрие някъде.

— Ваше светейшество, безсмъртната ми душа може да бъде спасена не чрез моите добри дела, а чрез Божията милост, изразена посредством изкупителната смърт на Христос на кръста — изрече накрая тя.

— Точно това исках да кажа и аз — кимна доволно папата. — Или се надявате да добавите и още нещо?

Серена усети, че в душата ѝ се събира празнота, която започва да пулсира като тъпа болка. Не бе в състояние да предостави отговор на

този въпрос на папата, ала все пак ѝ се искаше да каже нещо — каквото и да било.

— Заточението ми в Антарктида, за да разкрия действията на американците, няма да...

— ...да ви накара най-сетне да заслужите прозвището си „Майката Земя“ ли? — довърши изречението ѝ с въпрос папата и я изгледа така, както баща би погледнал дъщеря си. — Сестро Сергети, държа именно вие да отпътувате за последната девствена територия на тази планета и да откриете Бога — далече от всичко това тук. — При тези думи той обгърна с жест книгите, картите и предметите на изкуството. — Само вие и Създателят на Вселената. И доктор Йейтс.

4.

Ледена база „Орион“

Командният център на ледената база „Орион“ представляваше конструкция с ниски тавани, претъпкан с конзоли и оперативен персонал, чиито членове седяха в сенките пред трепкащите си монитори и наблюдаваха всяка тяхна промяна. За генерал-майор Грифин Йейтс обаче базата символизираше триумфа на логистичната поддръжка на Военновъздушните сили, издигнат за по-малко от три седмици в най-неприветливия терен на планетата Земя.

— Тридесет секунди, генерал Йейтс — докладва полковник О’Дел, безвратият заместник на генерала, от сенките на проблясващата си конзола.

На основния екран постепенно се материализира изображението на Антарктида. От космоса над тях леденият континент се виждаше оцветен в призрачно синьо — огромен остров, обграден от световния океан и малък външен пръстен от земни маси. Пъпът на Земята.

Йейтс се вторачи невярващо в екрана. Беше виждал тази картина на Южното полукълбо и преди, от илюминаторите на космическия кораб „Аполо“. Но това беше сякаш преди цяла вечност. И сега си даде сметка, че някои неща не се променят. Заля го така познатото и вече забравено благоговение.

— Сателитът ще бъде в обхват след петнадесет секунди, сър — докладва полковник О’Дел.

Видеоизображението за момент се размаза. После пред погледа им се очерта гигантска буря. Генералът забеляза нещо, подобно на краката на паяк, което се въртеше по посока на часовниковата стрелка около Антарктида. Виждаха се дванадесет такива „крака“ или „перлени нанизии“ фронтове на ниско налягане, особено характерни за региона.

— Бива си я тази буря — отбеляза генералът. — Дайте ми подробностите!

— Както изглежда, имаме четири отделни буреносни фронта, които се сливат в един двоен, при това нисък фронт, сър — докладва О'Дел. — Широк е над шест хиляди километра. Достатъчно, за да покрие целите Съединени щати.

Йейтс кимна.

— Искам пистата да се разчисти веднага!

В залата се възцари тягостно мълчание. Чуваше се само тихото боботене на компютрите и мониторите. Йейтс усети върху себе си погледите на всички свои офицери.

Накрая О'Дел прочисти гърлото си и се осмели да заговори:

— Сър, ще трябва да предупредим шест-девет-шест!

— В никакъв случай! Искам пълно радио затъмнение!

— Но, сър, на борда е синът ви доктор Йейтс!

— Плюс още четиридесет човека, полковник! Командир Лундстрьом е отличен пилот. Никаква връзка! Когато се приближат, ме уведовете.

— Слушам! — извика О'Дел и отдаде чест, а генералът излезе величествено от командния център.

Високият от пода до тавана прозорец в покоите на генерал Йейтс обрамчваше зиналата паст на каньона отвън, като му предлагаше царска лежа с изглед към огромната пропаст. От нея се извисяваха синкави, кристалообразни колони мъгла. А в дъното ѝ лежеше всичко, което той и Конрад бяха търсили през целия си живот.

Йейтс си наля един „Джак Даниелс“ и седна на бюрото си. Болката му беше толкова непоносима, че му идеше да завие като страховитите ветрове отвън. Ала не можеше да си позволи полковник О'Дел или останалите да го видят в някаква друга форма, освен в най-добрата.

Вдигна десния си ботуш на бюрото и дръпна крачола на панталона си. Под него се разкри безформен, разоран от белези крак — прощален подарък от първата му мисия в този леден ад преди повече от тридесет и пет години. Болката пулсираше на няколко сантиметра под коляното. Студът тук открай време обичаше да му върти номера.

Но пък да върви по дяволите! Защото се чувстваше на седмото небе, че отново успя да поеме командването на мисията в Антарктида.

Улови отражението си в подсиления плексигласов прозорец срещу него. Дори и сега, в средата на шестдесетте, фигурата му все още беше импозантна. Повечето от момченцата в базата нямаха никаква представа какъв е бил някога. Или по-скоро — какъв трябваше да бъде.

Грифин Йейтс трябваше да бъде първият човек, стъпил на Марс.

Като ветеран от мисиите „Джемини“ и „Аполо“, той беше избран за тази задача още през 1968 година. Совалката до Марс, чиито оригинален замисъл бе на пионера в областта на ракетостроенето Вернер фон Браун още от 1953 година, впоследствие доусъвършенстван от конструкторите на НАСА, беше планирана да излети от американската космическа станция „Фрийдъм“ на 12 ноември 1981 година, да стигне до червената планета на 9 август 1982 година и да се завърне на Земята година по-късно.

Само дето политиката не е така предвидима, както орбитите на планетите.

Към 1969 войната във Виетнам бе изсмукала федералния бюджет до цент, а и стъпването на Луната временно бе успяло да утоли американските апетити за космически проучвания. При все по-нарастващата опозиция в Конгреса срещу реализирането на програмата „Марс“, президентът Никсън бе принуден да отхвърли както програмата, така и мисията. Само космическата совалка получи зелена светлина. Това беше едно катастрофално решение, което върна програмата „Марс“ десетилетия назад, остави совалката подготвена за полет, но без финална дестинация, и запрати останалата без кормило НАСА да се носи напосоки в мътните политически води на Вашингтон, без никаква ясна концепция за развитие.

А също така уби мечтите на Грифин Йейтс за величие.

Конзолата на бюрото му иззвъня и извади генерала от спомените. Беше О'Дел от командния център.

— Сър, смятаме, че успяхме да ги уловим на радара. Двадесет минути до приземяването.

— Докъде стигнахме с пистата?

— В момента я почистваме, сър, обаче бурята...

— Никакви извинения, полковник! След минута ще бъда при вас. Във ваша полза е дотогава да имате нова информация!

Йейтс отпи още една глътка от уискито и се вторачи навън. По времето, когато Никсън реши да прати програмата „Марс“ в небитието,

той се намираше тук, в Антарктида, в средата на четиридесетдневен престой и то в обстановка, специално предназначена да симулира първото стъпване на Марс. Екипажът им се състоеше от четирима души, разполагаха с два модула за приземяване на червената планета, ядрена централа и роувър за проучване на региона.

Антарктида беше точно толкова студена, колкото и Марс, и почти толкова ветровита. Снежните ѝ бури предлагаха същата гадна тръпка, с каквато се славеха и марсианските прашни бури. И което беше още по-важно, този континент беше почти толкова отдалечен от цивилизацията, колкото и червената планета — а истинските характеристики членовете на екипажа можеха да се разкрият единствено при пълна изолация.

За Йейтс това преживяване се оказа повратна точка в живота му — преобърна го по начини, които никога не си бе представял. Четирима влязоха в тази мисия. Само един изкуцука от нея жив.

И за какво?

За да броди по подземните коридори на Пентагона като скърцаща реликва от стара космическа програма? За да отгледа едно сираче? В резултат на всичко това да загуби съпругата и дъщерите си? Всичко му беше отнето.

Днес обаче той си го връщаше. С лихвите.

5.

Във търбуха на С-141 „Старлифтър“ цареше кучешки студ. Конрад се стресна в съня си и се събуди. Потърка очи. Беше на ръба на силите си. Делеше тази машина с още две дузини командоси от специалните части, всички до един опаковани в полярна екипировка, прегърнали своите автомати М-16.

Самолетът отново се разтърси. През по-голямата част от полета се бяха носили през ясни небеса и почти безгранична белота. Сега обаче летяха през някаква сивкава супа, а турбулентността ставаше все по-силна с всяка изминала секунда. При всеки трус гигантските товарни контейнери в задната част се плъзгаха, опъвайки до краен предел въжетата, които ги придържаха.

Конрад сведе поглед към мултисензорния си часовник с глобално позиционираща система, който използваше мрежата на двадесет и седем сателита, за да определи с точност до тридесет метра местоположението му във всяко кътче на планетата. Но последните шестнадесет часа, прекарани на разнообразни военни машини, очевидно бяха изтощили батериите, защото дисплеят за географската ширина и дължина беше черен. Но пък вграденият компас се въртеше като луд — североизток, югоизток, югозапад, северозапад. Вероятно приближаваха някаква полярна област, даде си сметка той.

Най-вероятно — Южния полюс.

Извърна се към командоса с каменното лице, който седеше до него, и се опита да надвика воя на турбодвигателите.

— Мислех, че Антарктида е забранена зона за военните.

Като продължаваше да гледа втренчено напред, командосът отвърна:

— Какви военни, сър?

Конрад простена. Точно с подобен род глупости бе принуден да се съобразява през целия си живот като син на Грифин Йейтс — изхвърлен от НАСА астронавт, който някак си бе съумял да се промъкне през сенчестите коридори на властта в Пентагона и да се превърне в генерал от ВВС. Йейтс бе дълбоко убеден, че истината

трябва да бъде строго разпределяна според принципа на „необходимостта“, в това число и най-вече истината около обстоятелствата, свързани с раждането на Конрад.

Ако се вярваше на официалната версия на събитията, която му бе представил Грифин Йейтс, Конрад бе плод на случайна забегка на капитан Рик Конрад и някаква безименна стриптизьорка от Дейтона Бийч. Когато капитан Конрад загинал в Антарктида по време на тренировъчна мисия, жената оставила тяхното незаконородено дете на стъпалата пред лечебницата в Кейп Канаверал. Малко по-късно и тя самата умряла от свръхдоза. НАСА, загрижена да съхрани чистия образ на своите астронавти, нямала нищо против да си затвори очите за правилата и да позволи на командващия офицер на капитан Конрад и негов най-добър приятел, майор Грифин Йейтс, да осинови момчето.

Но с годините Конрад все повече започваше да се съмнява във версията на Йейтс. Защото втората му майка, Дениз, със сигурност се съмняваше. Още от началото тя подозираше, че именно Йейтс е биологичният баща на Конрад и че той е използвал смъртта на капитан Конрад като удобно прикритие за незаконния си син. Нищо чудно, че тя се разведе с него, когато Конрад беше на осем. После се премести да живее на друго място, като взе със себе си и двете си дъщери, на единадесет и девет години — единствените приятели, които Конрад някога бе имал.

Накрая, след години непрекъснато местене от база в база и все по-нарастващо отчаяние, Конрад се превърна в бунтар — в достатъчно голяма степен, за да бъде изхвърлен от няколко училища и да събере сили да се изправи очи в очи с Йейтс. Вторият му баща не само отрече всичко, но и отказа да използва правителствените си контакти, за да му помогне да открие биологичните си родители. Оттук нататък отношенията между двамата, които и без друго не бяха топли, съвсем охладняха.

Беше повече от очевидно, че на генерал Йейтс въобще не му пука какво мислят за него Конрад или който и да било друг. Въпреки провала на кариерата си като астронавт, той вървеше нагоре, от едно звание към следващото, докато накрая получи мечтаната генералска звезда, че и командването на мистериозната Отбранителна агенция за високотехнологични проучвания.

Благодарение на финансовата подкрепа на администрацията на Рейгън през осемдесетте, Йейтс и неговият екип военни екстремисти изобретиха интернет, глобалната позиционираща система, технологията „Стелт“, компютърната мишка, както и „редица други неща“.

Конрад стигна до заключението, че мисията, на която сега се бяха отправили, очевидно попада в графата „редица други неща“. Но какви по-точно?

Той отдавна подозираше, че под ледовете на Антарктида се крие приказна находка. В крайна сметка Източна Антарктида беше много древен континент, който някога се е радвал на тропически климат. Явно Йейтс е открил нещо и сега се нуждаеше от него. Или пък е нескопосан опит за помирение между баща и син.

Две силни турбулентни разтърсвания го върнаха обратно в ледения търбух на С-141. Без да иска разрешение, той разкопча колана си и се запрепъва към кабината на пилота, хващайки се за издутините по вътрешната част на корпуса.

Остъклената кабина беше измамно светла и просторна. Зад предното й стъкло Конрад не видя нищо друго освен белота. На пилотската седалка седеше Лундстрьом и ревеше нещо на своя помощник-пилот и на навигатора. Но двигателите бучаха толкова силно, че Конрад не разбра и думица от казаното.

— Може ли поне да зърна това феноменално откритие, преди да ме убиеете? — изрева археологът.

Когато се извърна и погледна през рамо, Лундстрьом изглеждаше определено бесен.

— Връщайте се веднага на мястото си, доктор Йейтс! Всичко е под контрол!

Погледът му обаче издаваше неговата тревога. Точно в този момент Конрад се сети откъде го познава. Спомни си, че до преди четири години Лундстрьом беше командир на космическа совалка, по чудо оцелял след експлозия на площадката за изстрелване при провалилата се негова трета мисия.

— Стига де, Лундстрьом! — обади се Конрад. — Не ми казвай, че космическата совалка е друсала чак толкова!

Пилотът не отговори нищо и се обърна към пулта за управление.

Конрад насочи поглед към метеорологичния радар и забеляза завихрянето на четири буреносни фронта, готови да се слоят в един-единствен, при това двоен.

— И ще прелетим през това тук?!

— Ще се промушим между задната част на ниския фронт и предната част на другия, преди да се слоят — обясни Лундстрьом. — „Макмърдо“ ни успокои, че задните ветрове на първия нисък фронт няма да надвишат стотина възела. После яхваме предната част на другия нисък фронт, чиито опашни ветрове от около сто и двадесет възела ще ни запратят право надолу, чак до ледената писта.

— И ще си останем цели-целенички, така ли?! — изуми се Конрад. Знаеше, че станцията „Макмърдо“ е най-голямата американска база в Антарктида. — Мислех, че там имат голяма писта. Защо да не се приземим там и да опитаме тази маневра утре? Защо е цялото това бързане?

— Прозорецът ни се затваря много бързо — отвърна Лундстрьом и почука с пръст по екрана на радара. — Утре тези двата ниските ще са се слели в един доста гадничък фронт. А сега се върнете на мястото си.

— Добре — каза Конрад и се отпусна в седалката зад навигатора.

Лундстрьом и помощник-пилотът се спогледаха. Конрад видя отраженията им в стъклото на кабината. Очевидно решиха, че могат да го оставят.

— Досието ви ни предупреди, че сте извор на неприятности — рече по едно време командирът. — Но пък защо ли да се изненадвам? Какъвто бащата, такъв и синът!

— Той не ми е истински баща и аз не съм негов истински син — обади се Конрад. Или поне в този момент се надяваше да е така. Подобно на повечето американци, и той подозираше, че някъде в мрачните коридори на Вашингтон съществува база данни за всички жители на страната. Ето, че Лундстрьом бе потвърдил подозренията му. — Или тази информация я нямаше в досието ми?

— Напротив, имаше я, както и някои психологически оценки — отговори командирът, очевидно наслаждаващ се на тази игра за сметка на археолога. — Например кошмари за края на света. Никакви спомени преди петгодишната ви възраст. Вие сте бил доста откачен като дете.

— Очевидно не сте имали възможността да вкусите от такива радости, като кърмене с мляко с остатъци от ЛСД и други

халюциногени — заяви Конрад. — Както и да страдате от кошмари на шестгодишна възраст. Или да сритвате задниците на малките копеленца от поредната база на ВВС, които са ви се подигравали, че сте откачалник.

Лундстрьом млъкна и се посвети на контролното табло пред себе си.

Обаче любопитството на Конрад вече беше събудено и той продължи:

— И какво още пише в моето досие?

— Някакви глупости, които сте направили по време на първата ни война с Ирак...

Конрад махна небрежно с ръка.

— А, стара история!

— И аз така чух — отбеляза усмихнато командирът. Нещо за съветски „Миг“-ове и зигурата в Ур.

Конрад кимна. Преди четири хиляди години Ур е бил столицата на Шумер в земята на Авраам. А днес беше погребан под пясъците на модерен Ирак.

— Е, да, имаше нещо такова.

— Какво такова? — извърна се към него Лундстрьом, искрено заинтригуван. Очевидно досието на археолога не съдържаше подробностите по този случай.

— Иракчаните имаха гадния навик да строят военните инсталации точно до археологически забележителности, един вид като гаранция за тяхната безопасност — обясни Конрад. — Така че, когато нашите сателити попаднаха на два съветски „Миг“-а точно до руините на древния зигурат в Ур, Пентагонът заключи, че иракчаните са паркирали бомбардировачите си там, за да избегнат унищожението им.

— Да, спомням си, че чух за този случай — кимна командирът.

— Да де, обаче също така подозираха, че самият Саддам Хюсеин се е окопал в този зигурат — продължи с охота Конрад. — Затова аз им дадох необходимата насочваща информация, от която се нуждаеха, за да изстрелят една ракета „Маверик“ в обекта.

— Ракета „Маверик“?! Че това е разрушител на бункери от първа величина! Будалките ме!

— Само „Маверик“ е в състояние да си проправи път под пирамидата и да я унищожи отвътре, като при това причини такава

експлозия, че да изглежда като грешка на самите иракчани.

— Значи вие нямате нищо против да изтриете от лицето на земята такова вечно историческо съкровище, само и само да убиете някакъв преходен деспот?! — изглежда го шокиран Лундстрьом. — Че какъв археолог сте тогава?!

— Такъв, от какъвто добри хорица като вас очевидно се нуждаят понякога — отговори усмихнато Конрад. — Така че, защо сега не ми кажете...

Внезапно вниманието на екипажа бе привлечено от пулсиращ вой. Лундстрьом сграбчи контролните лостове. Помощник-пилотът провери всички уреди.

Навигаторът изкрещя:

— Страничните ветрове от две-петдесет G станаха около осемдесет G!

— Ветровете ни отклоняват! — извика Лундстрьом и сграбчи лоста за управление. — Мамка му, не помръдва! Май сме попаднали в реактивен поток!

Конрад се хвана здраво за дръжките на седалката си и се подготви за силната турбулентност, в която попадна самолетът. Жироскопите побеснях.

— Жироскопът пада! — извика навигаторът.

— Дай ми небесните координати! — изкрещя в отговор командирът.

Навигаторът се извъртя към секстанта над главата му, който стърчеше от корпуса на самолета, и се опита да разчете местоположението им по звездите. Но после поклати глава.

— Тази супа е прекалено гъста, за да успее да разчета каквото и да било!

— Да сте чували някога за GPS системи? — изкрещя Конрад зад тях.

— Напълно са безполезни при ЕМР!

„Електромагнитен импулс?“ — изуми се Конрад. От онези, дето ги използват в микровълновите печки, генерирани от слаби експлозии от ядрен тип. Точно те имаха гадния навик да изваждат от строя всякакво технологично оборудване. Да, това обясняваше защо летят в такава стара щайга. И какво, по дяволите, прави Йейтс долу в леда?

— Ами проклетата доплерова навигационна система? — обади се пак той.

— Не става.

— Слушай, Лундстрьом! Трябва да се свържем с кулата в „Макмърдо“ за помощ! На какво разстояние са от нас?

— Нецо май не схващаш, Конрад — отвърна командирът.

— Няма да кацаме в „Макмърдо“. Крайната ни цел е друга.

— Каквато и да, надали ще стигнем до нея, Лундстрьом! — изтъкна археологът. — Налага се да смените курса и да се насочите към „Макмърдо“!

— Прекалено късно е — усмихна се командирът. — Отдавна преминахме критичната точка. Принудени сме да продължим напред.

— Или по-скоро да влезете в затвора! — извика Конрад.

— Заедно с Йейтс и цялата му пасмина нещастни тузари от Вашингтон!

Навигаторът изкрещя:

— Ветровете пред нас се усилват! Сто възела!

Четири двигателя на самолета събраха сетни сили, за да се преборят с ветровете пред машината. Конрад усещаше съпротивлението по вибрациите на пода под краката си. Турбулентността се надигна и запълзя по краката му подобно на снопове необузdana енергия, миг по-късно вече имаше чувството, че вътрешностите му ще се разтопят.

Като за мъртвец обаче той си се чувстваше доста жив и много държеше да си остане в това състояние.

— Ако продължаваме така, ветровете и без това ще ни накарат да се обърнем — измърмори под носа си.

— Насрещни ветрове от сто седемдесет и пет възела! — извика навигаторът. — Двеста възела! Двеста двадесет и пет!

Лундстрьом застина за момент, очевидно обмисляйки нова стратегия. Накрая изрече:

— Изключи и обери номера едно и четири.

— Разбрано — кимна навигаторът и изключи два от двигателите. После изрече с отчаяние в гласа: — Наземната скорост продължава да пада. Горивото ни е на привършване.

— Какво ще кажете за едно приземяване по спешност върху леда? — не се предаваше Конрад.

— Става — кимна Лундстрьом. — Обаче ние летим на колесна машина, а не на безколесна!

— Приземете я по корем! — изкрещя пътникът им.

— Не става! — изкрещя командирът. — В тази каша там долу най-много да се фраснем в някой айсберг!

Поредният страничен порив на вятъра ги зашлеви толкова силно, че Конрад си помисли — край, самолетът ще се преобърне по корем и ще се понесе в спираловидна нишка към леда. Като по чудо обаче Лундстрьом успя да запази хоризонталното положение на машината.

— Ама не може да не се опитате да направите нещо! — изкрещя археологът. — Изхвърлете товара!

— И генерал Йейтс веднага ще изхвърли нас!

— Тогава трябва да поискаме помощ по радиото!

— Не става. Намираме се в пълно радио затъмнение. Радиото ни е безполезно.

— Глупости! — не му повярва Конрад. — Това е незаконна операция. На бас, че Йейтс просто иска да си спаси задника и да не го усетят!

С тези думи той се смъкна при радиото и се опита да си сложи слушалките.

— Какво си мислиш, че правиш?! — изкрещя Лундстрьом.

— Обаждам се за помощ — отвърна невъзмутимо Конрад и чу някакво прещракване близо до ухото си. Обаче не беше от слушалките. Беше прещракването на пълнител. Обърна се и видя, че Лундстрьом е насочил блестящ 9-милиметров автоматичен „Глок“ към главата му. Веднага позна собствения си пистолет, който беше предал още при качването си на хеликоптера в Перу.

— Отнесете си задника обратно на седалката, доктор Конрад!

— Аз съм си на седалката — отговори той и продължи да върти копчето на радиото. Долови някакъв звук. — Не можете да ме убиеете. Защото се нуждаете от мен, Лундстрьом. Само един Господ знае защо обаче се нуждаете от мен. Затова най-добре махнете пистолета от главата ми. Има гадния навик да гръмва най-неочаквано. Ако продължим да се тресем така, нищо чудно да пробиете дупка в предното стъкло на кабината.

Лундстрьом се извърна към побеснялото небе пред тях и изсъска:

— Да те вземат мътните, Конрад!

Гостът му се приведе над микрофона на радиото и започна да търси подходящата честота, но се стараеше да не забравя за дулото на пистолета, което се поклащаше зад главата му.

— Каква ни е позивната и честотата?

Командирът се поколеба. После едно силно тръскане едва не го катапултира от седалката му. Той сведе дулото на пистолета и точно в този момент кабината се разтресе.

— Ние сме шест-девет-шест, Конрад — извика накрая и се присегна, за да нагласи подходящата честота.

Конрад включи микрофона и извика:

— Тук шест-девет-шест! Нуждаем се от спешна помощ!

Никакъв отговор.

— Тук шест-девет-шест — повтори археологът. — Нуждаем се от спешна помощ!

Отново никакъв отговор.

— Вижте! — изкрещя навигаторът. — Ледената база „Орион“!

— Ледената база „Орион“ ли? — повтори Конрад.

Мъглата за миг се раздели и към пустошта под тях се отвори прозорец. От леда наизскачаха планини, изпълвайки целия хоризонт. Стръмните склонове на назъбените върхове се спускаха към сметановобял сняг, отвеждащ към дъното на огромен каньон, който приличаше на черен полумесец в ледената шапка. Точно на ръба на този полумесец, във вдлъбнатината, се виждаше човешко поселище с куполи, бараки и кули.

Конрад го зърна да профучава покрай тях, след което мъглата отново ги погълна.

— Това ли е? — извика той.

Лундстрьом кимна:

— Сега ни остава само да открием пистата!

— Пистата ли? — изкрещя Конрад, но точно в този момент подобна на гръмотевичен удар турбулентност едва не го изхвърли от седалката му. Даде си сметка, че ако не си беше сложил колана, главата му вече щеше да бъде част от таблото отгоре.

— Да, пистата — поясни командирът на самолета. — Булдозерите я оформиха в леда.

— И трябва да направим подход в тази тотална белота?! — изуми се археологът, вторачен във вихрушката сняг пред предното стъкло на

кабината. Нито странични огньове, нито гранични фенери биха могли да помогнат в подобна заслепяващата белота. А и с това схлупено над главите им небе нямаше нито сенки, нито хоризонт. Когато летиш над идеално бяла повърхност, става напълно невъзможно да прецениш както височината, така и разстоянието. Дори и птиците не могат да се приземяват в сняг и се разбиват на земята. — Вие двамата сте пълни откачалки!

Радиото припука.

— Шест-девет-шест, тук е Кулата — достигна до тях груб, монотонен глас. — Повтарям. Кулата вика шест-девет-шест!

— Тук е шест-девет-шест — извика Лундстрьом и сграбчи микрофона. — Слушаме Кулата!

Контролът на кулата каза:

— Ветрове петнадесет странично, четиридесет възела, видимост нула-нула.

Конрад веднага схвана, че Лундстрьом изчислява ситуацията наум и се чуди дали да се пробва или да се задържи във въздуха и да се надява на чудо.

— Ветровете променят посоката перпендикулярно, скорост до шестдесет възела, сър! — изкрещя навигаторът.

Този път Конрад не издържа и сграбчи микрофона.

— Да се опитваш да приземиш тази консервена щайга върху гигантско ледено кубче си е чисто самоубийство и вие го знаете!

— Спасителните екипи ви очакват — изрече все така монотонно Кулата. — Край.

Конрад се вторачи в мъглата, в която ги вкара командирът на самолета. Видимостта беше действително нулева, а срещу тях навяваше силен сняг. Внезапно бялата пелена отново се раздели и пред тях се появи редица от черни стоманени варели. Самата писта беше маркирана с флуоресцентни знаци за дневна светлина.

— Подходът ни е прекалено нисък — обади се командирът. Помощник-пилотът натисна лоста леко назад, опитвайки се да синхронизира командите.

Радиото пак изщрака.

— Започнете последния си подход при думата „сега“ — инструктира ги контролната кула.

— Разбрано.

— Вече сте точно над отсека за спускане.

— Разбрано — кимна Лундстрьом и в този момент задницата на самолета се разтресе.

Конрад стегна колана на седалката и задържа дъха си.

— Вече сте под нивото за спускане — предупреди ги кулата. — Забавете скоростта и минете два градуса наляво!

— Разбрано. — Лундстрьом леко обърна лоста за управление и Конрад усети как самолетът се накланя.

— Вече сте обратно на отсека за спускане — обади се от базата. — Подходът ви е точно над пистата при три километра до земята...

Конрад все така не виждаше нищо през предното стъкло. Единствено бяла стена.

— ... километър и половина до земята...

— ... осемстотин метра до земята...

— ... четиристотин метра до земята...

— ...приземяване!

Конрад и Лундстрьом се спогледаха. Продължаваха да летят.

— Кула? — обади се командирът.

Отговори им гробна тишина. После удар. Командосите отзад се наваляха един върху друг като плочки на домино, връзките на товара се скъсаха и контейнерите се плъзнаха напред.

Конрад се обърна назад — точно навреме, за да види как няколко метални контейнера летят към пилотската кабина. Свлече се рязко надолу в седалката си и в този момент една от металните кутии профуча покрай ушите му и уцели командира по главата, залепяйки я право в пулта за управление.

В следващия миг огромният леден блок посрещна предното стъкло на самолета и всичко потъна в мрак.

6.

Ритмичният звук на сигналната лампичка за приземяване постепенно върна Конрад в съзнание. Той примига и бавно отвори очи. Посрещна го изгаряща белота. Бавно и болезнено погледът му се фокусира, за да различи останките от самолета, пръснати безразборно по ледената повърхност.

Извърна поглед към Лундстрьом. Очите на командира бяха застинали в ужас, устата му зееше в недовършен писък. После зърна металната отломка, стърчаща от черепа на пилота. Очевидно беше загинал мигновено.

Конрад преглътна тежко и се опита да си поеме дъх. Виеше му се свят, гадеше му се. „Това не е никак на добре“ — каза си той. Вътрешната му температура бързо спадаше. Скоро щеше да изгуби съзнание и сърцето му щеше да спре. Освен ако не предприеме нещо. Веднага.

Присегна се към колана си, но пръстите му отказаха да се раздвижат. Сведе поглед. Дясната му ръка беше замръзнала към седалката. Върховете на пръстите му бяха побелели и заскрежени. Конрад разбра, че кръвоносните му съдове са се свили и че тъканта му бавно умира.

Огледа пилотската кабина, като се стараеше да не се поддава на паниката. С помощта на безчувствената си, но облечена в ръкавица лява ръка, се присегна за термоса зад трупа на Лундстрьом. Започна да го развива бавно. Накрая успя да го отвори. После изля горещото кафе върху дясната си ръка, наблюдавайки облака пара, който се заиздига от цвърчащата му плът. Накрая я отлепи от седалката.

Вторачи се в изгорената си длан. Беше кървавочервена и цялата в пришки, но студът бе притъпил сетивата му до такава степен, че не усети болка.

Дотътри се някак си до помощник-пилота и постави ухо до устните му. Човекът все още дишаше, макар и едва доловимо. Същото се отнасяше и за навигатора. От групата на командосите отзад се долавяха степания.

Конрад протегна ръка към преподавателя.

— Тук е шест-девет-шест — изрече задъхано, приведен над микрофона. — Нуждаем се от спешна помощ!

Никакъв отговор. Намери друга честота и повтори:

— Тук е шест-девет-шест, копелета мръсни!

Ала независимо от честотата, която избираше, все не успяваше да се свърже с кулата. След няколко минути на безполезно съскане преподавателят заглъхна.

Конрад си даде сметка, че никой не може да го чуе.

Започна да тършува из кабината, надявайки се да открие аварийно радио. Не можеше да няма поне резервна сигнална система. Освен, ако Лундстрьом и неговият екипаж съзнателно не са искали да бъдат открити при подобни обстоятелства.

Единственото, което откри, бе сигнална ракета, при това от собствената си раница. Да, голяма полза от нея, няма що!

„Какъв жалък начин да умреш! — помисли си той. — Да оцелее след такава самолетна катастрофа, за да се превърне сега в ледена шушулка!“ Божичко, как мразеше студа! Това беше единственото, което бе познавал като дете, така че, ако трябваше да се умира, се молеше поне да не е от студ. Подобна смърт би означавала, че не е изминал и крачка от дома си, както някога си бе мечтал. И че никога няма да се помири с баща си.

„Ама че ирония!“ — каза си Конрад, загледан в температурата, която отчиташе мултисензорният му часовник. Дигиталният термометър показваше –13 градуса С. После се втренчи по-внимателно и видя, че всъщност е –63 градуса С.

Отпусна се на пода при другите от екипажа и усети, че клепачите му натежават. Започна да води борба със себе си, за да остане буден, но осъзнаваше, че битката е предварително изгубена. Тъкмо изпаднаше окончателно в безсъзнание, когато изневиделица самолетът започна да се тресе. Стори му се, че в далечината долавя кучешки лай.

Отвори очи, довлече се до раницата си и успя да я метне през рамо. После напипа сигналната ракета. Бавно и болезнено пръстите му успяха да я запалят и да я хвърлят през огромната дупка в корпуса на самолета.

Изправи се колебливо на крака и огледа ледената пустош около себе си. Не че имаше какво да се види. Ако изобщо се забелязваше

някаква промяна, то тя беше в усиливащия се снеговалеж. И тогава от мъглата се материализира огромно превозно средство, подобно на трактор.

Приличаше на шведските всъдеходи „Хаглунд“. Двете му големи кабинни от фибростъкло бяха свързани и поставени върху гумени гъсеници, които оставяха в снега широки следи.

Всъдеходната машина спря точно пред него. Вратата на предната кабинка се отвори. От нея изскочи бяло хъски от Аляска, спусна се към Конрад, но го подмина и се насочи към останките от самолета. После се чу трополене и от кабината се показаха белите ботуши на едра фигура, която заслиза уверено по стълбичката на „Хаглунда“ и стъпи върху леда.

От импозантната осанка и отсечените, пестеливи движения Конрад се досети, че това трябва да е баща му. Опакован в белия си полярен скафандър със специални въглени на стъклата, които блокираха блясъка на снега и предпазваха очите, Йейтс се насочи със сигурна стъпка към него. Мощните му крачки оставяха дълбоки отпечатъци в снега.

— Ти наруши моята заповед за радио затъмнение, сине — изрече Йейтс и се изправи до него сковано като статуя. Развали прикритието ни.

— И аз се радвам да те видя, тате.

— Вече привлече достатъчно ненужно внимание — бе единственият коментар.

В гърдите на Конрад се надигна гейзер от гняв. Гняв към Йейтс и към себе си, че позволи на баща си да се присегне през времето и да го издърпа обратно в личния си леден ад.

— Лундстрьом е мъртъв, както и поне половината от хората там — изрече той и посочи с измръзнала си ръка към разбития самолет зад себе си.

Генералът извади радиостанцията си и излая в нея:

— Спасителните екипи веднага тук! Вижте какво можете да спасите от товара, преди бурята да ни погребее живи!

Конрад се извърна към останките от катастрофата и хората вътре, които очевидно скоро щяха да бъдат изоставени сред този безмилостен сняг. Хъското излезе отвътре, стиснало в уста нечий

ръчен часовник. Лицето му беше цялото изпоцапано с кръв. Мина покрай двамата мъже и се втурна към всъдеходните машини.

— Нимрод! — извика Йейтс след кучето си. Обаче четириногото вече дращеше по вратата на предната кабина.

— Нимрод е единственият тук, на когото му е останало поне грам мозък — отбеляза Конрад и също се насочи към всъдеходите.

Но точно когато стигна до предната кабина и протегна ръка към дръжката на вратата, Йейтс я блокира със своята.

— Къде мислиш, че отиваш? — изсумтя той.

Конрад все пак успя да откrehне леко вратата на кабината — достатъчно, за да пусне вътре първо кучето. После се обърна към баща си и заяви:

— Гледай да не подмокриш панталоните си, татко! В този студ току-виж нещо се отчупило и паднало!

Конрад хвърли поглед към бинтованата си ръка и продължи да върви след генерала по ярко осветения коридор на мистериозната ледена база „Орион“. Фелдшерът в лечебницата бе дал всичко от себе си, за да направи истинска превръзка на измръзналата му ръка. Но сега, когато ръката бе започнала да се затопля, се бе събудила и болката.

От скритите високоговорители се носеше класическа музика. А само тънките стени ги деляха от виелицата, бушуваща навън. Двадесет сантиметра и звуци, които приличаха на симфония 25 в сол минор.

— Моцарт — отговори Йейтс на незададения му въпрос. — Някакви идиотски експерименти доказали, че класическата музика има положителен ефект върху сърдечно-съдовата система. Сигурно след десет години ще дойде ред на блуса или рапа.

Преминаха през поредната въздушна камера и се озоваха в друг модул. Конрад почувства, че му се завива свят. Горната половина на модула изглеждаше точно така, както изглеждаше и долната. А таванът беше покрит с табла, електрически превключватели, температурни дисплеи и дозиметрични устройства. Часовниците на таблата, както и ръчният часовник на генерал Йейтс, бяха настроени на централно американско време — Хюстън.

После Конрад забеляза логото на НАСА навсякъде около себе си и си даде сметка, че ледената база „Орион“ не е била създадена за използване на Земята. Сигурно е била замислена като орбитална космическа станция или колония на една от ледените шапки на Марс, за да извлича от леда вода и други елементи за поддържане на живота.

— Какво, по дяволите, е това място, което си построил тук? — обърна се той към баща си.

— Добре дошъл на най-недостъпното човешко селище на планетата, сине!

Завиха и Конрад тръгна след Йейтс по друг дълъг коридор. Въпреки обгръщащата ги отвсякъде музика, до ушите му достигна и глухо боботене. А отвреме навреме цялата база се разтърсваше така, сякаш покрай нея току-що бе преминал тежкотоварен влак.

— Имаме си команден център, биологичен купол, подвижен обслужващ център, астрофизична лаборатория, обсерватория, както и модули за обработка на материали, дистанционно проследяване и медицински проучвания — обясни генералът.

— Забравяш сондата — обади се синът му. — Това би обяснило леките трусове.

Йейтс се престори, че не го е чул и посочи в противоположната посока.

— Военният арест е натам.

„Цялото това място е военен арест“ — помисли си Конрад, като извърна поглед към херметически запечатаната врата в другия край на коридора. На глас попита:

— Какво трябва да направи човек тук, че да си заслужи карцера?

— Трудните условия на живот са ставали причина не един и двама мъже да прекрочват границата — обясни генералът.

— И с теб ли се е случило? — обърна се към него Конрад.

Йейтс се закова на място и застана пред врата с надпис: „Служебен вход“.

— Сега двамата с теб, сине, ще минем през тази врата — заяви генералът, поставил ръка върху дръжката. — Нищо чудно след това, което ще видиш, и ти самият да прекрочиш границата!

На платформа във вътрешността на лабораторията се издигаше пирамида с височина около три метра. Представляваше твърдо парче скала с лек червеникав блясък, а по стените ѝ се виждаха четири

нареза или пръстена. Пръстените започваха от средата на стените и към върха се сливаха.

Конрад не успя да се сдържи и подсвирна.

— Малко след последното голямо земетресение преди няколко седмици сателитите на Пентагона засякоха някаква тъмна аномалия под леда — заразказва Йейтс. — Изпратихме наземен изследователски екип, ала те не успяха да регистрират нищо твърдо. Аномалията изглеждаше неуловима за радио-ехографските проучвания. Тогава решихме да направим сондаж. На около километър и половина под леда ударихме на камък. В буквалния смисъл на думата. Повече от ясно е, че това не е естествено скално образувание.

„Да, не е!“ — помисли си Конрад с все по-нарастващо вълнение. Официалната позиция на Държавния департамент на САЩ гласеше, че преди деветнадесети век на Антарктида не е стъпвал човешки крак. При все това тази скала беше поне толкова стара, колкото и ледът, който я бе покривал — дванадесет хиляди години. А това определено предполагаше останки от цивилизация, два пъти по-древна от шумерската — най-старата цивилизация на Земята.

Конрад прокара ръка по гладката повърхност на камъка и пъхна пръст в един от странните ѝ жлеbove. Каза си, че тази находка може би ще се окаже първото реално доказателство за съществуването на Културата Майка, която бе търсил през целия си живот. При тази мисъл се разтрепери.

— И къде е останалата част? — обърна се към баща си.

— Каква останала част? — престори се на озадачен генералът.

— На пирамидата — обясни Конрад. — Това е камък бенбен.

— Бенбен ли?

Очевидно Йейтс бе решил да се прави на три и половина, безспорно нетърпелив да провери дали инвестицията му в Конрад си е струвала. Синът му обаче нямаше нищо против да изпълни изискващия се от него номер, за да си получи вечерята, но бе твърдо решен, че няма да се задоволи само с трохи.

— Древен египетски символ на птицата бену, тоест феникса — започна прилежно той. — Символизира прераждането и безсмъртието. Представлява шапката на пирамидата или по-точно — малка пирамида, поставена на върха на голямата.

— Значи си го виждал и преди, така ли?

— Не, не съм — поклати глава археологът. — Тези камъни липсват от всички големи пирамиди по света. Знаем за тях предимно от древните текстове. Представяват нещо като дубликати на отдавна изгубения оригинален камък бенбен, за който се твърди, че е паднал от небето.

— Може би става въпрос за метеорит — изрече Йейтс, вторачен в скалата пред себе си.

— Точно така — кимна Конрад. — Обаче бенбен с подобни размери означава, че пирамидата под него трябва да е действително гигантска!

— Нещо като километър и половина висока и почти три километра широка.

Археологът се вторачи изумено в генерала.

— Та това е над десет пъти повече от размерите на Голямата пирамида в Гиза! — възкликна той.

— Ако трябва да бъдем по-точни, единадесет точка едно пъти — кимна генералът. Значи баща му действително си бе написал домашното. — По-голяма е от Пентагона. И много по-добре изработена. Вътрешността ѝ е по-гладка и от бомбардировач „Стелт“, което вероятно обяснява защо не е била засечена от радио-ехографските проучвания. Тези жлеbove тук на шапката ѝ са единствените отличителни характеристики на П4. Без да броим, разбира се, самите ѝ размери.

Конрад отново докосна камъка бенбен, все така неспособен да повярва, че на Земята е съществувала цивилизация, по-ранна дори и от неговите най-смели хипотези. При това, много по-развита, отколкото бе допускал.

— П4 — повтори на глас той. Значи така са започнали да я наричат. Аббревиатура на „Пирамидата с четирите пръстена“. Логично. — И е най-малко на дванадесет хиляди години.

Йейтс обаче изрече изненадващо:

— Ако е толкова стара, колкото този камък бенбен, сине, то тогава самата П4 е най-малко на шест милиарда години!

— Шест милиарда ли?! — повтори невярващо Конрад. Но това е напълно невъзможно! Самата Земя е само на четири милиарда и половина! Искаш да ми кажеш, че П4 може да се окаже по-стара и от планетата?!

— Именно — кимна спокойно генералът. — И се намира точно под краката ни.

7.

Макар и заглушавани от бръмченето на двата вентилатора, които вкарваха въздух в канцеларията, слабите звуци на Моцарт все пак успяваха да достигнат до ушите на генерал Йейтс. В момента наблюдаваше сина си, който се бе заел да анализира данните от П4 на своя лаптоп.

Обгърнал голяма чаша кафе с пръстите на бинтованата си ръка, Конрад поклати глава и отбеляза:

— При теб никога нищо не се променя, нали, татко?

— Какво би трябвало да значи това? — скова се Йейтс.

— Когато бях малък, така и не си направи труда да ме научиш нито как се пуска хвърчило, нито как се хвърля бърза топка. Не, подобни неща трябваше да уча съвсем сам. Защото единственото, което можеше да се чуе от твоите уста, бе: „Какво мислиш за плана на тази нова оръжейна система, синко?“ или „Какво ще кажеш да дойдеш с мен, за да гледаме изстрелването на новия ми шпионски сателит?“. И където и да те засека на тази воняща планета, обстановката е винаги една и съща. Винаги си в някаква военна база. Винаги е тъмно. Винаги е студено. Винаги вали сняг.

Генералът извърна поглед към панорамния прозорец и се загледа в бурята, която бушуваше отвън. Белотата бе станала толкова гъста, че вече не се виждаше дори и стръмната пропаст наблизко. Онова, което бе останало от катастрофирания С-141, вероятно отдавна беше погребано под снега. Радваше се, че синът му е оцелял. Жалко, че Конрад не изпитваше същите чувства — и от това го заболя.

— Може би просто си го нося с мен — отвърна Йейтс и си наля трето уиски. После кимна към лаптопа и добави: — Както и да е. Въглеродната датировка изглежда достатъчно изчерпателна.

— За камъка бенбен — да — започна Конрад, но точно в този момент през помещението премина поредният трус.

— Това беше от нас — обясни генералът, като имаше предвид сондажите, които се извършваха, за да се разчисти леда около върха на

П4 в пропастта. — Когато трусът е истински, гарантирам ти, че ще усетиш разликата.

— И ти смяташ, че тези земетресения се причиняват от П4?

— Ти си геният тук, сине. Ти ми кажи!

Конрад отпи от кафето си и едва не повърна.

— Какво, по дяволите, е това в чашата? Дизелово гориво ли?

— От водата е. Станцията черпи запасите си от разтопения сняг. Чакай да видиш храната на соева основа! Още по-гадна е.

Конрад отмести чашата с кафе и продължи:

— Само защото камъкът бенбен на П4 е на шест милиарда години, все още не означава, че и останалата част от пирамидата е също толкова стара или че е построена от извънземни.

— Кой е казвал нещо за извънземни? — изрече невинно генералът. Той обаче знаеше, че Конрад е винаги на една крачка пред него в мисленето.

— Метеоритите бомбардират Земята още от самото образуване на планетата — като например онзи марсиански камък на четири и половина милиарда години, който откриха тук, в Антарктида, преди няколко години — рече синът му. — Възможно е хората да са намерили този метеорит милиони години по-късно и да са решили да издялат от него камъка бенбен.

Йейтс пресуши поредния си „Джак Даниелс“ и отбеляза:

— Хубаво. Щом тази мисъл те кара да се чувстваш по-добре.

— Добре де, все пак някой наистина е построил П4 каза Конрад. — При това са я построили много преди ледовете да покрият Антарктида или въобще много преди съществуването на каквато и да било човешка цивилизация. Каквито и да са строителите на П4, едно е сигурно: били са изключително напреднали, вероятно много повече от днешната цивилизация.

Йейтс кимна.

— Което означава, че онзи, който първи получи достъп до тяхната технология, на теория може да промени световния баланс на силите.

— О, все същата параноя за асиметрията на силите, така ли? — усмихна се синът му. — Вече ми е ясно защо си готов да рискуваш десетки хора и да нарушаваш международните закони, като

организираш масирано военно присъствие на мирния континент Антарктида!

Йейтс замълча и накрая прошепна:

— Искаш да кажеш Атлантида!

— Атлантида ли?! Да не би твърдиш, че там долу има цял град?!

— Именно — кимна генералът. — Доколкото ни е известно, П4 е само, така да се каже, връхът на айсберга.

— Атлантида е само едно име, един мит — въодушеви се археологът. — Може би този мит се базира на онова, което смяташ, че си открил. Може би не. Може би това е нашата отдавна изгубена Култура Майка. Може би не. Само за П4 биха ни трябвали десетилетия, за да я проучим, а какво остава за цял град!

„Да, такъв си е моят Конрад!“ — помисли си бащата. Не му е достатъчно да направи най-великото откритие след Новия свят насам. Не. Конрад чувстваше необходимост да бъде „прав“ за находката си — за да не се окаже поредният Колумб, открил нещо, което винаги си е било там.

— Не разполагаме с десетилетия, сине — обясни Йейтс. — Имаме само дни. Веднъж гледах един от твоите научнопопулярни филми по телевизията, където ти каза в прав текст, че Антарктида всъщност е била Атлантида.

Той включи компютъра си и върху монитора се появиха началните надписи на „Древните загадки на Вселената“. После се извърна към Конрад, който се усмихна сконфузено.

„Атлантида! — изгърмя от екрана професионалният баритон на водещия. — Древният град с фантастичните богатства и невидана военна мощ, описан от старогръцкия философ Платон в неговите «Диалози» от четвърти век пр.Хр. Цяла цивилизация, погълната от водите на океана за един ден и една нощ. Оцелелите от този катаклизъм потърсили убежище по всички краища на света и построили пирамидите в Египет, зигуратите в Южна Америка и други останки с неизяснен произход. Елате и надникнете в необяснимото с астроархеолога доктор Конрад Йейтс!“

— Е? — обърна се към него генералът.

— Казах само, че Антарктида е единственото място на Земята, което пасва в най-буквалния смисъл на описаната от Платон Атлантида — обясни Конрад. — Никога не съм казвал, че смятам разказа на

Платон за истина. Не забравяй, че девизът в академичните среди гласи: „Публикувай или умри!“. А както знаеш, само най-откачените идеи успяват да привлекат внимание.

— Значи казваш, че Платон е бил лъжец? — смръщи се генералът.

Конрад сви рамене и отговори:

— Платон е бил просто идеалист, който си е измислил един перфектен рай — Атлантида, за да изрази чрез него своите най-въжделени мечти.

Йейтс бе разочарован от лекомислената реакция ни сина си и изрече с присвити очи:

— Докато ти нямаш никакви идеали.

— Всеки археолог си има свое любимо местонахождение за Атлантида — продължи невъзмутимо синът му. Някои смятат, че е остров Тира в Средиземно море, потънал сред изригването на местния вулкан. Това са деветстотин години преди Платон да предаде на хартия разказа си за Атлантида. Други предпочитат северните райони на Атлантическия океан. Трети — Троя в Турция — град, който също е бил считан за мит, докато руините му не били открити. Има и такива, които предполагат, че Атлантида всъщност са двата континента Америка и че изгубеният град като нищо може да лежи на дъното на езерото Титикака, а защо не и под Лос Анджелис!

— Но нито едно от тези места няма нищо общо с високоразвитата цивилизация, която, според Платон, е била унищожена преди близо дванадесет хиляди години.

— Напълно вярно.

— Значи това тук би могло да бъде Атлантида.

— Да, би могло — сви рамене Конрад. — Виж какво, искам просто да подчертая, че ако хвърлиш напосоки стреличка към картата на света, при всички положения ще попаднеш на място, което поне един човек свързва с изгубената Атлантида. Или пък, ако си като моята продуцентка на шоуто, можеш да си хвърляш стрелички по слънчевите системи върху небесната карта. Възможностите са безкрайни. И затова не мога да кажа нищо категорично, докато не вляза във вътрешността на П4.

— Не мога да ти обещаая, че ще влезеш вътре, сине — отбеляза генералът. — Поне засега. Не забравяй, че това е военна операция.

Така че, ако имаш някаква теория за П4, по-добре я кажи още сега или замълчи завинаги.

— Няма проблеми! И без това още не съм си ползвал безплатния билет като редовен пасажер по авиолиниите. Прибирам се вкъщи.

— По дяволите, Конрад! — изкрещя Йейтс и стовари юмрук по масата. — Няма да ходиш никъде! И ако наистина искаш да влезеш в П4, по-добре ми кажи нещо, което все още не знам!

Конрад се изправи и се приближи до прозореца. За един кошмарен миг Йейтс се уплаши, че синът му ще грабне метален стол и ще се опита да разбие подсиленото стъкло. Той обаче стоеше неподвижно, загледан във вилицата отвън. Очевидно мъжът се бе научил да обуздава гнева, който го бе разяждал като момче.

— Добре тогава — рече накрая, без да се обръща. — Най-доброто ми предположение е, че П4 може да е оригиналът, по който е била конструирана Голямата пирамида в Гиза, само че в далеч по-големи мащаби от нея. С други думи, П4 е истинската пирамида, докато Голямата пирамида, изградена от Хуфу, е само нищожен глинен дубликат.

— Това ли е най-доброто ти предположение? Аз не мога да се базирам на интуитивни догадки, сине!

— Не е само интуиция — обясни Конрад. — Дори твоите данни сочат, че П4 е ориентирана спрямо основните посоки на света — север, юг, изток и запад. Ъгълът на наклона ѝ е петдесет и един градуса и петдесет и две минути — точно както Голямата пирамида. И въз основа на всичко, което знам за Голямата пирамида, част от което съм запазил само за себе си, съм в състояние да направя няколко логични предположения и за П4.

— Например?

— Например вероятността П4 да представлява символ на Южното полукълбо на Земята.

— Докато Голямата пирамида в Египет е символ на Северното полукълбо — кимна Йейтс. — Схващам идеята. И какво?

Конрад се насочи към бюрото и набра няколко команди.

Полукълбото се проектира върху плоски повърхности така, както става при картографирането. Обърна лаптопа си към генерала, за да види графиката на екрана. Приличаше на свастика.

— Ето това би представлявала пирамидата, ако я сплескаме. Върхът ѝ символизира Южния полюс, а периметърът — еkvатора.

— Добре, давай по-нататък!

— Точно по тази причина периметърът е в съотношение от две „пи“ спрямо височината ѝ — обясни Конрад. — Следователно П4 представлява Южното полукълбо в мащаб едно към четиридесет и три хиляди и двеста.

— Представлява Южното полукълбо по отношение на какво? — любопитства Йейтс.

— На небето — отговори синът му. — Древните са свързвали определени значения с различните съзвездия. Щом успее да определя небесното съответствие на тази пирамида, ще разполагам с по-точна представа за функцията ѝ.

— Функция ли? — стресна се Йейтс. — Ама не е ли гробница?

— Самите пирамиди никога не са били предназначени да служат като погребални гробници, въпреки че в някои случаи са използвани точно с такава цел — обясни археологът. — По-висшата им цел е била свързана с така търсения от древните царе вечен живот. За да го постигне, всеки от тях е трябвало да вземе участие в достигането на някакво откровение, което да разбули мистерията на Първото Време.

— Първото Време ли? — вторачи се в него генералът. И какво ще рече пък това?

— Това е тайната на Сътворението — отговори Конрад. Как се е образувала Вселената, как сме се появили ние, накъде отиваме.

— И как, за бога, строителите на П4 биха могли да знаят подобно нещо?!

— Древните са вярвали, че космическият календар се пренастройва на всеки двадесет и шест хиляди години продължи обясненията си Конрад. — Всяка времева епоха завършва с някакъв катаклизъм, който поставя началото на ново сътворение или епоха. Естествено е оцелелите от подобни катастрофални събития да искат да предупредят бъдещите поколения.

— Значи тази тайна започва още от самото Битие, така ли?

— Даже по-рано. Според митологията на аптеките и маите, досега е имало най-малко пет Слънца или Сътворения. Предполага се, че ние сега живеем в Петото Слънце.

— А какво се е случило с Четвъртото Слънце? — попита генералът.

— Ако се вярва на древните, било е разрушено по време на Големия потоп — отговори Конрад. — Като изхождам от четирите пръстена, които видяхме на камъка бенбен, мога да предположа, че П4 е построена в самата зора на Четвъртото Слънце, веднага след унищожението на Третото Слънце — точно във времето, когато библейският разказ „Битие“ твърди, че Бог е създал небето и земята.

— Преди малко ми каза, че П4 е по-стара.

— Защото във вътрешността на пирамидата се надявам да открия съкровищница на познания от предишните три Слънца. Възможно е дори там да се съдържа тайната на самото Първо Време, нещо много по-старо от познатата ни Вселена.

Йейтс започна да крачи напред-назад, неспособен да сдържи обзелото го вълнение. Раненият му крак го болеше зверски, обаче на него не му пукаше.

— Сигурен ли си в това, което току-що каза?

— Не мога да бъда напълно сигурен, докато не вляза вътре — вдигна рамене Конрад.

— Ето защо точно ние трябва да влезем първи — заключи Йейтс. — Защото не след дълго със сигурност ще се сдобием С компания.

— Открихте ли входа? — попита археологът.

— Сложил съм един екип на платформа, от която дълбаят върха на пирамидата откъм източната страна. Точно там компютърните модели ни съветват, че трябва да търсим входа. Вече сме на половината път.

— Не дълбаете, където трябва — отсече веднага Конрад.

Генералът си пое дълбоко въздух и попита:

— Добре тогава. Къде, според теб, трябва да дълбаем?

— От северната или от южната страна, въпреки че в случая с П4 лично аз бих предпочел северната. На около осемстотин метра дълбочина екипът най-вероятно ще попадне на входа към голяма шахта, която ще ни отведе до самото сърце на П4.

— Най-вероятно ли? — изсумтя Йейтс. — Значи искаш от мен да преместя екипа си на ново място само за да последвам гласа на интуицията ти?

— Виж какво, ако П4 действително е оригиналът, въз основа на който е конструирана Голямата пирамида, то тогава подозирам, че ще открием две шахти, излизащи от центъра на пирамидата към северната и южната ѝ стена. Ако сходствата, които забелязвам, продължават да се появяват, то тогава можем да използваме тези шахти, за да се промъкнем вътре за двойно по-кратко време, отколкото ще ви трябва сега.

— И каква точно е функцията на тези шахти? Ако съществуват, разбира се.

— Нямам представа — отговори чистосърдечно Конрад. — За да съм сигурен, трябва да вляза вътре.

— Естествено — измърмори генералът.

— Доколкото разбрах, цената за допускане ми вътре е да ти кажа неща, които ти все още не знаеш — отбеляза Конрад. Интеркомът иззвъня. — Е, току-що го направих.

— Това, което ми каза, не би имало никакво значение, ако не успеем да открием тази шахта, за която ти твърдиш, че съществува — изтъкна баща му.

— Ще я откриете — настоя Конрад.

Интеркомът отново иззвъня. Вбесен от досадната настойчивост на подчинените си, генералът включи екрана. Беше О'Дел от командния център.

— Какво има? — изръмжа Йейтс.

— Получихме доклада на един от нашите разузнавателни патрули. Изглежда, че уплашените позивни на доктор Йейтс са привлекли нечие внимание. Имаме си компания.

8.

Херметизираната врата се отвори и вътре нахлу мощен порив смразяващ полярен въздух. От гъстия облак се материализира една призрачна фигура в зелен алпинистки екип. И преди обрамчената с кожи качулка да падне и ултравиолетовите очила да бъдат свалени, интуицията на Конрад вече му беше подсказала кой идва.

— Серена! — възкликна той.

Всеки човек си има своята Атлантида. Всеки човек си има някаква част от миналото или от самия себе си, която изглежда потопена и завинаги изчезнала. Неговата Атлантида се казваше Серена Сергети и ето, че сега тя най-неочаквано се бе надигнала над повърхността.

В продължение на няколко минути Серена не каза нищо — просто се усмихваше и се оглеждаше наоколо. После Нимрод заподскача край нея и близна вълнената ѝ ръкавица. Тя веднага почеса хъското зад ушите.

Конрад вдигна поглед към Йейтс, който стоеше мълчаливо до него и наблюдаваше. Зад Серена имаше двама военни полицаи с термоекипировка. Всички като че ли чакаха някой да заговори пръв.

Накрая Серена изрече първите си думи към Конрад от пет години насам.

— Имате ли разрешение за нея? — попита тя, като потупа Нимрод.

Конрад примигна изумено. Вероятно се бе отнесъл до такава степен, че не я бе чул правилно.

— За кого, за кучето ли?!

— Да — кимна Серена. — От 1993 година е наложена забрана за допускането на хъската на този континент. Същото се отнася и за много други видове, които не принадлежат към естествената среда на Антарктида. Мисля, че това включва и теб, Конрад, както и приятелчетата ти тук.

Йейтс зяпна.

— Ама вие двамата познавате ли се?!

— Не се ли сещаш коя е? — обърна се към него Конрад. Това е Серена Сергети, с псевдоним „Майката Земя“, бившата най-добра лингвистка на Ватикана, а сега защитник на околната среда и официален трън в задника.

— Само ако се възприемате като задници — изчурулика весело тя и подаде ръка на Йейтс. — Генерале, на живо изглеждате много потоплокръвен! Въобще не отговаряте на описанието, което ви направи Конрад.

Конрад погледна баща си, обаче той се направи, че не е чул последните й думи.

— От Ватикана ли сте?

— Всъщност, тук съм като представител на Австралийското дружество за опазване на Антарктида и съветник на Комитета за защита на околната среда към Антарктическата комисия на ООН. Според член четвърти от Антарктическият договор, подписан и от САЩ, тази територия принадлежи на Австралия. Всички страни, подписали договора, са длъжни да предоставят информация за своите експедиции, станции, военен състав и оборудването си на територията на Антарктида. А вие никъде не сте заявили каква е мисията ви на нашата територия, генерал Йейтс!

Мислите на Конрад препускаха като обезумели. Опитваше се да си обясни нейната мистериозна поява в този леден ад, а странната размяна на реплики между нея и баща му за някакви дреболии в международните закони го объркваше още повече.

Генералът прочисти гърлото си и отвърна:

— Член четвърти, макар и да признава, че някои нации могат да предявяват претенции към определени територии, изрично подчертава, че останалите нации не са длъжни да се съобразяват с тези претенции. С други думи, сестро Сергети, ако ще седемдесет нации да предявяват претенции към тази територия, ако ще само седем, Съединените щати пак няма да признаят тяхната валидност.

— Може и така да е — кимна Серена. — Но в член първи няма подобна двусмисленост. Там съвсем ясно и категорично се забраняват всякакви дейности от военен характер, което не е никак добре за вас.

— Освен, ако подобни дейности не са с научни цели.

— И каква би могла да бъде тази цел, Конрад?

Мина известно време, докато той си даде сметка, че тя се обръща към него. И изрече първото, което му дойде на езика:

— Подготвяме спасителна операция.

После проследи реакциите ѝ, докато тя оглеждаше обстановката, вратите на командния център малко по-нататък по коридора, както и войниците с автомати с изолационно покритие.

— Да не би да имате предвид онзи С-141, който се е разбил? Видях останките, докато се приземявах на пистата ви.

Конрад веднага погледна към Йейтс, който изглеждаше повече от впечатлен. Защото тя беше не само Майката Земя, но и Летящата Монахиня. Нищо чудно, че долната челюст на генерала едва не удари пода от изумление.

— Приземила сте самолет?! — избоботи той.

— Базата ви трудно може да бъде пропусната с пукнатина с размерите на река Колорадо около нея. Вие ли я причинихте?

— Когато дойдохме, тя си беше вече тук — побърза да се защити Йейтс.

— Тогава няма да имате нищо против, ако и аз погледна, нали? — попита невинно тя. — Антарктическият договор дава право на достъп и инспекция на всички бази тук. Можете да ни считате за официални инспектори.

Тя отстъпи встрани и Конрад зърна зад нея четирима здрави мъже с мрачни очи. Широките им рамене крепяха богат набор видео и аудио оборудване.

— Какви са тези? — попита я той.

— Това е моят операторски екип — отговори Серена. Предполагам, че можем спокойно да снимаме всичко, докато извършваме инспекцията?

— Няма проблеми — кимна генералът и направи знак на военните полицаи да ги освободят от тежкото оборудване. — Можете да си инспектирате, колкото искате, само че от карцера.

На два от мониторите в командния център Конрад наблюдаваше Серена и екипа ѝ, натикани в отделни килии. Мъжете седяха безмълвно на пода, като затворени в клетка вълци. А Серена се беше изпънала блажено на нара си като Спящата красавица.

— Не можеш просто ей така да пъхнеш зад решетките Майката Земя — обърна се по едно време Конрад към баща си. — Целият свят

ще разбере и ще стане скандал.

Вниманието на генерала обаче беше насочено към другите монитори, които предлагаха различни изображения на района около П4 и сондата на плоския ѝ връх, където екипът му вече дълбаеше тунел в северната стена на пирамидата, както ги беше инструктирал Конрад.

— По-добре се моли предчувствието ти за шахтата да се окаже вярно — каза той. — Иначе ще те пратя да ѝ правиш компания. А ако трябва да бъда честен, в твоя случай на света въобще няма да му пука за теб.

Конрад отвори уста, за да му отвърне, както си му беше навикът, обаче точно в този момент при тях се появи полковник О'Дел с папка в ръка. Конрад забеляза неодобрителния му поглед и осъзна, че е единственият цивилен, който се разхожда на свобода из прескъпата им база. Както изглеждаше, О'Дел определено го сърбяха ръцете да го хвърли в карцера при останалите цивилни.

— Това са данните на Националната служба за сигурност за сестра Сергети, сър!

— Благодаря, полковник!

— Нима НСС прави досиета и на монахини?!

— Само на такива, които разработват универсален преводач, базиращ се на езика аймара — отговори генералът. — Оттогава НСС безуспешно се опитва да сложи ръка върху системата на сестра Сергети. Езикът аймара е толкова чист, та хората от Националната служба подозират, че той не се е развил като останалите езици, а е бил първосъздаден.

— Защо не ни обясните тази магия, доктор Йейтс? — изтърси неочаквано полковникът.

Генералът изглежда мръснишки подчинения си, но Конрад изобщо не мигна и най-спокойно отговори:

— Най-ранните митове на аймара разказват, че след Големия потоп хора от други земи се опитали да построят град в езерото Титикака. Онова, което днес е останало от него, ни е известно като Тиахуанако с неговия велик Храм на Слънцето. По-късно строителите му го изоставили и изчезнали.

— И откъде по-точно са дошли тези строители? — полюбопитства съвсем искрено генералът.

— От изгубения островен рай Ацтлан. Това е ацтекската версия на Атлантида — отговори Конрад, загледан в баща си. — А вие какво смятате?

Генералът затвори бавно папката и отвърна:

— Смятам, че добрата сестра самарянка като нищо знае езика на хората, които са построили П4.

Серена винаги си бе представяла Антарктида като символ на мира и хармонията — образец за това как хората трябва да съжителстват едни с други, както и с всички животински видове, с които споделят тази планета. Доста сходни на тези бяха и илюзиите ѝ относно отношенията ѝ с Конрад. Но сега, докато оглеждаше килията си, мечтата ѝ се бе изпарила и на нейно място се бяха настанили четири хладни стени, миниатюрна мивка и тоалетна.

Беше сигурна, че някъде има скрита камера и генерал Йейтс и онзи никаквец Конрад наблюдават всеки неин ход. Но не бяха в състояние да разчетат мислите ѝ. Затова тя си седеше на нара и се преструваше, че не мисли за нищо. Като австралийка тя се чувстваше много по-силно свързана с Антарктида, отколкото американците. Когато беше малка, обичаше често да се визира в хоризонта, защото знаеше, че от другата му страна се намира големият бял континент. Австралия беше най-близката държава до Антарктида, затова имаше претенции към 42 процента от територията му.

Въпреки множеството ѝ посещения в Антарктида, повечето от тях свързани със спасяването на леопардовите тюлени или на китовете, опитът ѝ с терена на този континент се ограничаваше само до неговото крайбрежие. Дивите животни там бяха прекрасни, а зората — божествена. Но ето, че сегашната ѝ мисия във вътрешността на континента бе доказала, че той действително е пуст.

Внезапно ѝ се стори, че чува припукване от конструкцията на станцията. Изградените върху лед постройки обикновено започват да потъват под собствената си тежест, защото топлината, която генерират, постепенно разтопява обкръжаващия ги лед. Тази станция, вероятно само на няколко дена, едва сега улягаше.

Спомни си как американците я заловиха, когато се приземи на пистата, издълбана в леда, и как после я ескортираха до ледената база „Орион“. Всъдеходната машина „Хаглунд“, в която я транспортираха, беше задминала по пътя си и една енергийна централа. Беше заровена

на тридесетина метра от жилищните помещения, зад укритието на голяма снежна пряспа. Серена си помисли, че централата е прекалено далече, за да обслужва дизелови машини в този студ. И чак тогава си даде сметка, че е зърнала по-скоро компактна ядрена централа. Вероятно около 100-киловатова система.

Отначало побесня. Как смеят американците да носят ядрени материали тук, където се намират деветдесет процента от леда на цялата планета! Разтопяването дори и на малка част от него би довело до глобална катастрофа! Само това бе повече от достатъчно да принуди ООН да подпали задника на САЩ.

Но сега гневът ѝ премина във възхищение. Макар преди малко да се бе направила на напълно безстрастна и делова пред генерала и Конрад, вътрешно тя изгаряше от вълнение. За това вълнение отчасти бе виновен и самият Конрад, разбира се. Но вече бе повече от сигурна, че мисията ѝ тук е свързана с нещо далеч по-голямо, отколкото защитата на девствената природа в Антарктида.

Тук очевидно бяха открили нещо от ключово значение точно както бе предположил и папата. Нещо, което би могло да преобърне историята с главата надолу. Въпреки всички тези предполагаеми последици тя изгаряше от нетърпение да разбере какво е то. От всички кандидати, които Негово светейшество би могъл да избере като свои очи и уши на това знаменателно събитие, той се бе спрял на нея.

Чу как вратата избръмчава леко и се отваря.

Когато военният полицаи пропусна Конрад, Серена вече седеше на ръба на нара и отпиваше дизелов чай от пластмасова чашка. Веднага забеляза сребърната халка върху безименния пръст на лявата ѝ ръка, която символизираше духовния ѝ съюз с единствения и неповторим Божи син. Запита се защо тя продължава да я носи. Вероятно, за да държи такива като него на разстояние от себе си.

— Конрад — изобрази усмивка на лицето си тя. — Предполагам, че ще те изпратят при мен. Ти винаги си имал странни идеи за тайни срещи.

Той забеляза, че вече е облечена само с вълнен пуловер. Черната ѝ коса падаше меко върху раменете ѝ. Отдолу сигурно носеше специалното полипропиленово бельо, което да отделя потта от тялото ѝ, или пък акрилно термално бельо. Що се отнася за другото, което се

криеше под бельото, Конрад предпочиташе сега да не мисли за него. Даде си сметка, че в момента той е този, който се поти.

— Какво пък му е толкова странното! — възкликна той, протегна ръка и докосна лицето ѝ. — Ти все още си студена.

Това беше първата им среща очи в очи след цели пет години и дълбоко в себе си той чувстваше, че тя е по-хубава от всякога. Той, от друга страна, се чувстваше стар и изхабен.

— Какво правиш тук, Серена?

— Мислех да ти задам същия въпрос, Конрад.

Много му се искаше да ѝ разкаже за останките под леда, да ѝ се похвали, че теориите му се оказват верни, но не можеше.

— Ти не си дошла тук, за да спасяваш околната среда на белия континент — заяви той. — Когато влезе през онази врата, въобще не се изненада, че ме виждаш.

— Напълно си прав, Конрад — рече нежно тя и постави топлатата си ръка върху лицето му. — Ти ми липсваше, затова исках да те видя.

— Много си високомерна, знаеш ли?!

— Ха, а ти не си ли? — Подът отново започна да се тресе. Серена приседна обратно на нара и погледна часовника си. Той разбра, че тя засича интервала между трусовете. Внезапно попита: — И кога смятахте да информирате останалата част от света за откритието си?

— Какво откритие?

— Пирамидата под леда.

Конрад примигва невярващо, но не каза нищо. Все пак нямаше смисъл да отрича, че по някакъв начин тя знае точно толкова за тази експедиция, колкото и той, ако не и повече.

— И какво друго ти каза Господ?

— Че екипът ви пробива проучвателни тунели в леда около пирамидата. И се басирам, че твоят баща каубой вече е намерил врата.

Настъпи напрегнато мълчание.

Бяха минали далеч отвъд типичната си размяна на хапливи реплики и се бяха превърнали в съратници, които преследваха истината. Конрад едновременно се радваше и гневеше на пристигането ѝ. Притесняваше се за нейната безопасност, но същевременно се чувстваше и заплашен от присъствието ѝ, като че ли по някакъв начин тя бе застанала на пътя му.

— Серена, това тук не ти е някаква нефтена платформа, на която можеш да се качиш, за да изразиш протеста си срещу производството на горива от вкаменелости. Няколко войници вече умряха по време на тази експедиция и трябва да ти кажа, че е цяло чудо дето ние двамата с теб сега разговаряме!

Лицето ѝ придоби сериозно изражение. Очевидно обмисляше ситуацията.

— Аз мога да се грижа достатъчно добре за себе си, Конрад. Но се притеснявам за теб!

— За мен ли?

— Баща ти не ти е казал всичко.

— Нищо ново под небето — сви рамене той. — За него изнасянето на информация е като изхвърлянето на камък от бърбреците. Е, добре, значи крие нещо. Но и ти също криеш нещо, Серена. При това доста повече от него! Но ще ти кажа едно — нито Съединените щати, нито Ватикана ще успеят да запазят в тайна нещо толкова голямо като това!

— Конрад — присви очи тя, — отлично знам, че не си наивен, затова сигурно става въпрос за психологическо отричане. Кажи ми как Йейтс успя да те примами тук? Обеща ли ти почести в замяна на твоята находка на века? Или може би ти е предложил по-голямо съдействие за издирването на истинските ти родители?

— Може би.

— Повярвай ми, Конрад — тя се приведе към него и в очите ѝ проблесна болката на горчивия ѝ личен опит, има някои отговори, които е по-добре никога да не узнаеш!

— Първо гледай себе си, Серена, а после съветвай другите.

— Виж какво, тук не става въпрос нито за теб, нито за мен, а за целия свят и неговото добро. Защо не помислиш и за другите?

— Че аз мисля за тях! Това е безпрецедентен развой на нещата в човешката история! И аз искам да го споделя с целия свят!

— Нищо подобно, искаш да прославиш великото име на доктор Конрад Йейтс! — отсече тя. — А останалият свят да върви по дяволите. Защо да ти пука? Нали информацията за Земята е много по-важна, отколкото самата планета и нейното население? Нали така стоят нещата при теб? Очевидно изобщо не си се променил.

— Ако имаш предвид нашата връзка, ти отлично знаеше какво правиш тогава, госпожице Високомерна и Благонравна! Просто не пожела да поемеш отговорността за собствените си действия.

— Бях чиста като снега навън, Конрад. Но ти се погаври с мен. Така, както сега ще се погавриш с тази планета!

— Хей, както говориш, ще излезе, че сме направили нещо!

— Именно! — кимна тя. — Но ти не положи кой знае какви усилия, за да опровергаеш слуховете, нали?

— Само не ме изкарвай лошия в тази игра!

— А ти какъв си? Една марионетка на Съединените щати, готова на всичко, за да задоволи болезненото си любопитство!

— Нямам намерение да променям света — заяви той. Просто искам да го разбера. А засега това е най-добрият ни шанс да проумеем кои сме и откъде идваме. В твоите уста това звучи като плода на забраненото познание. Само една хапка — и всички ще бъдем прокълнати!

— А може би вече сме прокълнати. Не беше ли именно това, което те привлече и към мен? Аз бях твоят забранен плод. Точно като онези останки, които си открил под леда.

— Трябва да пробваш друг заобиколен път, Серена — заяви той. — И знай, че за себе си аз вече съм взел решение.

— Е, в такъв случай би могъл поне да ме вземеш долу с теб.

Конрад се вторачи изумено в нея. Единствената причина, поради която той сега се намираше тук, бе, че е водещ световен авторитет по мегалитна архитектура и син на генерала, командващ експедицията. А Серена нямаше никакви позиции.

— Сигурно се шегуваш!

— А какво ще стане, когато долу попаднете на някакъв надпис, а? — попита простиичко тя. — Кой, според теб, ще го разчете? Ти ли?!

Постепенно Конрад осъзна, че не само се бе провалил в опита си да изтръгне информация от нея. Тя съвсем целенасочено бе водила разговора им така, че да стигне именно до тази точка. Точка, до която, както бе предрекъл и баща му, накрая щеше да се сведе всичко. И тя като че ли го усещаше.

— Права си, не съм лингвист, но съм прихванал едно-две нещица.

— Като например венерическа болест ли? — не му остана дължна тя. — Ако искаш да знаеш истината, Конрад, единствената причина, поради която ти си тук, е, защото са си мислели, че няма да могат да доведат мен!

Онова, което най-много го притесни в думите ѝ, бе смирението, с което тя ги изрече. Те не прозвучаха като хвалба, а като логична вероятност. Той си даде сметка, че тя нарочно играе така — заради охранителните камери на тавана. Излизаше, че през цялото време Серена е говорела с генерал Йейтс.

— Ти си непоправима, знаеш ли? Абсолютно непоправима! — махна с ръка той.

Тя го дари с усмивка, която би могла да разтопи дори и най-дълбокия лед.

— А би ли ми обърнал внимание, ако бях друга?

9.

Самолетоносачът на САЩ „Констелейшън“, Южният океан

— Мамка му на този Йейтс! — изпсува адмирал Ханк Уорън.

Застанал на мостика на своя самолетоносач „Констелейшън“, той огледа с бинокъла си чернеещите силуети на своята бойна формация. Намираха се на четиридесет километра от бреговете на Източна Антарктида, а задачата на Уорън бе да запази в тайна присъствието на бойната си мощ до второ нареждане.

С оглед на тази заповед всички радари и сателитни предаватели бяха изключени. Позволено беше използването единствено на радиопредаватели с близко действие, способни на трансмисии за части от секундата. На палубата бяха разположени допълнителни дежурни, които оглеждаха с бинокли хоризонта, нащрек за силуети на вражески кораби и перископи на подводници.

Идеята бе бойната единица да се приближи колкото е възможно по-близо до брега, без да издава местонахождението и присъствието си, а после да удари врага без предупреждение. Ядрените самолетоносачи ги биваше много за подобни задачи.

Ала кой, по дяволите, бе врагът?!

Адмиралът и неговите бойци си бяха заложили задниците във фризера, полагайки максимални усилия да избегнат локализирането им, но засега единственият враг, когото плашеха, бяха пингвините наоколо.

Междувременно неидентифициран боен самолет, използващ военната честота на американските Военноморски сили, бе изпратил зов за помощ, а после най-внезапно бе изчезнал от радарите. А щом екипажът на самолетоносача го беше чул, значи са го чули и други.

Единственото, което бе ясно на адмирала, е, че тази работа има нещо общо с онова откачено копеле Грифин Йейтс, а от тази мисъл въобще не му ставаше по-добре.

Преди много години Уорън бе служил известно време във войските за поддръжка на ВМС, база Антарктида. Именно неговият

спасителен отряд през 1969 година бе открил Йейтс да се лута, напълно неадекватен, след четиридесет и три дена в снежните пустини — единственият оцелял от тренировъчната мисия за изстрелване на совалка до Марс, която така и не се осъществи.

Идиотът настояваше да вземат и трите му контейнера със запаси на НАСА, въпреки че военноморските войски си имаха собствени. Въобще не му пукаше за трите трупа, които оставяше след себе си. Едва много след това хората на Уорън разбраха, че контейнерите, които Йейтс влачеше със себе си, са били радиоактивни. Но Грифин Йейтс си беше такъв — изобщо не го засягаше хаоса, който предизвикваше в живота на другите хора, ако са имали неблагоприятното да се озоват на пътя му. А когато накрая Ханк Уорън пусна оплакване по случая, получи в отговор, че информацията е „класифицирана“ и „строго поверителна“. И сега, повече от тридесет и пет години по-късно, и въпреки че вече бе адмирал, Уорън продължаваше да тъне в пълно неведение относно делата на Йейтс и самия него. А това определено го караше да се чувства безсилен. Неговият екипаж току-що бе получил кратък зов за помощ от самолет, назоваващ се 696, който сигурно се е разбил при подхода си към някоя неидентифицирана полоса.

Уорън бе напълно убеден, че само Грифин Йейтс има пръст в тази работа, затова този път бе твърдо решен да даде своя недвусмислен принос в преждевременното пенсиониране на това копеле.

— Мостик, Сонар! — извика дежурният на сонара от своята конзола.

— Мостик слуша! — отговори Уорън, който бе поел сутрешното дежурство. За екипажа беше много важно, че именно той контролира нещата.

— Дежурните докладват неизвестен повърхностен плавателен съд във вътрешността при две-нула-шест — докладва сонарът. — Обсег под хиляда метра.

— Какво?! — избоботи адмиралът. — Как, по дяволите, сме го пропуснали?!

После вдигна бинокъла си и се извърна в югозападна посока. Ето го наистина! Кораб! Надписът на носа казваше, че е „Арктически изгрев“. Очевидно беше кораб на „Грийнпийс“, а на борда му имаше

някакъв тип, който снимаше с широкообхватна камера самолетоносача „Констелейшън“.

— Кормчия, махни ни веднага оттук!

— Прекалено късно, сър! — обади се един моряк. — Маркираха ни!

И посочи към един телевизионен монитор.

„Гледате Си Ен Ен на живо от «Арктически изгрев» Боже, репортерът предаваше на живо от борда на кораба на «Грийнпийс»! — Както виждате, зад мен се намира самолетоносачът на САЩ «Констелейшън», един от най-мощните военни кораби, създавани някога, който обикаля близо до бреговете на Антарктида с мисия, забулена в пълна тайна. Другата новина е, че Си Ен Ен успя да улови огромни пукнатини в тази част на белия континент, които предполагат, че отделянето на огромен леден блок е неизбежно!“

После се появи някакво хилаво колежанче, което не би изкарало и седмица във Военната академия в Анаполис, за да изкаже следното компетентно мнение: „Учените са убедени, че отцепването на ледени блокове в Антарктида е опасно предупреждение за рязкото ускоряване на глобалното затопляне!“

След това се появи картина на айсберг, който се бе отделил от брега на континента преди няколко седмици. Коментаторът обясни, че огромният леден куб обхваща две хиляди квадратни мили, гладките му стени се издигат на близо шестдесет метра над ватерлинията, а предполагаемата му дълбочина е триста метра.

„А ето, че сега се сблъскваме с твърде странен аспект по темата за глобалното затопляне. Става въпрос за обвиненията относно неоторизирани ядрени опити, извършвани от САЩ във вътрешните снежни пустини на Антарктида,“

Излъчването на Си Ен Ен завърши с кадър на „Констелейшън“ на океанския хоризонт.

— Мамка му! — отново изпсува Уорън. Скоро и останалите телевизионни канали щяха да предават същото. И информацията ще стане всеобщо достояние. — Дано гориш в ада, Грифин Йейтс!

10.

Серена седеше на нара, заслушана в бръмченето на двата вентилатора, които вкарваха въздух и кой знае още какво в студената килия. Потрепери. След срещата с Конрад в съзнанието ѝ отново избликнаха образи, които се бе научила да потиска. И сега, докато обгръщаше тялото си с ръце, за да се затопли, в главата ѝ изникна споменът за последната им среща.

Беше през март, шест месеца след първата им среща на симпозиума на археолозите-специалисти по мезоамериканска култура в Ла Пас, столицата на Боливия. Тогава тя все още беше монахиня и двамата се виждаха почти ежедневно, събрани от съвместната им работа по изследователския проект, свързан с изгубения град Тиахуанако високо в Андите.

Конрад Йейтс беше интелигентен, привлекателен, остроумен и чувствителен. Онова, което харесваше най-много в него, беше неговата почтеност. Някои считаха неортодоксалната му теория за Културата Майка едва ли не застрашаваща устоите на всичко, но за нея тя беше напълно логична, съотнасяща се перфектно към нейните собствени проучвания в областта на световната митология. Двамата с Конрад се приближаваха към едни и същи изводи, макар и от различни посоки. Той изхождаше от гледната точка на археологията, тя — от лингвистиката.

През последната им обща вечер той я покани да му прави компания за едно „откровение“ в езерото Титикака, на двадесетина километра от Тиахуанако.

„Доста странно място за сбогуване“ — помисли си тогава тя, докато се разхождаше по брега на езерото и го очакваше. Наоколо гъмжеше от местни жители и множество туристи, които още от залез слънце започваха да се наливат с бира в крайбрежните кръчми.

А после се появи и Конрад — загорял и красив, в елегантна тръстикова лодка, подобно на оживял дъвен жител на Тиахуанако. Лодката дойде от езерния остров Сурики.

— Познато ли ти изглежда? — попита той, като я покани с жест на борда. — Точно като лодките, изработвани от папирусова тръстика, с които фараоните са плавали по Нил в епохата на пирамидите.

— Предполагам, доктор Йейтс, че за вас не е проблем да обясните как тези две така забележително сходни конструкции са се появили в две толкова отдалечени кътчета на планетата! — изрече шеговито тя.

С престорено академичен тон той ѝ обясни, че това е една от множеството мистерии на езерото Титикака, а после ѝ предложи да я отведе в средата на езерото, за да ѝ покаже своето „откровение“.

Обаче на нея почти ѝ беше ясно какво би могло да бъде това „откровение“, затова се усмихна и каза:

— Надали онова, което можеш да ми покажеш в средата на езерото, не можеш да ми покажеш тук!

— Не бих стигнал чак толкова далече — успокои я той.

Да, тогава не трябваше да тръгва с него.

Сестрите от нейния орден имаха обичая да пътуват по двойки и никога да не остават насаме с мъж при затворени врати. Не от страх или от параноя, а заради хорските клюки. Политиката им бе, че каузата на Христос не трябва да бъде опорочавана от нито един намек за липса на благоприличие.

Ала както обикновено, Конрад се оказа прекалено убедителен, за да му се противопостави.

Той гребеше с мощни движения и двамата се носеха по сребрилата водна повърхност. Езерото Титикака беше най-високо разположеното на Земята — над 3800 метра над морското равнище. Серена имаше чувството, че ако протегне ръка, ще докосне небесата.

— Интересното при това езеро е, че е разположено на стотици километри от Тихия океан, но съдържа океански видове риба, ракообразни и друга морска фауна — продължи с лекцията си Конрад и ѝ намигна.

— И ти смяташ, че морската вода е дошла от наводнението по време на потопа? — попита Серена.

Конрад сви рамене:

— Когато водите са се отдръпнали, част от тях е останала тук, в Андите.

— Да, това обяснява и доковете в Тиахуанако.

— Точно така — усмихна се Конрад. — Защо иначе руините на някакъв град, разположен на такова разстояние от брега, ще имат докове?!

— Освен, ако някога не е бил пристанище и южният край на това езеро не се е простирал на четиридесет километра към брега и на повече от тридесет метра по-високо — заключи Серена. — Което означава, че още преди потопа тук е имало процъфтяваща цивилизация, а Тиахуанако е на най-малко петнадесет хиляди години.

— Наистина! Представи си само каква древност!

Тя можеше да си го представи без проблеми. Искаше да си го представи. Свят преди зората на познатата ни история.

Как ли е изглеждал! Дали хората тогава са били по-различни от днешните?

Сигурно и тогава е имало жени като нея и мъже като Конрад. Тук той бе изоставил маската си на вечен скептик и най-сетне се бе отворил пред нея. Толкова различен от позърството пред събратята му академици.

Нощният въздух беше доста хладен и Серена седеше сгусена към носа на лодката. Конрад гребеше бавно. Здрачът бе потопил небето във великолепно тюркоазено синьо, а стъклената повърхност се простираше напред към вечността.

Носеха се покрай тръстиките и единственият звук беше от греблата на Конрад, които пляскаха бавно и равномерно като античен метроном. А после, когато се озоваха в средата на бляскавата водна повърхност, той вдигна греблата и остави лодката да се носи сама под звездите.

— Какво става? — попита тя.

— Нищо — каза той и извади кошница с храна и вино. — Абсолютно нищо.

— Конрад — започна тя, — аз наистина вече трябва да се връщам. Сестрите ще се притеснят за мен!

— Нека се притесняват!

Той седна до нея и я целуна, после я бутна леко назад, така че накрая тя легна на дъното на лодката. Той погали лицето ѝ и я целуна по устните, а тя потрепери.

— Конрад, моля те!

Погледите им се сплетоха. Мислите на Серена запрепусаха в хиляди посоки: за неговото изпълнено с болка детство, за тяхната връзка и че ако въобще някога трябваше да направи това с някого в който и да е момент от живота си и на което и да е място във вселената, то това щеше да бъде с този мъж, на това място, в този момент.

— Утре аз се връщам в Аризона, а ти в Рим — прошепна в ухото ѝ той. — И можем да си спомняме последната си нощ в Боливия като нощта, която никога не се е случвала.

— Виж тук си напълно прав — изрече рязко тя и го бутна през борда на лодката. Плясъкът на тялото му във водата ѝ хареса.

Затворен в стаичката си и подготвящ се за предстоящото спускане във вътрешността на П4, Конрад също мислеше за онази последна нощ със Серена в тръстикова лодка.

Винаги се бе прекланял пред нейната решителност. А красотата ѝ бе действително несравнима. Тя носеше тази своя красота така небрежно като че ли въобще не ѝ пукаше дали е на седемнадесет или седемдесет години. Беше чаровна и самоотвержена, а понякога дори и забавна. А през онази нощ той бе останал в плен на очите ѝ, почти проблясващи под тъмната ѝ коса — очите, които го бяха хипнотизирали.

Каза му, че винаги се е възхищавала на неговата почтеност и непоколебимост. Според нея той бе онова, което е, за разлика от нея, която често се преструваше на нещо, което не е. Тогава той се бе зачудил каква ли мрачна тайна се кани да му сподели, но скоро осъзна, че такава тайна не съществува. Единственият ѝ грях бе в това, че е била нежелано дете.

Единствено тогава, при това само за миг, той като че ли надникна в истинската ѝ същност. За първи път проумя желанието ѝ да стане мъченица, светица, жена, с която се съобразяват. Научи, че състрадателните ѝ дела са, ако не друго, то поне удобен начин да избягва интимността. Серена се страхуваше да не би да бъде „разкрита“, а оттам — и да не отговори на собствените си инстинкти, но най-вече на Божиите.

Би сторила всичко на света само и само да избегне усещането, че не е желана, че е безполезна, че е „грешка“, подобно на раждането си.

Но пък не се страхуваше от неговото отхвърляне.

Защото знаеше, че той я обича.

И точно по същия начин той знаеше, че тя го обича. Истински.

Конрад чувстваше, че най-сетне е пристигнал до края на своето така продължително житейско лутане, че е открил Божия храм. Фактът, че той като че ли беше крадец в тази свята обител, че взема онова, което не му принадлежи, само повишаваше вълнението от преживяването, увеличаваше опасността и задоволството от извършеното — при това в степен, много по-голяма от удоволствието, свързано с откъкването на някаква древна реликва или артефакт.

Но когато тя го отблъсна и го бутна в ледените води на езерото Титикака, той разбра, че това е краят. А когато се изкатери обратно на борда на лодката, не зърна усмивка на лицето ѝ.

Значи тя не си играеше. В очите ѝ се бе настанил отново така познатият страх.

Внезапно Конрад си даде сметка, че не той, а тя бе откраднала нещо от него.

— Къде искаш да ходим сега? — попита я той.

— Обратно в Тиахуанако — отговори тя. — Преди някой да е разбрал, че ме няма на закуска.

— Поне веднъж през живота си поеми риск! Нека се насладим на малкото ни останало време заедно!

— Много съм разочарована от вас, доктор Йейтс! — изрече наставнически тя, подавайки му веслата. — Не съм ви възприемала като мъж, който се възползва от безпомощността на монахините!

— Аз пък не съм ви възприемал като монахиня, на която ѝ пука какво мислят другите хора!

— Не съм такава! — сръза го тя.

Беше права, разбира се. Това бе повече от очевидно. Но заедно с това Конрад усети, че истинският ѝ страх се корени другаде — в чувствата ѝ към него, в опасността да не изгуби контрол върху себе си. А ако Серена Сергети изобщо се поддаваше на някаква класификация, то тя определено бе от онези монахини, които правят всичко възможно винаги те да контролират ситуацията.

Сбогуването им не бе от най-щастливите. Тя се държа така, сякаш бе допуснала непоправима грешка и тотално е опропастила бъдещето си. Всъщност, Серена изобщо не съжаляваше. Или поне до

такова заключение бе стигнал Конрад впоследствие. Онова, от което тя се страхуваше, бе задълбочаването на интимността. Като че ли криеше нещо. А после той разбра. Причината бе в нея самата. Тя бе разочаровала себе си и в резултат на това се чувстваше недостойна за него.

Последният ѝ спомен с нея бе как тя стои на брега, как той се опитва да я целуне за сбогом и как после я наблюдава как побягва към таксито. Той дълго ѝ маха, но тя не се обърна назад. След седмица се опита да се свърже с нея в Рим, а след месеци телефонни обаждания, останали без отговор, дори се опита да се появи внезапно на няколко конференции. Сега тя вече беше прочута. Беше се отдала на работата си до такава степен, че той се питаше кое повече се стреми да забрави — факта, че е била нежелано дете или него.

С течение на времето стигна до заключението, че личната среща с Майката Земя е точно толкова възможна, колкото и откриването на неговата любима Култура Майка.

Поне до този момент.

„Трябва да ѝ се признае на тази монахиня, че има нервни от титан! — помисли си генерал Йейтс, докато наблюдаваше размяната на реплики между сестра Сергети и Конрад на монитора в командния център. — Очевидно папата отлично е знаел какво прави, когато е пратил точно нея!“

— Откъде тази там знае толкова много, сър? — обади се полковник О’Дел, който стоеше до него.

— Това вече е без значение — махна с ръка Йейтс. Съмнявам се, че светият отец я е изпратил тук, за да говори толкова. Но пък в някои отношения е права. Присъствието ѝ при нас може и да се окаже полезно с оглед на онова, което ни предстои.

— А синът ви, сър?

— Какво за него? — извърна се смръщено генералът.

— Видях досието му — отбеляза със загрижен поглед О’Дел. — Момчето ви ходи по психиатри още от детската градина. Кошмари за глобални катаклизми. Видения за края на света. С цялото си уважение, сър, но смятам, че той е пълен лунатик!

— Да, детството му не беше от най-лесните — отвърна тихо Йейтс, молейки се полковникът най-сетне да си затвори устата. — Но не е ли така с всички нас?! Освен това досието му не съдържа цялата информация. Можете да ми вярвате, защото съм го писал аз!

Генералът се канеше отново да се обърне към мониторите, когато при тях се появи лейтенант Лопес — от свързочния екип. Като изключим сестра Сергети, лейтенант Лопес бе единствената друга жена в ледената база „Орион“.

— Генерал Йейтс! — отдаде чест тя. — Мисля, че няма да е зле да видите това!

Йейтс я последва до големия екран и там, на картина с логото на Си Ен Ен в долния десен ъгъл, зърна самолетоносача на САЩ „Констелейшън“.

— Уорън! — изпсува тихо генералът. После се загледа в миниатюрния плавателен съд на „Грийнпийс“, губещ се на фона на могъщия самолетоносач. — Да я вземат мътните тази наденица в адмиралска униформа!

— Как са разбрали, сър? — обади се О'Дел.

— Не е трудно да се досети човек, полковник — отговори генералът и посочи сестра Сергети на монитора в килията ѝ. — Очевидно ни прави на глупаци. Очаквала е пристигането на кавалерията си. Само въпрос на време е да ни се изтърсят и инспектори на ООН по контрола над въоръжаването.

Което означаваше, че дотогава екипът трябва да е влязъл и излязъл от П4. Генералът започна да съставя новия план за светкавични действия. Пирамидата трябваше да бъде прочистена от всякакви значими технологични открития или други данни преди който и да било международен екип да достигне дотук!

— Става все по-лошо, сър! — рече лейтенант Лопес. — От „Макмърдо“ съобщават, че в станция „Восток“ са засекли комуникацията ни с полет шест-девет-шест. И вече са изпратили екип от Антарктическата комисия на ООН.

— Знаех си! — простена Йейтс. — Кой ръководи екипа?

— Някакъв египетски офицер от ВВС — отговори тя и му подаде доклада. — Полковник Али Завас.

— Завас?! — стресна се генералът и се загледа в снимката на красивия мъж във военна униформа с тъмни, замислени очи и чуплива

черна коса. — Мамка му!

— Той нали няма връзка със... — започна О'Дел.

— Напротив. Племенник е на генералния секретар — отговори Йейтс. — И е възпитаник на Военновъздушната академия на Съединените щати. Летя със съюзниците ни по време на войната в залива и потопа за нас два иракски реактивни самолета. Изключително добър офицер и джентълмен. — При тези думи Йейтс върна доклада на Лопес и попита: — Кой са със Завас, лейтенант?

— Ами, руснаците от „Восток“ под командването на полковник Иван Кович. Австралийците от станция „Моусън“ също са му пратили помощ. — Направи кратка пауза и продължи: — Както и някои от нашите американски учени от „Амундсен-Скот“, които са ни обидени, че ги държим настрана.

— Мамка му! — простена генералът. — След няколко часа тук ще се стовари целият свят!

— Не и при тази виелица, която приближава, сър — заяви полковник О'Дел. — От оперативния център ни предупреждават, че този път здравата ще ни поразтърси. Възможно е да прекъсне всякакви комуникации най-малко за три седмици!

Йейтс погледна през прозореца. Небето бе притъмняло. Снегът биеше по стъклото като куршуми.

— Виелицата може и да уплаши австралийците, но що се отнася до полковник Завас и екипа му, тях само ще ги забави. — Обърна се към О'Дел и заповяда: — Полковник, вие задръжте тези варвари на повърхността, а аз ще отведа екипа за проникване в обекта.

— А каква причина да изтъкна, задето съм задръжал Майката Земя против волята ѝ? — попита притеснено полковникът.

— Няма да ви се наложи да обяснявате нищо — махна с ръка генералът. — Аз ще я взема с нас.

ВТОРА ЧАСТ ОТКРОВЕНИЕ

11.

Бездната

Небето над пропастта се превърна в страховита чернота. Серена усети как смразяващият вятър прониква и през дрехите ѝ. Ако това наричат затишие в полярната буря, то тя нямаше никакво желание да чака същинското ѝ разрязване.

От бездната под тях се издигаше гъста мъгла. А най-близкият заслон, така нареченото „Убежище П4“, се намираше на повече от километър под тях.

— Сигурна ли сте, че ще се справите, сестро?

Беше генерал Йейтс, спускащ се по ледената стена над главата ѝ, ухилен като дявол под заслепяващата светлина на лампичката на главата си. Преди да започнат спускането, той ѝ бе обяснил най-подробно рисковете от него. А и какъв друг избор имаше тя? Ако беше останала в базата, за да изчака заедно с останалата част от света завръщането им, би означавало да тъне в пълно неведение относно евентуалните разкрития.

— Мисля, че е по-добре да ме наричате „доктор Сергети“, генерале — отвърна тя, като заби шиповете за лед, поставени на ботушите ѝ, към гладката повърхност на стената. — И ако искате да знаете, изкачвала съм Еверест още с първата си игуменка.

— Тя ли ви даде жартиерите?

Йейтс сочеше сбруята на Серена. Както беше обгърнала бедрата ѝ в горната им част, тя наистина приличаше повече на червени жартиери. В случай на изпускане сбруята щеше да разпредели шока върху тялото ѝ равномерно.

— Не, само това. — И Серена извади брадвата си за лед, замахна и издълба нова дупка, в която постави поредната скоба. Държеше да покаже на Йейтс, че е в състояние да се справи с всичко. Ала истината бе, сърцето ѝ биеше лудо, а дишането ѝ се бе учестило. — Надушвате ли нещо гнило?

— Аха — извика Йейтс. — Вашата версия!

Никога досега не се бе срещала с прословутия Грифин Йейтс. Единственото, което знаеше за него, бе от разказите на Конрад. Беше убедена, че на генерала не може да се вярва. Според нея дълбоко в сърцето си този тип беше мошеник, както и цялата му експедиция. Просто успяваше да се прикрива по-добре от Конрад, който на неговия фон изпъкваше с освежаващата си честност и способност да се надсмива над собствените си недостатъци. Освен това тя бе стигнала до заключението, че решението на Йейтс да я вземе с тях при първото проникване в пирамидата не се дължеше нито на доброто му сърце, нито дори на факта, че цени познанията ѝ на лингвист.

— Ще ми кажете ли защо в крайна сметка променихте решението си и ми позволихте да се влача след вас?

— Сред нещата, които научих от НАСА, е и фактът, че жените винаги са приятно допълнение към екипите на астронавтите.

Да, не бе очаквала нищо друго, освен подобна саркастична забележка.

— Хей, пък аз си мислех, че вземат жени, защото те са по-добри в задачите, изискващи прецизност.

— Да, когато не проявяват прекалена емоционалност и не се разстройват от нищо — не ѝ остана дължен Йейтс, спусна се рязко надолу и изчезна от погледа ѝ.

До нея се появи Конрад.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Баща ти никога ли не спира да се заяжда с хората?

— Не е в природата му, но щом веднъж е програмиран за някаква мисия, продължава безотказно напред, докато не я приключи успешно.

— И оставя след себе си планина от трупове.

— В такъв случай да не изоставяме много от него! — отбеляза Конрад и се спусна надолу.

Тя го последва.

Конрад бе ненадминат катерач в тропическите области. Но прекалената доза самоувереност би била пагубна в подобен леден ад. Серена се притесняваше за него. За душата му. За своята също. Защото в предишния си опит да го спаси бе обрекла и двамата на вечни мъки.

Конрад вече бе на една ръка разстояние от нея. Тя се спусна, изравни се с него и се захвана за една издатина. Ледът беше обагрен в красиво синьо, което като че ли светеше.

— Много е красиво! — отбеляза тя.

— Не спирай, продължавай да се движиш! — изрече бързо Конрад.

Серена продължи да се спуска по въжето си. Но физиологичното състояние на Конрад я плашеше. А и собственото ѝ дишане бе достигнало до необичайно висока скорост. Сърцето ѝ също. Ударите му бяха ритмични, но бързи.

Спусна се още малко. Точно тогава Конрад ѝ направи знак с облечената си в ръкавица ръка.

— Там долу! Виждаш ли?

Серена се вторачи в мъглата под тях. Точно в този момент тя като по команда се раздели и разкри няколко редове светлини, които напомняха на площадка за приземяване.

— Да, виждам.

— Не, имам предвид виждаш ли какво е това там?

Едва тогава тя забеляза, че площадката за приземяване е всъщност плоският връх на блестяща бяла пирамида, издигаща се рязко нагоре от дъното на бездната в краката им. Серена заслони очи, за да се предпази от силното отражение на светлините по върха.

— П4 — прошепна тя, едва поемайки дъх.

— Само не ме питай как се е озовала тук — Отбеляза Конрад и намести слънчевите си очила. — Засега не мога да обясня. Но скоро ще мога!

Убедеността, която се излъчваше от гласа му, вдъхваше доверие. Въодушевлението му бе искрено и неподправено. „Никаква следа от страх — помисли си със завист тя, — единствено любопитство и ентусиазъм!“ Серена почти бе забравила това усещане.

Тя също си сложи слънчевите очила. Плоският връх, по-ярък и от най-белия сняг, буквално заслепяваше. Да, ето защо папата я беше изпратил тук. Серена наистина очакваше нещо забележително, ала се оказа напълно неподготвена за гледката и размерите на този монумент. Бяха гигантски.

Все още зяпаше изумено, когато чу странно припукване в леда.

— Въжето ти се е поотпуснало — успокои я Конрад. — Не се притеснявай!

Но следващото изпукване беше по-силно, последвано от метален звън. Скобата, която държеше въжето ѝ към леда, се изхлузи и в

следващия момент тя вече падаше.

— Конраад! — изкрещя тя, но успя да замахне с брадвата си в леда и да се задържи някак си.

Обаче Конрад не каза нищо. Серена се обърна към него и забеляза, че го няма. Оказа се, че изхлузилата се скоба е била неговата.

Погледна надолу точно навреме, за да го зърне как пропада в мъглата.

— Конраад! — изкрещя тя, този път още по-уплашено.

Йейтс се материализира до нея.

— Не можахте ли да изчакате още малко, за да го погребете? — попита той, оглеждайки гъстата мъгла отдолу. После хвана въжето на Конрад и отбеляза: — Все още пада.

Чу се нов пукот.

Серена вдигна глава и видя, че този път нейната скоба действително се измъква. Инстинктивно издърпа брадвата си и замахна с нея към Йейтс, който веднага вдигна ръка, за да се предпази от удара. Но тя извика:

— Дръжте! — и в следващия миг вече падаше в празното пространство под тях.

Няколко секунди по-късно премина през облака на мъглата и се насочи към светлините на площадката. Внезапно въжето ѝ се опъна и тя рязко спря. За миг се уплаши, че тазът ѝ се е счупил. Ала сбруята бе свършила добре работата си.

Задържа дъха си, за да се успокои. Долови скърцането на ветроупорния си екип, който се търкаше в найлоновото въже, докато тя се люлееше напред-назад.

— Конрад! — извика Серена.

— Тук съм! — отговори той. — Открих нещо!

Тя обърна глава по посока на гласа му и лампичката ѝ го откри да се люлее на около три метра от стената, неспособен да се задържи никъде.

— Почакай! Идвам!

Бяха ѝ необходими три опита, докато успее да се отгласне достатъчно, за да го стигне. Насочи се към него с протегнати ръце и той се улови за нея. Двамата увиснаха над пропастта, вкопчени здраво един за друг.

— Е, свърши ли с бърнджи скоковете? — усмихна се по едно време тя, опитвайки се да прикрие тревогата си.

— Виж там! — прошепна той.

Тя се извърна и лампичката на главата ѝ обля стената в светлина. В леда имаше нещо. После погледът ѝ се фокусира и Серена се оказа очи в очи с малко момиченце, замръзнало във времето.

— Исусе Христе! — прошепна тя.

— Спомняш ли си как веднъж ми каза, че единственият случай, при който ще можем отново да бъдем заедно, е, когато адът замръзне? — изрече тихо той. — Е, ето, че този момент дойде!

Мъглата най-сетне се вдигна и светлината от плоския връх на пирамидата обля стените. Пред очите им се разкриха стотици замразени човешки същества, зяпнали от ужас. Като че ли всички те се опитваха да изкрещят едновременно. Серена покри ушите си, за да осъзнае, че всъщност тя е тази, която пици.

12.

Убежището

Час по-късно, вече в топлия модул на убежището към П4, Конрад наблюдаваше загрижено проснатата на хирургичната маса Серена. Очите ѝ примигваха бързо под силните лампи, на устата ѝ беше поставена кислородна маска, а към гърдите ѝ бяха прикрепени няколко електрода, които в момента ѝ правеха електрокардиограма. Косата ѝ беше отметната назад, а коланът около кръста ѝ — разхлабен.

Конрад посочи към замъгления илюминатор, през който се виждаха очертанията на американското знаме, забито от генерал Йейтс на върха на пирамидата.

— Фокусирай се върху знамето и започни да си поемаш дълбоко дъх — разпореди се той, докато пускаше ново количество кислород от тежката жълта бутилка.

Алпинисткият ѝ екип и другите ѝ горни дрехи бяха съблечени. Конрад се опитваше да не гледа втренчено сочните ѝ гърди, които се издигаха и спускаха под вълнения пуловер. Откакто бяха достигнали дъното на ледения пролом, тя бе изпаднала в шок — очевидно се беше уплашила от замръзналите гробища, които ги обкръжаваха.

Той извърна поглед към монитора за сърдечната дейност. Едва сега сърцебиенето ѝ започваше да се връща към горната граница на нормалното.

— По-добре ли си вече? — запита я след минута. Тя го изгледа така, сякаш не виждаше никакъв смисъл в неговия въпрос.

Конрад огледа претъпканото пространство на убежището, изградено върху плоския връх на пирамидата, извисяваща се от дъното на пропастта. Модулът беше единичен, дълъг седемнадесет метра, с диаметър четири. Йейтс се бе присъединил към скупчените един до друг до мониторите трима техници. Една от тях беше лейтенант Лопес — жена-офицер, с която Конрад се бе запознал в ледената база „Орион“. Другите двама бяха русокоси грамади, които отговаряха на

имената Кригел и Маркус. Очевидно те олицетворяваха грубата сила, необходима на генерала тук. Конрад се обърна към баща си:

— Има ли някаква конкретна причина, поради която пропусна да ни споменеш за замръзналите тела тук?

— Да, има — кимна той. — Исках да видя реакциите ви.

Синът му посочи Серена и се озъби:

— Е, сега доволен ли си?

— Стига си хленчил! — заповяда му Йейтс и се изправи. В ръката си държеше хиподермична инжекция. Махна капачето на иглата с отработено движение и от нея към въздуха избликна безцветна течност. Серена се сви от ужас.

Конрад проследи как баща му сграбчва ръката на момичето и насочва иглата към нея.

— Какво искаш да й направиш?! — едвам успя да извика той.

— Правя й инжекция със стимуланта елевтерококус отговори генералът и направи инжекцията на Серена, преди синът му да успее да го спре. — Това е растителен екстракт от семейството на женшена. Водолазите, планинските спасители и космонавтите го приемат, за да издържат на стреса по време на работа в неблагоприятни условия. Това е като че ли единственото полезно нещо, с което руснаците допринесоха за нашата космическа програма.

Лекарството започна да действа.

Конрад се обърна към Серена и забеляза, че тя диша вече значително по-равномерно, въпреки че в очите ѝ се четеше нескрит гняв. Тази жена безспорно не беше свикнала да полагат грижи за нея.

— Ще се оправи — махна с ръка Йейтс. — А сега, ако нямаш нищо против, ще набиколя моя отряд, за да проверя докъде са стигнали с тази твоя митична шахта.

— Толкова е митична, колкото и самата пирамида! — подвикна след него Конрад, докато генералът отваряше люка, за да излезе навън. Полярният въздух само това и чакаше, за да нахлуе в малкия модул.

— Ти обаче се справяш доста добре, Конрад — обади се изненадващо Серена. Беше свалила сама кислородната си маска. — Да разбирам ли, че това не е първият път, когато виждаш замръзнали тела на възраст дванадесет хиляди години?

Той сведе поглед към нея, едва успявайки да сдържи вълнението си. Не всеки ден намираше доказателства в подкрепа на теориите си

или най-малкото на това, че не полудява.

— Именно тези тела обясняват как пирамидата се е озовала тук!
— възкликна със светнали очи археологът.

— Как се е озовала тук ли? — изненада се Серена и седна на хирургическата маса. Лицето ѝ бавно възвръщаше нормалния си цвят.
— Какво имаш предвид? Че се е движила ли?

Конрад бръкна в раницата си и извади оттам замръзнал портокал.

— Отсякох го от стената — обясни той. — Това доказва, че някога Антарктида е имала умерен климат.

Серена сведе поглед към портокала и изрече:

— Докато най-неочаквано в един прекрасен ден е била скована в ледове...

— Да — прекъсна я Конрад. — Теорията на Хапгуд за изместването на земната кора.

— Чарлз Хапгуд ли имаш предвид?

— Точно така. Починал е преди много години. Значи си чувала за него?

— За университетския професор съм чувала, но не и за теорията му за земната кора.

За Конрад нямаше по-голямо удоволствие от това да разкаже на Майката Земя нещо, което тя не знаеше. Вдигна портокала и започна лекцията си:

— Представи си, че това е планетата Земя.

— Ясно — кимна тя, готова да му достави удоволствието да я информира за нещо ново.

Той извади джобното си ножче и очерта с него по вече размразяващата се кора на портокала седемте континента.

— Теорията на Хапгуд твърди, че ледниковата епоха не е метеорологичен феномен. Според него тя е по-скоро резултат от геологическа катастрофа, случила се преди окото дванадесет хиляди години. — Завъртя портокала така, че Съединените щати се озоваха в Арктическият кръг, а Антарктида — доста близо до екватора. — Ето как е изглеждал светът в онези времена!

— И какво се е случило после? — присви очи Серена.

— Цялата външна кора на Земята се е извъртяла, подобно на кората на този портокал. — С тези думи той завъртя портокала обратно, докато той не заприлича на Земята такава, каквато я познават

всички днес. — Антарктида попада в полярния климат, докато Северна Америка се освобождава от арктическият кръг и се сдобива с умерен климат. Така тя се размразява, а Антарктида — замръзва.

Серена се смръщи още повече и запита:

— И каква е причината за това катастрофално разместване?

— Никой не може да каже със сигурност. Чарлз Хапгуд е допуснал, че причината е в дисбаланса на леда в полярните шапки. С натрупването му те стават толкова тежки, че се изместват, повличайки след себе си цялата външна кора, заедно с континентите — всички заедно, заковавайки ги на нови места.

— И ти си готов да заложиш и малкото добра репутация, която ти е останала, заради тази теория за изместването на земната кора?

Конрад сви рамене и отговори:

— Алберт Айнщайн определено е харесал идеята. Той е бил убеден, че изместванията на земната кора са били систематични, при това на много кратки интервали от време. Това би обяснило разни чудновати неща, като например замръзналите мамути в арктическият кръг с тропическа растителност в стомасите. Или пък хора и пирамиди, затиснати близо три километра под ледената шапка на Антарктида.

Серена нежно постави ръка върху рамото му и каза:

— Ако това ти помага да проумееш света, тогава се радвам за теб!

Конрад се вкамени.

Предполагаше, че тя ще се развълнува точно толкова, колкото и самият той от наличните доказателства. Та нали двамата са от една и съща порода! А ето, че тя се противопоставяше на заключенията, до които беше достигнал. И което беше още по-важно — позволяваше си лични нападки срещу него! Ядоса се, че някаква си жена, жертва на религиозната заблуда, има наглостта да отхвърли, макар и по кавалерски начин, една от най-логичните научни хипотези, родени от един от най-великите умове в човешката история.

— Да не би Ватикана да си има по-добра теория, а?! — просъска той.

— Да — кимна самоуверено Серена. — Библейският потоп.

— То пък голяма разлика, няма що! — махна с ръка Конрад. — И двете хипотези попадат в графата „Господ е геноциден маниак“! — Но

веднага, след като тези думи излязоха от устата му, той съжали, че ги е казал.

— Хей, господинчо, внимавай какво говориш! — изрече нечий женски глас зад него.

Конрад се обърна и видя, че лейтенант Лопес го наблюдава сърдито. „Боже, още една католичка!“ — простена вътрешно той.

Лопес се обърна към Серена:

— Искате ли да му сричам задника вместо вас?

— Благодаря, смятам, че вече и без друго достатъчно му го сритват.

— Е, предложението ми е без срок на давност — кимна Лопес и се върна към работата си.

Арийските близнаци Кригел и Маркус изглеждаха разочаровани. Конрад предположи, че те сигурно са лутеранци, агностици или просто от добро немско семейство. В друго време и на друго място съвсем спокойно биха могли да минат за перфектно олицетворение на Хитлеровата младеж.

Серена протегна ръка към алпинистката си екипировка и започна да се облича.

— Какво искаш да кажеш, Конрад? — обади се тя, опитвайки се да си вдигне ципа, но установи, че жиците на електрокардиографа ѝ пречат. — Че Господ е виновен за всяко страдание на човечеството, за всяка война или всеки похотлив намек?

Той осъзна, че тя гледа право в него — топлите ѝ кафяви очи едновременно го обвиняваха и му прощаваха. Това определено го вбеси. Е, може пък наистина да е съзерцавал гърдите ѝ малко по-дълго, отколкото трябваше. Нали в крайна сметка беше човек?! Тя също е човек, стига да събере куража да си го признае.

— Видях те как гледаше онова момиченце в леда — рече тихо той. — Сякаш гледаше себе си. Надали това дете може да се нареди в групата на порочните, които пото път е целял да накаже!

— Дъждът пада и върху праведните, и върху грешните — изрече разсеяно тя. — В този случай — ледът.

Конрад усети, че в мислите си тя вече е някъде другаде. Серена не бе в състояние да види монитора на електрокардиографа, където показателите ѝ отново скочиха.

— Виж какво, може би трябва да те върнем горе и да вземем на твое място някой по-здрав! — Помогна ѝ да свали жиците от себе си и добави: — Не искам да ти се случи нещо лошо!

Тя го удари ядосано с рамо и изтръгна жиците от тялото си.

— Ти гледай себе си, доктор Йейтс!

Конрад се почеса по главата и се вторачи недоумяващо в нея. Накрая се обади:

— Не можеш ли да изпращаш още по-объркани сигнали?

Тя вдигна ципа на екипировката си, скочи от масата и го срязва:

— Кой от двама ни е обърканият, доктор Йейтс?

Конрад се вкамени, усещайки върху себе си погледите на Лопес, Кригел и Маркус. Израженията им бяха такива, сякаш чакаха всеки момент да видят как добрата монахиня ще срита с коляно в слабините злия археолог.

Точно тогава люкът на модула се отвори и вътре влетя леденият полярен въздух, следван от генерал Йейтс.

— Напълно си прав, генерале — обади се хладно Конрад. — Тя се справи.

— Хубаво — кимна той. — А сега си стегнете багажа. Слизаме в П4! Екипът по проникването току-що откри твоята шахта!

13.

Горната камера

„Шахтата е около два метра широка и още толкова висока“ — помисли си Серена и се спусна в непрогледната тъмнина. Хвърляха ези-тура и тя спечели съмнителната чест да бъде първата, проникнала вътре — тоест, като не броим единадесет килограмовата, шестколесна, модифицирана сонда за проучване на Марс, която екипът бе пуснал надолу по шахтата, снабдена с вградена лампа и камера. Дистанционно управляемият робот потвърди онова, което бе предположил и Конрад — че шахтата води право към камерата в сърцето на пирамидата.

Докато стоеше на платформата, която американците бяха издигнали в северната страна на П4, загледана в отвора на шахтата, Серена усети как сърцето ѝ се разгуптява бясно. От съзнанието ѝ все още не можеше да излезе картината на замразеното в леда момиченце, да не говорим пък за апокалиптичния край на цяла една цивилизация.

Открай време се успокояваше с мисълта, че Битието е просто легенда, а потопът — теологична метафора. Да, доказателствата от геологичните находки определено сочеха наличието на природен катаклизъм в древността. Тя не се съмняваше, че някога е имало нещо като глобално наводнение. Но чак пък божествено наказание заради лошотията на човечеството!... Да не забравяме също така, че това бе мнението само на един човек — Мойсей.

За съжаление обаче Серена смяташе алтернативната гледна точка за още по-смущаваща — онази теория, която твърдеше, че природата се ръководи от безлични цикли, които перманентно изтриват от лицето на Земята цели животински и растителни видове според принципа на случайността. Не я харесваше, защото лишаваше от всякакъв смисъл праведното ѝ възмущение.

Сякаш чу как светият отец ѝ казва, че реакцията ѝ вероятно има нещо общо със собственото ѝ детство. Сякаш се бе видяла като дете — невинна жертва, опакована в ковчега на леда, застинала във времето, подобно на отделните части от своята личност. Или може би се

дължеше на провала, с който се сблъска вярата ѝ. Сякаш сатаната си имаше свой личен ангел-хранител — Бога. Но в такъв случай Бог щеше да се превърне в дявол — мисъл, върху която Серена предпочиташе да не разсъждава.

— Ако искаш, аз мога да тръгна първи!

Тя се извърна към Конрад. След като бяха открили неговия заден вход към пирамидата, той вече беше в стихията си — наперен и самоуверен. Погледът му недвусмислено говореше, че както винаги се е оказал прав. При това не само за П4, но и за всичко на този свят, включително и за нея самата.

Вбесена, тя просъска:

— Значи смяташ, че можеш да превеждаш и древни извънземни надписи, така ли?!

— Писменото слово е само една от множеството форми на комуникация, сестро Сергети, както вие със сигурност знаете — отвърна ѝ саркастично той. — А и не смятам, че вътре ще намерим надписи!

— Откъде си толкова сигурен?

— Просто предчувствие — сви рамене той, а после прокара ръка по блестящата бяла повърхност на пирамидата. — Обърни внимание на перфектното напасване на облицовъчните камъни, обгръщащи цялата структура!

Дори и да имаше фини нарезки, Серена не бе в състояние да ги зърне заради заслепяващото отражение на светлината.

— И защо нашите пирамиди не блестят като тази тук?

— През Средновековието са били откъснати за строежите на джамии — обясни археологът. — Така пирамидите са се превърнали в евтини каменни грамади. Ето, усети гладкостта!

Серена прокара ръка по повърхността. Камъкът приличаше по-скоро на стъкло.

— Различен материал? — погледна го въпросително тя.

— Значи забеляза — усмихна се Конрад. — Нищо чудно, че радио и ехографските проучвания не са успели да засекат пирамидата. Беше прав, Йейтс. Този материал е по-неуловим и от бомбардировач „Стелт“!

— И по-твърд от диамант — добави генералът зад сина си. — Докато открием тази шахта, всичките ни свредели се изпочупиха. Но

не му знаем името. А сега, ако благоволите да си поместите задниците...

— Орейхалк — обади се Конрад.

Гласът му като че ли отскочи от стените на шахтата и се върна при тях.

— Какво каза? — обърна се към него Серена.

— *Орейхалк* е името на онази загадъчна медна руда или „блестящия метал“, за който Платон разказва, че е бил използван от жителите на Атлантида. Рудата е била изключително чиста, почти свръхестествена „планинска мед“. Проблясвала като огън и се използвала за облицоване на стени, както и за плочки с надписи. На бас, че външните два метра на пирамидата са изработени от този материал!

Той излъчваше такава самоувереност, че тя не се сдържа:

— Мислиш, че разполагаш с всички отговори, така ли?!

— Няма да знаем със сигурност, докато не проникнем вътре.

— Ами ако строителите са ни поставили някакви капани?

— Не забравяй, че атлантите са онези, които са попаднали в капан! — изтъкна поучително той. — Освен това строителите никога не са си представяли, че някой ще влезе в пирамидата им от небето, от тази шахта! Единствените капани, ако въобще ги има, са разпръснати в основата на П4, както и в тунелите, отвеждащи от централния вход към ключовите камери.

Серена погледна през рамото на Конрад към генерал Йейтс, който бе сбърчил чело от тревога и нетърпение. Застаналите мирно до него Лопес, Кригел и Маркус си носеха обичайните каменни физиономии.

— Добре. Хайде сега да разберем как стоят нещата! — извика тя и стъпи в отвора на шахтата.

Не след дълго тя установи, че Конрад е бил напълно прав за орейхалка. Някъде на около втория метър навътре повърхността на стените се промени — стана по-груба, изработена от по-тъмен вид камък или метал. Одраска леко екипа ѝ, но тя установи, че спокойно може да остане на двата си крака, ако се спуска, леко приведена назад и се държи здраво за въжето. Светлината на лампичката на главата ѝ осветяваше само петнадесетина метра от тъмнината пред нея.

— Как вървят нещата там долу? — извика Йейтс. В шахтата гласът му прозвуча тенекиено и грубо.

— Много добре — извика в отговор тя.

Но не се чувстваше добре. Въздухът бе тежък и я задушаваше. Колкото повече напредваше по наклонената шахта, толкова повече я връхлиташе усещането, че влажните, плътни стени всеки момент ще се стоварят отгоре ѝ. По гръбнака ѝ плъзнаха ледени тръпки.

Само двадесет минути по-късно излязоха от шахтата и се озоваха в огромна, тържествена червеникава зала, която като че ли излъчваше неопикуема топлина и мощ. Беше напълно празна.

— Тук няма нищо, Конрад — изрече Серена и гласът ѝ отекна. — Нито надписи, нито нищо.

— Не бъди чак толкова сигурна!

Обърна се и се загледа как Конрад се смъква по стената, където завършваше шахтата, следван от генерал Йейтс и тримата офицери.

Фенерът на Конрад обля залата със светлина, под която се разкриха стени от масивни гранитни блокове. Подът и таванът бяха също изработени от гигантски блокове. Камерата беше по-дълга и от футболно игрище. Според Серена височината ѝ беше повече от шестдесет метра. Въпреки това усещането, че всичко това всеки момент ще се стовари върху нея, не я напусна.

— И ние си чешем езиците за мегалитната архитектура! — махна с ръка Конрад. — Та само инженерните планове за това тук са буквално непредставими!

Серена си даде сметка, че той е напълно прав за мегалитната архитектура — тя разкрива много неща за строителите си. Точно поради тази причина тя харесваше и лингвистиката. Езикът доста често се опитва да скрие или да изкриви смисъла на нещата. И в тези свои опити той разкрива истинската същност на цивилизацията, скрита зад артефактите.

Ала надписи тук липсваха. Нямахше абсолютно нищо. Дори и в най-бедния терен Серена обикновено откриваше нещо, което да свърже разкопките с хората, живели в онези времена. Глинен чиреп, някаква статуетка. Все неща, чието значение не се ограничаваше само в ролята им на артефакти. Те принадлежаха на мислещи, чувстващи човешки същества. Все едно разглеждаше личните вещи на баща си,

свещеника, след като той почина — вещи, които ѝ разкриха иначе тривиални, ала твърде многозначителни истини за нейното минало.

Тук тя не усещаше никаква връзка с находката. Нищичко. Само абсолютна празнота. Смразяваща празнота. Нямаше дори и саркофаг — погребална кутия, която, ако паметта ѝ за египетските пирамиди не я лъжеше, би трябвало да лежи в западния край на тази камера. Това място тук беше студено, сурово, високомерно.

— Не виждам никакви други шахти — обади се тя. — Нали каза, че ще намерим и друга? Никъде не се виждат врати. Попаднахме в капан.

— Напротив, ето я другата шахта! — възкликна Конрад и точно в този момент лъчът на фенера му облиза южната стена на пирамидата. Изглеждаше точно като онази, от която току-що бяха пристигнали.

— И в края ѝ сигурно няма да открием нищо друго освен лед — отбеляза Серена.

Конрад се вторачи в шахтата и рече:

— В Голямата пирамида в Гиза южната шахта е водела починалия фараон към тръстиките му лодки, с които да плава из своето земно царство. Докато северната е пътят му към звездите, по който се е присъединявал към небесното царство.

— Хубава приказка — усмихна се тя. — Обаче никъде наоколо не се забелязва саркофаг на починал фараон.

Серена го проследи с поглед как се насочва към центъра на залата. Колкото повече напредваше, толкова по-силно като че ли отекваха стъпките му.

— Какво правиш? — попита тя.

— Щом в залата няма нищо, то тогава ще разгледаме самата зала. — С тези думи Конрад се приближи към западната стена и се обърна с лице на изток. Извади от джоба си нещо, подобно на химикал, от който излезе тънък лазерен лъч и се плъзна по стените. След внимателния оглед той погледна изчисленията си и отсече: — Тази камера оформя идеален правоъгълник в съотношение едно към две. А височината ѝ е точно половината от дължината на диагонала на пода.

— Е, и?

— Щом камерата образува идеален правоъгълник едно към две, то тогава строителите ѝ са изразили чрез нея златното сечение фи.

— Фи ли? — обади се най-сетне генералът.

— Фи е ирационално число, подобно на пи, което не може да бъде получено по аритметичен път — обясни Конрад. — Стойността му е квадратен корен от пет плюс едно, делено на две, и е равно на 1.61803. Или пък ограничаващата стойност на съотношението между последователните числа от серията на Фибоначи — серия от числа, която започва така: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13...

— При която всяко следващо число представлява сумата от двете предходни — завърши Серена лекцията му. Какво искаш да кажеш с всичко това?

— Искам да кажа, че строителите не са оставили нищо на случайността. Всеки камък, всеки ъгъл, всяка камера са планирани систематично и с математическа перфектност. Защото тази конструкция е не само най-древната и най-голямата на планетата. Тя е и най-безупречната!

— Което означава? — преглътна Серена.

— Означава, че е абсолютно непосилна за човешките възможности.

Серена се загледа внимателно в него и стигна до извода, че той напълно вярва в онова, което казва. Засега тя се въздържаше от мнение, но не можеше да не се възхити от интелекта му. Рядко ѝ се случваше да срещне мъж, по-умен от нея. Само дето Конрад беше вероятно прекалено умен за своето собствено добро — подобно на гениите, които американците са използвали по време на Втората световна война, за да им създадат атомната бомба. И прекалено самоуверен. Очевидно си беше въобразил, че ще може да изнесе нещо от П4 и завинаги ще остави своя отпечатък в историята.

Йейтс обаче едва ли щеше да му позволи. Серена хвърли крадешком поглед към генерала и разбра, че е права. Студеното му, каменно изражение ѝ подсказа, че щом Конрад изчерпи полезността си за тази мисия, ще стане напълно излишен. Не като негов син, разбира се, но със сигурност като археолог.

От друга страна Конрад беше прекалено умен, за да позволи да бъде изхвърлен. Именно поради тази причина тя се притесняваше както за онова, което той казваше, така и за другото, което оставяше за себе си.

— Значи сега пък заключаваш, че П4 е дело на извънземни, така ли? — изгледа го присмехулно тя. — Обаче телата, които открихме в

леда, са човешки. Или поне такива са заключенията от аутопсиите по думите на генерала.

— Това въобще не означава, че същите тези хора са построили П4! — махна пренебрежително с ръка той. — Това нещо тук вероятно е построено много преди те да се появят.

Начинът, по който той изрече „това нещо“, я притесни не на шега. П4 не беше „нещо“. Тя беше пирамида. Или не беше?

Без надписи Серена бе напълно безсилна да открие значението на този монумент, както и да спори с Конрад. Единственото, което можеше да повтаря като папагал, бе: „Не можеш да бъдеш напълно сигурен в твърденията си!“.

— Не губи надежда!

С тези думи той прекоси залата и се насочи към срещуположната шахта. После извади от колана си някакво устройство.

— Какво правиш? — попита тя.

— Включвам астрономическия си симулатор. — Той натисна един бутон и на дисплея се появи графика. — Северната шахта, през която влязохме, е под наклон от тридесет и осем градуса и двадесет и две минути. Тази южна шахта тук е под наклон петнадесет градуса и тридесет минути.

— Въобще не те разбирам! — въздъхна тя и се приближи до него.

— Забравяш, че тази пирамида може и да е меридиан за насочване към звездите — каза Конрад, загледан в дисплея. — Например шахтите в Царската камера на Голямата пирамида са насочени към Орион и Сириус. Интуицията ми подсказва, че са изградени по плана на тази пирамида тук. Единственото, което сега трябва да направим, е да открием съотношението между шахтите и смяната на небесни координати през човешката история, чрез което много лесно можем да датираме П4 точно до... — Не довърши. Стоеше и зяпаше невярващо дисплея.

— Хайде де! — подкани го Серена.

— Чакай малко! — намръщи се той. — Това не може да е истина!

— Кое не може?

— Нещо не е наред ли, Конрад? — обади се и генерал Йейтс, който точно в този момент оглеждаше с фенера си южната шахта.

— Наклонът на шахтите визира конкретни звезди в конкретна епоха — обясни археологът. — Тази шахта тук е насочена към звездата Алфа от съзвездието Голямо куче. Древните са я познавали като Сириус. Египтяните са я свързвали с богинята Изида, космическата майка на всички фараони.

— Чиято половина е космическият баща Озирис — обади се Серена.

Очите на Конрад светнаха, когато завърши:

— Чието съзвездие Орион точно в момента изгрява от изток!

— Добре де, но нали ми разказа за всичко това още в ледената база „Орион“! — възкликна нетърпеливо генерал Йейтс.

— Не разбираш — заговори задъхано Конрад. Серена не можеше да не признае на генерала, че дори и на нея ѝ беше трудно да схване логиката на сина му. — Тази шахта тук е насочена към Алфа от Голямото куче точно сега, при изгряването на ерата на Водолея, видяна от Южния полюс в деня на пролетното равноденствие!

— Сега сме септември, Конрад — махна нетърпеливо генералът.

— Само за Северното полукълбо — напомни му Серена. — В Южното полукълбо е пролет. — После се обърна към Конрад и попита: — И какво означава всичко това?

— Ами, разположението на небесните тела минава един пълен цикъл на всеки двадесет и шест хиляди години. Което означава, че тази пирамида е построена или преди двадесет и шест хиляди години, по време на последната епоха на Водолея, или...

— Или какво? — подкани го нетърпеливо тя.

— Или пък е построена с цел да се изравни със звездите в конкретен ден в бъдещето — отговори той и я погледна в очите. Познатите тръпки отново запълзяха по гърба ѝ. Иначе казано, за настоящия момент, точно сега!

14.

Ледената база „Орион“

Горе, в ледената база „Орион“, полковник О’Дел лежеше на нара, слушаше Шопен и чакаше новини от генерал Йейтс, когато внезапно стените на модула се разтресоха и алармата се включи.

В определени интервали от денонощието спокойствието в базата се нарушаваше от тренировъчните симулации. Алармата се включваше и всеки от отряда се втурваше към своя пост в командния център, където се намираха панелите с предупредителните лампички и компютрите за диагностика. Проблясващите букви „СИМ“ на панела подсказваха на хората, че извънредната ситуация всъщност не е истинска.

Ала тъй като О’Дел беше човекът, който организираше симулациите, и тъй като точно в този случай той не беше заповядал такава, веднага разбра, че този път върху панела не проблясват буквите „СИМ“. Усети как пулсът му се учести и адреналинът му скочи бясно нагоре. Светкавично се изстреля от своята стая и се спусна към командния център, където екипът му вече се бе събрал около екраните на мониторите.

— Имаме пробив във външния периметър, сър! — докладва веднага дежурният лейтенант. — Сектор четири.

О’Дел се загледа в снежната буря върху екрана. А после от мъглата изплува голям сив предмет.

— Това са руснаците! — извика ядосано полковникът, разпознал веднага големия трактор „Харковчанка“.

— Пробив в сектор три! — извика друг офицер.

Последваха го и останалите.

— Пробив в сектор две, сър!

— Сектор едно!

— Сектор три!

Полковникът огледа всички монитори в командния център — руски „Харковчанки“ навсякъде. Руснаците бяха обградили базата. Той

се вцепени, осъзнавайки сложността на ситуацията. После усети, че някой го потупва по рамото.

— Сър?

Обърна се и видя офицера за свръзка. Примигна. Устните на офицера се движеха, ала О'Дел не чуваше нищо.

— Какво? — извика той.

— Казах, че руснаците ни поздравяват, сър! Искате ли да им отговорите?

О'Дел си пое дълбоко дъх и попита:

— Можем ли да се свържем с генерал Йейтс?

— Изгубихме контакт с групата му веднага, щом влязоха в П4.

Преди полковникът да успее да отговори, от интеркома за връзка с източната порта се чу вик: „Ванюшки при портата!“. О'Дел чу как руснаците млатят вратата с нещо, което вероятно бяха прикладите на техните автомати АК-47. Издиша и се обърна към офицера за свръзка:

— Информирайте руснаците, че ще ги посрещнем официално при източната порта!

— Слушам, сър!

— А междувременно, нека скрием всичко, което можем! Полковникът напусна командния център и се насочи бързо към коридорите, осветявани от прозорците с подсилени стъкла. Дори и беглият поглед към селцето от цилиндрични и геодезични модули отвън му подсказа, че е невъзможно да скрие какво правят хората му там.

Премина през поредната херметически затваряща се врата и влезе в модул, където звуците на Моцарт се чуваха още по-силно. Мина покрай екипа, почистващ всичко необходимо пред лабораторията, в която се намираше камъка бенбен. Двойните врати с обозначението „Служебен вход“ бяха изчезнали, заменени от фалшив прозорец, много удобно замъглен.

Единствената му надежда беше, че руснаците няма да се впускат в толкова големи подробности. Обаче май искаше прекалено много от тях — като онази негова молитва някак си да не забележат дозиметрите, разположени в различни панели и предназначени да измерват радиацията от ядрения реактор на базата. Само това бе напълно достатъчно, за да сложи край на кариерата му. А после Йейтс ще сложи край и на живота му.

До портата вече го очакваха двама невъоръжени военни полицаи. О'Дел кимна и тежката вътрешна врата бавно се отвори. Леденият въздух го прониза, а от мъглата се материализираха две фигури — едната едра и квадратна, а другата — висока и хилава.

Квадратният човек вдигна качулката си и полковникът зърна най-грозното червено и подпухнало лице, което бе виждал през живота си.

— Аз съм полковник Иван Кович. А вие сте я загазили. При това много яко!

Преди О'Дел да успее да отговори, че ледената база „Орион“ е скромна изследователска станция, Кович се разкашля неконтролируемо. Високият му, хилав адютант потупа командващия си офицер по гърба и продължи, докато полковникът не му махна да престане.

— Прочети го ти, Володя! — заяви Кович и представи адютанта си на домакините: — Това е Владимир Ленин, далечен роднина на самия Ленин!

О'Дел наблюдаваше с интерес как младият офицер вади някакъв смачкан лист хартия от джоба си и го изглажда. Очевидно този Ленин не се бе издигнал до висините, до които бе стигнал неговия велик предшественик. На доста неуверен английски той изрече:

— Вие сте тук в нарушение на член първи от Международния антарктически договор. Военното присъствие забранено! Договорът ни дава право да инспектираме базата!

Адютантът се обърна към Кович, който кимна одобрително. После върна листа обратно в джоба си.

— Въпроси? — обърна се полковник Кович към О'Дел.

— Колко ваши хора ще дойдат тук? — попита домакинят.

— Точно толкова руснаци, колкото американци има тук, в базата, както и на дъното на онази пропаст там — отсече Иван Кович.

— Ами полковник Завас и отряда му?

— Надявахме се вие да ни дадете сведения за тях — отговори руснакът. — Отдавна изгубихме контакт както с него, така и с патрула му. Сякаш се изпариха във въздуха.

15.

В голямата камера се възцари напрегната тишина. Генерал Йейтс погледна към Конрад и от изражението му разбра, че нещо с изчисленията му се е объркало. Като че ли монахинята също го усещаше.

— Да не би нещо да... — започна той.

— Няма никаква грешка! — отсече синът му. — Южната шахта, за която знаем, че е построена преди най-малко дванадесет хиляди години, е насочена така, че да се изравни със звездата Сириус в нашето небе, в настоящето. А северната шахта е насочена към Ал Нитак — средната звезда от Колана на Орион.

Йейтс веднага схвана, че има още нещо, ала Конрад не го огласи. Перфектно го разбираше. Серена не преставаше да наблюдава подозрително сина му.

Накрая тя се обади:

— Даже и да си прав за астрономическата подредба, смяташ ли, че П4 има нещо общо с последните земетресения?

За огромно облекчение на Йейтс Конрад предпочете да замълчи.

— Мисля, че преди да продължим, *трябва* да се свържем с наземната база — заяви генералът, извади радиостанцията си и нагласи честотата. — Ледена база „Орион“, тук е екип „Феникс“!

Никакъв отговор. Само съскане и припукване.

— Ледена база „Орион“ — пробва отново Йейтс. — Чувате ли ни?

Отново никакъв отговор.

— По дяволите! — извика генералът. — Сигурно стените ни пречат!

— Нали не попречиха на изображението, което ни изпрати роботът! — обърна се към него Серена. — Вероятно базата ви вече я няма. Може би е затрупана от снежната буря.

— Вижте какво, сестра Сергети... — започна Йейтс.

— Доктор Сергети! — сряза го тя.

— Вижте какво, доктор Сергети! Вероятно просто става въпрос за радио затъмнение, причинено от полярната буря! Нищо повече! Така че най-добре е да се захванем с онова, за което сме дошли! Лопес, Маркус, Кригел!

Тримата офицери веднага застанаха мирно и отдадоха чест.

— Да, сър!

— Организирайте нов команден и логистичен център в тази камера! Убежището вероятно е крайно нестабилно. Донесете тук всичко, от което се нуждаете. — После се обърна към Конрад, сложи ръка на рамото му и каза; — Горещ спомена нещо за четири шахти в тази пирамида.

— Точно така — кимна археологът. — Предполагам, че другите две шахти, ако изобщо съществуват, излизат от някоя по-долна камера. Трябва да ги потърсим, за да бъдем сигурни.

— За какво да бъдем сигурни? — намеси се Серена.

— Ще знам, когато стигнем там — отговори лаконично Конрад.

— И как смяташ да стигнеш дотам? — изгледа го присмехулно тя.

— През тази врата.

— Каква врата?! — извърна се рязко генералът.

— Онази там!

Генералът проследи как Конрад се обръща към шахтата, от която бяха дошли, и как сканира стената вдясно от нея с лъча от фенерчето си. И ето, че за огромно удивление на Йейтс в ъгъла се видя открит проход. Значи през цялото време е бил зад тях!

— Ама това не беше тук преди! — преградна от изненада Серена.

— Напротив, винаги си е било там — отвърна спокойно Конрад.

За пореден път генералът беше удивен от усещането за пространство и размери, което притежаваше синът му. Не би се изненадал, ако Конрад вече е начертал в ума си картата на цялата вътрешност на пирамидата.

— Казвам ти, че не беше! — упорстваше Серена.

— А аз пък ти казвам, че не си я забелязала — обърна се към нея Конрад. — Защо не се поуспокоиш, а?

— Хубаво — навири нос монахинята. — В такъв случай какво чакаме?

Йейтс блокира пътя ѝ с ръка и отсече:

— Вие оставате тук, докато ние двамата с Конрад претърсваме за другите две шахти!

Очите ѝ гневно проблеснаха. Очевидно тази жена имаше проблем с подчинението. Нищо чудно, че Ватикана я считаше за трън в задника. Монахинята се опита да отблъсне ръката му и да се насочи към прохода, но този път Конрад беше този, който я сграбчи за рамото и я дръпна назад.

— Успокой се! — изрече той. — Когато открием другите две шахти, веднага ще се върнем за теб!

„Да, веднага ще го направим!“ — изкиска се мислено Йейтс, а на глас каза:

— Разбира се, че ще се върнем! Веднага щом открием нещо!

— Обещаваме! — добави сериозно Конрад, което определено притесни Йейтс. Синът му нямаше право да обещава каквото и да било на когото и да било.

Изражението върху лицето на Серена веднага подсказа на генерала, че тя въобще не вярва на Конрад.

— Добре де — кимна накрая тя. — Вървете!

Йейтс направи знак с глава на Маркус и Кригел, които веднага застанаха на пост при вратата, след което пое след сина си, който вече бе тръгнал надолу по ниския, квадратен тунел.

Докато пристъпваха напред в тъмнината, генералът стигна до тревожното заключение, че бяха допуснали огромна грешка, позволявайки на Майката Земя да се присъедини към екипа им. Не че на момичето му имаше нещо. Проблемът беше в сина му — Конрад определено превърташе, когато тя беше наоколо.

Бащата се надяваше, че малко повече пространство и чист въздух ще прочисти главата на момчето му.

Тази стратегия се оказа изключително успешна само няколко минути по-късно, когато двамата стигнаха до някаква солидна хоризонтална платформа. Приличаше на нещо като олтар. Внезапно Конрад се закова на място.

— Какво има? — обърна се заинтригуван към него Йейтс.

— Тази платформа се намира точно по оста изток-запад на пирамидата — обясни той. — Обозначава точката, разделяща монумента на северна и южна половина.

— Е, и? — попита Йейтс и направи крачка напред, но Конрад веднага го спря с ръка. Оказа се доста по-силен, отколкото генералът предполагаше.

— Виж! — Конрад насочи лъча на фенерчето си в тъмнината и разкри нещо, което приличаше на гигантски подземен тунел, спускащ се към центъра на Земята. В средата на блестящия под имаше дупка с широчина дванадесет метра и дълбочина шест. И представляваше огледално отражение на сводестия таван при върха му, отстоящ на деветдесет метра над главите им. — Това е главният коридор или Голямата галерия — обясни той.

— Да ме вземат мътните, сине! — възкликна Йейтс и веднага отстъпи от ръба пред краката му. — Определено познаваш това място! Сигурен ли си, че никога преди не си бил тук?

— Само в сънищата си.

— Да, и на мен ми прилича на кошмар — Йейтс надникна над ръба. — Къде ли отива това нещо?

— Има само един начин да разберем — отвърна Конрад и извади въже от раницата си. — Склонът е с наклон около двадесет и шест градуса, а подът му е доста хлъзгав. Ще трябва да се държим за нещо. Гледай да се хванеш добре за опорите и внимавай да не се подхлъзнеш!

Бяха изминали около триста метра надолу, когато генералът внезапно изгуби усет за посоката. Същият световъртеж, който понякога усещаше и в ледената база „Орион“. Не бе в състояние да определи кой край на тунела е нагоре, и кой — надолу. Разтри очите си, които го сърбяха от студената пот, и продължи смело надолу по Голямата галерия.

— Не взе Серена само като наблюдател, нали? — обади се по едно време Конрад.

Йейтс почувства, че монахинята очевидно липсва на сина му. Няма що! Особено като се има предвид, че току-що се бяха разделили с нея.

— Естествено, че не. Искях да разбера колко знае за тази работа. Убеден съм, че е повече, отколкото издава.

— Какво те кара да бъдеш толкова подозрителен? — попита го Конрад.

— Изискванията на работата ми.

— В такъв случай Серена може би не трябва да остава сама.

— При нея са трима добри офицери, които охраняват периметъра.

— Просто не смятам, че трябваше да я оставяме там.

— Напротив, трябваше! Като стана въпрос за нея, сега можеш да ми кажеш онова, което прецени, че не е подходящо за добрата католичка. Или по-точно — какво мислиш наистина по този въпрос тук.

— Ами, вероятно не е кой знае колко важно — отговори Конрад.
— Може да е чисто съвпадение.

— На подобно място не съществуват съвпадения — отсече Йейтс. — Давай, слушам те!

— Огледай се! — каза синът му и обгърна с жест обширната, блестяща галерия. — Никакви надписи, никаква религиозна иконография, никаква видима символика както в галерията, така и в самата пирамида.

— Е, и?

— Значи не е гробница.

— Тогава какво е, по дяволите?

— Имам чувството, че се намираме във вътрешността на гигантска машина!

Йейтс усети как в стомаха му нещо се преобърна. Прие новината като пророчество — едновременно очаквано и тревожно.

— Машина ли?!

— Смятам, че от нея се очаква да направи нещо.

Настъпи кратка, тягостна тишина. Накрая генералът прочисти гърлото си и попита:

— Какво например?

— Нямам представа. Вероятно катаклизъмът е сварил строителите й, преди да са имали възможността да я включат.

— Може би.

— Или пък — продължи Конрад — именно тази машина е причинила въпросния катаклизъм.

Йейтс бавно кимна, докато претегляше хипотезите на сина си. Незнайно как, но и той подозираше същото. Още откакто пристигнаха тук. Искаше му се да може да даде на Конрад повече информация. Но сега не беше моментът. А и нищо чудно той сам да я открие.

Докато се спускаше по Голямата галерия, Конрад се ядосваше, че не бяха взели и Серена. И не само защото държеше тя да се увери с очите си колко прав се е оказал за П4. Изражението ѝ недвусмислено подсказваше колко изолирана се чувства. И тъй като той самият познаваше това усещане много добре, изпита лека вина, че не се застъпи за нея пред Йейтс. Обаче въобще не възнамеряваше да профука с лека ръка собствените си шансове да проучи долните нива и да играе ролята на водач по време на най-великото археологическо откритие в човешката история.

Веднага щом стигнаха дъното на галерията, в главата му изникна картата на вътрешността на пирамидата. Пътят пред него се разклоняваше на два по-малки тунела. А трябваше да бъдат три.

Усети затрудненото дишане на баща си зад гърба си.

— Е? — изрече задъхано Йейтс. — Сега накъде?

Конрад огледа внимателно двата „по-малки“ тунела.

Всеки от тях беше висок повече от девет метра. Единият продължаваше под същия наклон като галерията — двадесет и шест градуса. Другият падаше под деветдесет градуса във вертикална шахта. Нито един от двата не му хареса. Обърна се и започна да оглежда стените за трети тунел, който минава успоредно под галерията. Но не го откри.

— Какво правиш? — учуди се Йейтс.

Конрад потупа студената стена, но нищо не каза. Беше напълно сигурен, че централната камера, която търсеха, се намира на това ниво. И ако Голямата пирамида в Гиза наистина е построена по модела на тази, то тогава коридорът, отвеждащ към централната камера, би трябвало да се намира тук, в дъното на галерията.

Обаче го нямаше.

Вероятно отиваше прекалено далече в хипотезата си, че древните египтяни са научили всичко от атлантите. А дори и първоначалната му теория да се окажеше правилна, то това в никакъв случай не

означаваше, че египтяните са притежавали както познанията, така и средствата, за да издигнат точно копие на П4.

— Камерата, която търсим, се намира на това ниво изрече той накрая. — Но ще трябва да стигнем до нея от долу.

— Добре — кимна Йейтс. — По кой тунел?

— На теория и двата коридора би трябвало да водят до погребалната камера — изрече не особено уверено Конрад.

— Стига да не е нашата — опита се да се пошегува генералът.

— Тя няма нищо общо с погребенията — обърна се към него синът му. — Погребалната камера в дъното на пирамидата служи за нещо като космическа тоалетна стая, където царят може да танцува и да празнува завършването на живота си. На върха на пирамидата се намира феникът или камъкът бенбен, символизиращ прераждането. Всичко това е символ на възкачването, възнесението.

— Схванах — кимна Йейтс. — И някъде по средата на двете неща се случва въпросният фокус-бокус.

— Да, в централната камера — рече Конрад. — Именно там би трябвало да открием хранилище с някакви текстове или технология, които да ни помогнат да проумеем значението на П4. — Огледа се и добави: — И тъй като коридорът за достъп липсва, предполагам, че погребалната камера сама ще ни подскаже.

— И кой тунел води до нея?

Конрад усещаше вторачения поглед на баща си върху себе си. Истината бе, че още не беше свикнал с подхода към пирамидата отгоре надолу. Все пак целият му досегашен опит се базираше на прониквания от долу нагоре.

Обърна се отново към първия тунел.

Най-естественото би било да продължат при наклона, по който бяха вървели до този момент. Но той подозираше, че този тунел отвежда към главния вход на П4. И именно затова сигурно е блокиран, за да не позволи проникването на външни лица.

— Чакам предложението ти, сине!

— Врата номер две! — отсече накрая Конрад. — Ще поемем по вертикалната шахта.

— Става. — Йейтс веднага се приведе над шахтата и пусна ново въже.

След половин час Конрад стигна дъното на вертикалната шахта и видя, че следва друг, по-нисък коридор в посока север-юг. Той също беше висок повече от девет метра. Йейтс тъкмо се бе приземил до него, когато алармата на ръчния часовник на сина му се включи.

— Да не би да имаш някаква среща? — попита баща му.

— Това означава, че се намираме точно под основата на П4. — Дръпна нагоре ръкавицата на лявата си ръка и наклони китката към баща си, за да му покаже синьо оцветения дисплей на своя мултисензорен часовник. Освен вграденият дигитален компас, барометър, термометър и Джи Пи Ес система, той включваше и висотомер. — Изминали сме почти два километра. Включил съм алармата така, че да ме предупреди за крайната ми цел.

Йейтс извади стандартния си висотомер — неотменим помощник на американските ВВС, и отбеляза:

— Грещиш с около петстотин метра. В момента сме не повече от километър и четиристотин.

Конрад погледна неуверено своя висотомер. Беше изключено баща му да го будалка.

Не и сега. Не и при този залог.

За него това бе равностойно на първото стъпване на човешки крак на Марс. И доколкото знаеше, НАСА не би си позволила никаква грешка в уредите.

После вдигна глава и стигна до заключението, че генералът е прав. Ако не друго, то П4 със сигурност има много по-голямо значение за човечеството, отколкото Марс. Най-малкото от всичко бе по-близо. Осезаемо по-близо.

— Е, сега накъде? — попита Йейтс. — На север или на юг?

Конрад срязва въжето си и инстинктивно се обърна на север.

— Насам!

След около триста и петдесет метра подът внезапно се наклони рязко и почти удвои височината на тавана. След около петдесетина метра се намираше входът, който Конрад търсеше. Усети как пулсът му се ускори.

— Ето я! — отсече той.

Озоваха се в още по-обширно пространство.

Лъчите на фенерчетата им се стопяваха в нищото. Обграден от пълния мрак и треперещ от студ, Конрад почувства, че тази кухня в постройката е многократно по-голяма от горната камера над Голямата галерия, която бяха оставили. При все това празнотата отвъд края на техните лъчи излъчваше необяснима плътност. Да, тук човешки крак определено не беше стъпвал.

— Ще хвърля една сигнална ракета — обяви Йейтс. — Имаме тридесет секунди. Едно, две, три!

Конрад буквално чу как баща му вдига пръчката на ракетата в тъмнината. Започна да брои наум, като приготви дигиталната си камера, за да заснеме всичко, което се появи от светлината.

Ракетата освети, каквото можа.

Докато очите му привикваха към новата обстановка, той започна да си дава сметка, че се намират точно в такова помещение, каквото и предполагаше — на ръба на титаничен кратер, с диаметър повече от километър. Но височината му беше само шестдесет метра.

Ракетата изсъска и изгасна. Отново се възцари непрогледен мрак.

— Покажи ми какво успя да снимаш — обади се генералът.

— Ето! — И Конрад пусна записа на току-що заснетото на малкия екран в задната част на камерата. Екранът блесна.

— Спри! — изкомандва Йейтс.

Конрад натисна бутона за пауза. В центъра на този кратер имаше нещо. Някакъв кръг или главина.

— Можеш ли да зумираш образа?

— Малко.

С пръсти, треперещи от прилива на адреналин, Конрад увеличи изображението, докато то изпълни целия екран. Картината обаче беше все така размазана, за да се разбере каквото и да било.

— Нека отидем там! — предложи внезапно той.

Бащата и синът тръгнаха едновременно към центъра, като внимаваха да не изгубят равновесие по спускащия се под наклон под.

Сърцето на Конрад биеше бясно. Нито в Египет, нито в двете Америки не бе преживявал нещо подобно — не бе влизал в камера, дори и слабо наподобяваща тази както по размери, така и по съдържание.

След осемстотин метра Йейтс му извика да спре.

Конрад сведе лъча на фенерчето си към пода и зърна нещо, простиращо се на десетина метра пред тях. В полирания под бяха издълбани четири пръстена, излизащи от овален картуш в центъра — подобен на гигантски печат.

Йейтс подсвирна и отбеляза:

— Най-сетне! Ето ти ги и надписите за нашата Майка Земя!

— Не съвсем — отбеляза Конрад, като дишаше тежко. Част от него искаше да се върне и да я доведе. Друга част обаче отказваше да признае, че няма да може да се оправи и сам. — Това е някаква икона или символ.

— В такъв случай и ти можеш да го разчетеш.

Конрад се насочи към центъра на пода, където в овалния картуш беше изписан твърде познат йероглиф. Беше на бог или цар, седнал върху някакъв механичен уред. Приличаше на брадат европейец, а на главата си носеше сложно орнаментирано украшение, известно като короната Атеф. В ръка държеше нещо като скиптър, което пък приличаше на малък обелиск.

— Тази фигура ми изглежда позната — прошепна Конрад. — Но не мога да се сетя откъде.

Отново сведе поглед към картуша на пода. Образът, изрисуван там, беше твърде сходен на символите, които бе виждал на боговете на Виракоча в Андите и Кецалкоатъл в Централна Америка. Ала този символ от друг свят събуждаше в него нещо първично и истински ужасяващо. Внезапно разбра защо.

— Тази пирамида е посветена на Озирис — обади се колебливо той.

— И какво от това? — възкликна Йейтс. — Нали повечето от пирамидите са посветени на някой бог?

— Не, не разбираш! — извика възбудено Конрад. — Този печат подсказва, че П4 е била построена от самия Цар на Вечността, от Господаря на Първото Време!

— Първото Време ли?!

— Епохата на Битието, за която ти разказах горе, в базата. Времето, когато човечеството е изплувало от първичната тъма и е получило даровете на цивилизацията от боговете — обясни Конрад. — В древните египетски текстове се казва, че тези дарове или технологии

са били предадени на хората от посредници или по-незначителни божества, познати като „наблюдателите“ или *уршу*.

— Значи смяташ, че *уршу* всъщност са били атлантите, които са построили П4?

— Може би. Сигурен съм обаче, че Серена ще има своя интерпретация на това тук. Едно е сигурно — открихме извора. Открихме Културата Майка! — завърши триумфално археологът.

— Първото Време значи — рече Йейтс.

— Първото Време — рече Конрад и изговори фразата на най-добрия си древноегипетски: — *Zep Tenu!*

В мига, в който тези думи излязоха от устата му, те сякаш се материализираха. Превърнаха се във вихър, който избликна от центъра на кратера и се завъртя из камерата с огромна центробежна сила. Подът започна да се тресе.

Неочаквано картушът се разцепи и от пода се издигна огнен стълб, който достигна кръглата шахта в тавана. Конрад се отдръпна стреснато.

— Ухааа! — извика и падна по очи. После изпълзя до дупката в кратера и се загледа в огъня.

Йейтс сграбчи ръката му и го дръпна.

— По-спокойно, по-спокойно!

Внезапно огненият стълб изчезна и боботенето спря. Единственото, което остана, бе подобният на кратер отвор, където картушът се беше разцепил.

Конрад усети как баща му го вдига на крака.

— И къде, за бога, смяташ, че отива това нещо, сине?

Конрад се наведе и надникна в огнената шахта. За части от секундата сякаш зърна светец тунел, който май слизаше до самите недра на планетата. Но остатъчната топлина от изригването облиза челото му и той побърза да се отдръпне.

— Така, като гледам — изрече бавно той, като докосна челото си, за да провери дали все още е на мястото си, бих казал, че това там е адът!

16.

Сигурно е от водката. Не може да не е от водката! Така си помисли полковник Иван Кович, когато за първи път зърна пирамидата на дъното на пропастта. Водката или поредният експериментален халюциноген, който американците бяха пуснали тайно в питието му, докато се черпеха в базата им на повърхността.

Каквото и да беше обаче, определено бе част от великия американски заговор, целящ да побърка руския народ! Заговорът беше започнал с узаконяването на комунистическата революция от 1917, станала с одобрението на империалистическите банки. После набра скорост с издигането на Сталин и създаването на лагерите „Гулаг“, а след това и с поголовното избиване на двадесет милиона руснаци по време на Втората световна война. За да кулминира в унижителното разпадане на Съветския съюз през 1991 година и възходът на позлатените арки на американските щандове за хамбургери в Москва!

А сега, когато САЩ бяха останали единствената и неоспорима суперсила, Кович бе убеден, че те просто поддържат руснаците живи за свое собствено, перверзно удоволствие, като побъркват телата им с тлъстините на „Биг Мак“, а душите им — със сапунени сериали като „Спасители на плажа“.

Именно от този ад полковникът бе потърсил убежище в неопетнената природа на Антарктида.

И за какво?!

За да попадне на истински планински хотел „Четири сезона“ в снега, взел в случая формата на ледената база „Орион“. Със свръхмодерните си компютри, луксозните спални помещения, тоалетните с казанчета и планината от хранителни запаси. Единственото, което липсваше на този хотел, бе плувният басейн и балнеоложният център.

Портиерът на хотел „Орион“ — полковник О’Дел, демонстрира завидна любезност по време на инспекцията. Но американците станаха изключително нервни, когато руските дозиметрични уреди засякоха

радиация и полковник Кович предложи да погледнат в гигантската пропаст, над която бе кацнала базата.

Кович бе напълно убеден, че всеки момент ще разкрие незаконна площадка за ядрени опити, най-вече защото самата Русия също имаше такава, само че в другия край на планетата — в арктическият кръг.

Едва когато достигнаха дъното на бездната и зърнаха стърчащия връх на пирамидата, Кович си даде сметка, че американците са довели както него, така и неговите двадесет руски другари, до ръба на лудостта. Дали ще може да забрави някога ужаса в очите на своите хора, когато се сблъскаха със стотиците човешки тела, замразени в стените на тази ледена гробница?

Със сигурност си мислеха, че командващият им офицер ги е отвел до дълбините на ада.

Радио-ехографските им уреди дори не регистрираха блестящата бяла повърхност на пирамидата, при това само от няколко метра. Беше очевидно, че американците са разработили свръхсекретен и неунищожим материал, който щеше да направи флотата и бомбардировачите им непобедими.

И сякаш това не беше достатъчно, ами и онова послание, което непрекъснато му се въртеше в главата. „Почакай, има още! — повтаряше някакъв гаден глас, подобно на идиотска американска реклама. — Има много още!“ Като специален бонус от дъното на ада американците бяха оставили нещо, което изглеждаше като телевизионна станция, паркирано на върха на пирамидата, както и още една дупка, която ги мамеше още по-надолу.

Тук, при „убежището“, Кович остави двамата американски наблюдатели, които ги бяха придружили долу, както и петима от своите хора. После той и останалата част от отряда продължиха по дългата шахта и достигнаха дъното ѝ чак след половин час.

Озоваха се в нещо, което приличаше на масивна каменна пещ с размерите на олимпийски стадион. А вътре в камерата ги очакваха четирима американски войници — двама мъже и две жени, които предадоха оръжията си, но отказаха да кажат каквото и да било.

И като последен бонус — от тази гробница като че ли нямаше изход. Когато Кович се опита да се свърже с Володя и останалата част от екипа си в ледената база „Орион“ и не успя, той реши, че трябва да очаква най-лошото. Стигна до заключението, че са го измамили. Че

това е капан. Примамени са в този масов гроб, за да бъдат избити. Междувременно американците сигурно са записали бавното им пропадане към дълбините на лудостта на скритите си камери и после ще използват резултатите при обучението на новите си войници.

Накрая един от хората му откри някакъв проход. Кович остави няколко от своите да охраняват американците, а останалите поведе надолу по ниския, квадратен тунел към плато, надвиснало над нещо, приличащо на гигантски тунел от Московското метро, спускащ се към центъра на Земята. Доколкото можеше да прецени, беше дълбок най-малко сто метра и като нищо би погълнал огромния руски магазин „ГУМ“ — най-големия в света. По протежение на блестящите му стени, подове и тавани се виждаха канали с широчина дванадесет метра и дълбочина шест.

— Вижте, полковник! — извика един от войниците му и посочи към бездната. — Има още!

Да, той си знаеше, че ще стане така. Кович надникна над ръба и разтърка невярващо очи. Вътре в каналите имаше две въжета, които сякаш го приканваха да слезе още по-надолу.

В бушуващото от ужас съзнание на Кович се надигна нещо странно — нещо, което избликна изпод хаотично въртящите се образи на ресторантите за бързо хранене, бикините, многофункционалните ножове и сидитата с лекции за самоусъвършенстване. Това нещо беше абсолютната сигурност, че той и хората му скоро ще умрат. Никога няма да могат да се върнат обратно на повърхността.

Със смразяваща яснота на съзнанието полковник Кович взе последното стратегическо решение в своя живот щом те не могат да напуснат тази гробница, американците също няма да я напуснат.

17.

В приличащата на бойлер подземна камера под пирамидата Конрад сложи на изгореното си чело ледена кутия безалкохолно и се загледа в пода на кратера, по който мътните отблясъци от огъня продължаваха да пълзят. Изгореното продължаваше да го боли. Свали кутията и видя, че по нея са се залепили няколко опърлени косъмчета от веждите му.

— Положението определено се нагорещява — отбеляза генералът. — По-добре да се махаме оттук, преди ново изригване окончателно да ни изпече. А след измръзналата ти ръка и изгореното ти чело, може да се каже, че вече си уцелен два пъти.

— Нека поне се опитаме да проверим колко градуса е — рече Конрад. — Нали имаш сензор за топлина с дистанционно управление?

Йейтс извади от джоба си малка топка.

— Обвивката е изработена от същия материал, който НАСА използва за външните плочи на космическите совалки — отбеляза той. — Отдръпни се!

И метна топката в шахтата. Минута по-късно върху дисплея на преносимия компютър на Йейтс се показаха цифрите.

— Преди твоят свръхустойчив на топлина сензор да се разтопи по време на падането си — отбеляза с усмивка Конрад, — измина шест километра надолу и регистрира температура 4500 градуса по Целзий.

— Господи Боже! — възкликна Йейтс. — Че това е колкото повърхността на Слънцето!

— Или разтопеното ядро на Земята — добави Конрад. Мисля, че това е геотермална клапа.

— Геотермална клапа ли? — присви очи генералът. — Имаш предвид, като онези в океаните?

Конрад кимна и обясни:

— Един от старите ми професори откри подобна гореща точка на запад от Еквадор, на около осемстотин километра навътре от морския бряг и на две хиляди и петстотин метра дълбочина. На дъното на океана няма почти никакъв живот, защото липсва светлина, а

темperaturите са под точката на замръзването. Но пък в земната кора има пукнатини, през които излиза топлина от ядрото на планетата и затопля водата. Именно поради тази причина някои форми на живот, като например раци, миди и триметрови червеи успяват да оцелеят дори там.

Конрад въздъхна и се огледа. Тази геотермална камера вероятно е нещо подобно. Единственият въпрос, който оставаше неизяснен, бе дали атлантите са построили П4 върху вече съществуваща клапа или са притежавали толкова напреднала технология, че са могли да достигнат до земното ядро, а защо не и до ядрото на всяка една планета, осигурявайки си по този начин неизчерпаем източник на топлина.

— Платон разказва, че Атлантида е била унищожена от мощна вулканична експлозия — отбеляза Йейтс. — Може би точно това тук е причината за тази експлозия.

— Или пък това е легендарният източник на енергия за Атлантида — рече Конрад. — За атлантите се твърди, че са успели да обуздаят силата на Слънцето. Тази геотермална клапа черпи енергия от ядрото на Земята — което е точно толкова горещо, колкото и повърхността на Слънцето. Следователно вероятно точно това е така наречената слънчева сила, която са притежавали атлантите.

— Възможно е — кимна генералът.

Но Конрад веднага усети, че генералът има предвид някакво друго предназначение на П4, което няма нищо общо както с археологическата, така и с технологичната ѝ стойност.

— Да не би да имаш друга теория? — обърна се към него той.

— Да — кимна Йейтс. — От заключенията ти разбирам, че по своята същност П4 е гигантска геотермална машина, която може да насочи топлината от земното ядро така, че да разтопи ледовете над Антарктида.

Конрад застина.

Въобщо не си беше представял нещата в толкова катастрофални краски. Според досегашните му представи този начин на разсъждение бе територия на вечно вдигащите тревога радетели за опазването на околната среда, като например Серена.

Но сега, когато си спомни телата в ледената бездна над П4 и теорията на Хапгуд за изместването на земната кора, в душата му

започна да се промъква страх. Никога не бе допускарал възможността природно явление от мащаба на глобално разместване на земната кора — кулминационна точка на геологичен цикъл от четиридесет и една хиляди години — да може да бъде предизвикано съвсем съзнателно.

Както изглеждаше обаче, генерал Йейтс като че ли бе посветил на тази вероятност малко повече време от него. Не можеше да не му признае, че идеята заслужава сериозно обмисляне.

Под пирамидата бе складирана достатъчно топлина, за да разтопи ледовете — или най-малкото такова количество от тях, че последвалото надигане на океаните да потопи крайбрежните градове във всеки един континент.

— Да, предполагам, че тази машина спокойно би могла да затопли Антарктида — изрече бавно той. — Но с каква цел?

— Вероятно, за да направи континента или кланетата по-приятни за обитаване — продължи Йейтс. — Но на кого му пука за целта? Важното сега е, че тук някъде трябва да има контролна зала, която ние сме длъжни да намерим! Преди да го е направил някой друг!

— Ясно — отвърна Конрад, като се чудеше защо изобщо се изненадва, че баща му е толкова практичен, колкото е. — Това вероятно е централната камера, онази с двете скрити небесни шахти.

— Тогава да се махаме оттук и да я открием! — извика Йейтс. — Преди това нещо отново да избухне, този път наистина!

Докато се връщаха обратно нагоре по галерията, Конрад бе обзет от опасението, че току-що бе сторил онова, което винаги е отричал, че прави — беше нарушил целостта на една находка. И което бе още по-лошо, вероятно по този начин беше обрекъл също и себе си, и останалите. В главата му зазвучаха прозвищата, които го бяха преследвали през цялата му кариера: „Изтърбушвач на гробници“, „Похитител на девствени терени“, „Конрад Унищожителя“.

Нямаше търпение да се върнат при Серена, да открият тайната камера на П4 и да направят всичко възможно, за да запушат тази космическа топлинна клапа.

Когато достигнаха разклонението в дъното на Голямата галерия, Конрад въобще не се изненада, че този път завариха три тунела вместо два.

— Само не ми казвай пак, че и преди си видял третия! — обади се Йейтс.

— Не, този определено го нямаше преди — засмя се синът му. — Може би долу сме направили нещо, което е отворило вратата.

Вдигна поглед към галерията и горната камера и видя, че оттам слизат няколко фигури.

Генералът също ги видя и веднага го сграбчи.

— Сниши се! — прошепна той. — Това е заповед!

Изгасиха фенерчетата и се оттеглиха в новия тунел, където се скриха в мрака от двете страни на отвора. Конрад притисна гръб към стената и погледна към баща си. Силуетът му се скриваше от мътната светлина, която се излъчваше от дъното на галерията.

— Екип „Феникс“, обадете се! — прошепна той в радиостанцията си. Никакъв отговор. — Обадете се, екип „Феникс“! — Пак нищо. — Мамка му!

Конрад извади бинокъла си за нощно виждане и надникна зад ъгъла на вратата. Две фигури тупнаха на площадката в дъното на галерията. Зелените им очи — или по-точно уредите за нощно виждане, подскачаха нагоре-надолу в тъмнината. Той се дръпна назад и погледна към баща си.

— Кой са тези? — прошепна.

— Не знам. Но със сигурност не са от моите. Тръгвай!

Двамата тръгнаха по дългия и тъмен тунел. Този коридор беше висок единадесет метра, но след величието на Голямата галерия, по която току-що бяха минали, се усещаше като миниатюрна дупка. След около триста и петдесет метра на юг подът пропадна рязко в по-голям тунел, с двойно по-голяма височина.

— Виж там! — посочи Йейтс с лъча на фенерчето си към пода.

На около тридесет метра пред тях имаше или врата или бе край на тунела. Оттук трудно можеше да се каже. Точно в този момент Конрад усети порив на свеж въздух. Вдигна очи и откри друга шахта на тавана на тунела. На пода, под същия ъгъл, също имаше шахта.

— Това може да са две от допълнителните звездни шахти, които отвеждат към тайната камера — прошепна той. Мисля, че минава през този коридор. Трябва да пусна въже, за да проверя.

— Аз мисля да се поразходя по този коридор, за да проверя какво има в края му — рече генералът. — Докато се върна, сигурно вече ще можеш да ми кажеш какво си открил.

Конрад наблюдаваше как баща му изчезва по коридора, докато той самият развиваше въжето, спускайки го надолу в шахтата. Тъкмо бе надникнал предпазливо над ръба, когато зад гърба си долови скърцане на ботуш. Обърна се и зърна пред себе си чифт зелени очи.

— Кой, по дяволите, пък си ти? — попита Конрад.

Фигурата с очилата за нощно виждане насочи към него автомат „Калашников“ и изрече със силен руски акцент:

— Най-жестокият ти кошмар! — После вдигна радиостанцията си и съобщи: — Леонид търси полковник Кович. Залових един американец!

— Така си мислиш! — Конрад изрита автомата от ръцете на Леонид и вдигна от пода счупеният лазерен прицел. Леонид измъкна отнякъде 9-милиметров пистолет „Яригин“ РУ, но точно в този момент Конрад маркира челото му с червената точка от лазерния прицел. Надяваше се руснакът да не забележи, че към него няма прикрепен автомат. Пусни го! Веднага!

Руснакът пусна пистолета си и Конрад издиша облекчено.

— Много добре.

От десния ръкав на руснака се свлече ловджийски нож с костна дръжка и се озова в дланта му. Когато палецът му намери бутона, се чу прещракване. После ръката му се изви в дъга и острието се насочи към брадичката на американеца.

Конрад очакваше подобен ход още в мига, в който долови прещракването. Веднага блокира ръката му, сграбчи китката с двете си ръце и я изви така, че руснакът изпусна ножа и извика от болка. После продължи да извива назад и нагоре, без да отпуска захвата си. Този път руснакът започна да пици при разкъсването на мускулите. Конрад халоса главата му в стената, а после го пусна в шахтата на пода.

Тъкмо се бе привел отново над шахтата, вирайки се в мрака ѝ, когато отново дочу стъпки. Сграбчи руския „Калашников“ и вдигна глава.

Срещу него тичаше Йейтс.

— Задънена улица — отсече делово той. — Но какво е станало тук?

Конрад тъкмо се канеше да му разкаже, когато усети някакво придръпване в глезена си. Погледна надолу и видя, че найлоновото му въже се опъва като примка около ботуша му. Веднага схвана, че по

непредпазливост е позволил на руснака да повлече въжето със себе си и ето, че сега то повличаше и него.

— Дръж здраво! — извика той и подхвърли на баща си другия край на въжето. После пропадна надолу. — Не го пускай!

Докато пропадеше в тъмнината, се опита да прикрепи въжето към сбруята си. Усещаше, че пропада от едно ниво в друго. Като че ли нямаше край.

Не след дълго въжето около ботуша му започна да се отпуска, а другото през сбруята му — да се затяга. Накрая се изсипа в някакво голямо празно пространство. Въжето му се опъна и го хвана във въздуха. Той увисна безпомощно.

— Татко! Чуваш ли ме?

Отначало нямаше нищо, но после долови едно слабо:

— Едва!

Опипа колана си, намери фенерчето и го включи.

Шокът от онова, което се разкри пред него, го накара да изгуби ума и дума.

Висеше си като махало във великолепна камера с формата на геодезичен купол. Ръцете му се разтрепериха, докато плъзгаше лъча на фенерчето по тавана. Върхът на купола се възправяше на шестдесетина метра над него. По четирите сливащи се стени бяха разпръснати множество съзвездия.

Изглеждаше като космическа обсерватория.

Сведе лъча на фенерчето надолу.

В центъра на каменния под се издигаше нещо като олтар с малък обелиск, висок не повече от шестдесет сантиметра.

А върху него беше забоден руснакът.

— Татко! — изкрещя Конрад. — Намерих я!

18.

Конрад отпусна въжето и измина светкавично шестте метра, които го деляха от пода на геодезичната камера. После вдигна очи: към изображенията на звездите, разпръснати по куполния таван над него. Доколкото можеше да види, друг вход към камерата нямаше. Само шахтата отгоре.

Тази находка бе абсолютно девствена.

Беше неговата находка.

Той бе първото човешко същество, стъпило тук след повече от дванадесет хиляди години. А нищо чудно и единственото.

Ако не броим, разбира се, руснака, нанизан върху обелиска в центъра на камерата. На Конрад му бяха необходими доста усилия, докато успее да вдигне трупа от обелиска и да го завлече настрани.

После изтри кръвта от ръцете си и бавно започна да обикаля олтара с обелиска, очаквайки и Йейтс да се присъедини към него. Изгарящ от нетърпение, той насочи лъча на фенерчето си към четирите кръга, излизаци от центъра на олтара. А после обля със светлина целия обелиск.

Приличаше на класически образец.

Височината му беше десет пъти по-голяма от широчината. Като се изключи кръглата му основа, приличаше на умалено копие на Вашингтонския монумент. По всичките му стени се виждаха надписи — първите, които намираха в тази пирамида.

Докато вадеше дигиталната си камера и я включваше, осъзна, че в крайна сметка няма как да минат без Серена само тя можеше да разгадае надписите. Засега се задоволи да обърне по-голямо внимание на шестте кръга върху едната стена на обелиска, както и върху последователността от съзвездията Скорпион, Стрелец, Козирог и Водолей.

Обелискът изглеждаше абсолютно копие на скиптър на Озирис от онзи царски печат, който бяха видели на пода в геотермалната камера. В исторически план царският скиптър беше символ на огромна

власт — същата онази власт, която баща му, генералът, търсеше и се страхуваше, че някой друг ще му измъкне изпод носа.

„Това е скиптърът на Озирис! — помисли си Конрад. Това е ключът към П4, към геотермалната клапа, както и към всичко останало тук!“

Приведе се напред, за да го вземе, но точно в този момент се чу отваряне на някаква тайна врата — всъщност, оказаха се серии от врати. Четири огромни гранитни плочи започнаха да се вдигат отдолу нагоре.

Когато се отвори и последната врата, Конрад отстъпи, защото в коридора, който като че ли водеше към Голямата галерия, зърна една самотна фигура.

— Конрад!

Той разбра, че това е Серена, още преди да произнесе името му. Зад нея се появи як руснак, стиснал обичайния автомат „Калашников“ с лазерен прицел.

— Предполагам, че вие сте доктор Йейтс — заяви той на английски със силен руски акцент. — Аз съм полковник Кович. Къде е Леонид?

После бутна Серена към него и Конрад я прие в обятията си.

— Слава богу, че си добре! — прошепна той и я притисна към себе си, но деловото ѝ изражение го смрази. Тя погледна къмobelиска и забеляза трупа на пода.

— Еврика, Конрад! — изрече подигравателно Серена. Открил си го. Надявам се, че цената си е струвала.

— Мога да обясня — започна той.

— Вие сте убил Леонид — гневно проехтя гласът на Кович.

— Всъщност, той е този, който се опита да ме убие! — побърза да се защити археологът. — И това стана точно преди да падне в шахтата, само че без въже. В случай, че не сте забелязал, вашите войници не са сред най-добре екипираните в света!

Точно в този момент груб глас зад руснака заяви:

— Напълно съм съгласен с теб! — Конрад се обърна и зърна Йейтс, който се появи в камерата, насочил към руснака друг автомат АК-47. — А сега си пусни пръчката, Кович!

Руснакът остави своя автомат на пода, точно до трупа на Леонид.

— Моля ви, генерал Йейтс! — проточи присмехулно той. — Нали все пак всички сме войници!

Йейтс се приближи до полковника и го срита с коляно в слабините. Руснакът се присви на две.

— Веднага си сложи задника на пода! — заповяда генералът. — А после си кръстосай краката! И гледай да не направиш някой погрешен ход, за да не те пратя да правиш компания на приятелчето ти тук!

Кович се вторачи в огромната дупка в гърдите на Леонид и се свлече на пода. Йейтс го удари по главата с приклада на автомата си. Изхрущя на строшени кости.

— Ще оживее — махна небрежно с ръка Йейтс. — Но си имаме още поне дузина пълзящи наоколо Ванюшки, така че не разполагаме с много време. Какво открихте?

— Този обелиск — отговори веднага Конрад. — Той е ключът към цялата пирамида.

Йейтс се загледа в надписите по стените му и се обърна към Серена:

— Знаете ли какво означават, доктор Сергети?

— Тук се казва, че това нещо е построено от Озирис — отвърна веднага тя, без да се замисля. — Обелискът е неговият скиптър. Той принадлежи на светилището на Първото Слънце.

— И какво по-точно е това? — не схвана генералът.

— Това е „Мястото на Първото Време“, за което вече ти обясних, докато бяхме горе — намеси се възбудено Конрад.

За него нещата вече се подреждаха. Фигурата на Озирис, която бяха видели в геотермалната камера, седеше на нещо като трон. Тронът на Озирис очевидно се намираше в това светилище на Първото Слънце — както и тайната на Първото Време. Самата тя!

— В такъв случай трябва просто да вземем скиптъра на Озирис и да го поставим там, където му е мястото — в така нареченото светилище на Първото Слънце — обобщи генерал Йейтс.

— Идеята не е много добра, Конрад — намеси се Серена и посочи обозначенията върху южната страна на обелиска, която включваше серията от шестте пръстена. — Надписите под шестте пръстена казват, че машината, контролирана от пирамидата, се задвижва от Озирис, за да поддържа баланса на човечеството — нещо

като космически механизъм за повторно включване, който е предназначен да изтрива всичко, за да се започне наново. Общо шест пъти преди края на времето.

— Да поддържа баланса на човечеството ли? — изуми се Йейтс. — Какво би трябвало да означава това?

— Означава, че атлантите са построили това нещо тук, за да не ни позволят да напреднем прекалено много — обясни Серена. — Идеята е, че технологичният прогрес е напълно безсмислен, ако не е придружен от усъвършенстване на морала на човечеството. Поради тази причина то трябва непрекъснато да бъде подлагано на изпитания, за да бъдат проверени неговата доброта и благородство.

— Шест пъти — отбеляза замислено Конрад. — Казваш, че човечеството има шест шанса, преди края на историята. Откъде го измисли това?

— Ето, виж! Шест Слънца! — И тя зачете надписите, вложени във всеки от шестте пръстена. — Първото Слънце е унищожено от вода. Второто Слънце е завършило, когато оста на земното кълбо се е наклонила и всичко се е покрило с лед. Третото Слънце е унищожено като наказание за човешките прегрешения чрез всепоглъщащ огън, който е дошъл и отгоре, и отдолу. Тази пирамида е построена в зората на Четвъртото Слънце, което е завършило с всемирен потоп.

— Следователно ние сме деца на Петото Слънце, точно както разказват митовете на майте и на ацтеките? — обърна се към нея Конрад. — Това ли искаш да ми кажеш? Че ние сме обречени да повторим греховете на древните си предци?

— Не аз го казвам, казва го твоят безценен обелиск тук — поясни Серена. — А що се отнася до повторението на греховете на древните, ако се вземе предвид последния век от човешката история, то вече сме го направили, при това предостатъчно!

Конрад замълча. Да, тя имаше известно право. Накрая каза:

— А кога точно завършва Петото Слънце и започва Шестото?

— В мига, в който измъкнеш скиптъра на Озирис от мястото му тук!

— Сериозно?! — стресна се Конрад.

— Тя лъже — намеси се генералът.

— Не, не лъжа! — прониза го с поглед монахинята. — Тук се казва, че само „онзи, който застане пред Сияйните във времето и е сред

най-достойните, може да извади скиптъра на Озирис, без да раздели небето и земята“! Всеки друг, който не е от най-достойните, ще отключи събития с невъобразими последици за планетата!

— Сияйните ли?! — възкликна Йейтс. — И кои са те, по дяволите?

— Звездите — отговори му Конрад. — Сияйните са всъщност звездите. Строителите на пирамидата са били в състояние да разчитат посланията на звездите, които предсказват конкретните моменти във време-пространствения континуум, тоест „най-благородния“ миг. Това е, така да се каже, „предпазната клауза“, предоставена на човечеството — тайната, която е в състояние да премахне проклятието на древните веднъж завинаги!

— Колко удобно за теб, Конрад! — изрече саркастично Серена. — Отговорът се съдържа в звездите, така че ти да си го тълкуваш така, както ти е изгодно!

— Имаш предвид така, както онези мъдречи са предrekli раждането на Христос?!

— Това е съвсем различна история — отговори спокойно монахинята.

Конрад обаче не се предаваше.

— Или може би символът на рибата за ранните християни, който съвсем случайно съвпаднал с изгрева на епохата на Рибите и който, пак съвсем случайно, ще завърши с изгрева на епохата на Водолея?!

— Какво искаш да ми кажеш, Конрад? — изгледа го сурово Серена.

— Искам да ти кажа, че вече идва краят на твоята Църква! И именно това е притеснило толкова много теб и приятелчетата ти от Ватикана!

— Грещиш, Конрад!

— Напротив! Звездите казват, че съм прав! — Йейтс се намеси и посочи към обелиска.

— Имаш предвид звездите от тези четири съзвездия на скиптъра ли?

— Не, тези горе — отговори Конрад и посочи купола над тях. — Тази камера е нещо като небесен часовник. Гледай!

Сложи ръка върху обелиска и го задвижи като джойстик наляво-надясно. Серена ахна. Камерата се изпълни с глухо боботене и

геодезичният купол над тях започна да се движи в синхрон с движенията на ръката му.

— Ако искаме да нагласим картата на небето за конкретно време, то тогава започваме с космическата стрелка за часовете, или в дадения случай — епохата, в съответствие със зодиака — започна да обяснява той. — Сега се намираме в зората на епохата на Водолея, така че точно това съзвездие се намира ей там, на изток!

Докато той говореше, куполът се върна в първоначалната си позиция.

— Минутната стрелка на този своеобразен часовник отговаря на мястото, като например Северното или Южното полукълбо.

При тези думи Конрад отново завъртя обелиска и от пода на камерата към стените ѝ купола ѝ се вдигна съвсем нов модел на звездите. Обаче той продължи да върти купола така, че накрая да заключи над тях първоначалния модел.

— А третото и най-прецизно сверяване става чрез слънчевите равноденствия през годината.

Конрад направи, каквото каза, и завърши демонстрацията си, като върна обратно всичко, както си беше в началото. Боботенето спря.

— Следователно, Серена, надявам се вече разбираш, че обелискът и олтарът, върху който стоим, символизират Земята на едно конкретно място. А съзвездията по купола над нас представляват звездната карта. Така небето и земята се „ключват“ около един конкретен момент във времето.

Очевидно все още разтърсена от начина, по който той така безотговорно си бе играл с един знаменателен артефакт, Серена запита:

— И как, според теб, са подредени звездите точно в този момент?

— Подредени са спрямо обелиска така, както е небето над Антарктида точно днес — изрече триумфално той като че ли не очакваше никакъв дебат по този въпрос.

— Който вероятно трябва да бъде най-достойният момент в човешката история, така ли? — изсмя се презрително тя. — Защото великият Конрад Йейтс е тук и го е открил!

— Е, радвам се, че най-сетне постигнахме съгласие поне по един въпрос — усмихна се Конрад.

Серена го изгледа саркастично:

— А случайно да ти е хрумвало, че ти си може би най-голямото магаре на всички времена и че ако точно ти вдигнеш обелиска, това ще бъде най-презреният момент за човечеството?!

Да, това определено му беше хрумвало. Но освен това и вече започна да му писва от нея.

— Помисли малко, Серена! Строителите на П4 са знаели, че ако дадена цивилизация не е достатъчно развита, то тя не би могла да локализира пирамидата, а какво остава да проникне в нея! Само високоразвита цивилизация със сложна технология би могла да го постигне. Именно нашият напредък е факторът, който ни превръща в благородни! Следователно точно този момент би трябвало да бъде най-достойното време, а обелискът тук е ключът към познанието за произхода на човешката цивилизация!

— Или пък поредният Троянски кон! — не се предаваше тя. — Може би този обелиск е като часовата стрелка на часовника — лостът на детонатора. Помръднеш ли го, дните ни са преброени!

— Или пък ти се страхуваш, че Църквата ще изгуби позициите си като единствен арбитър на Битието! — извика Конрад, на когото окончателно му писна от истериите ѝ. Вероятно най-сетне е настъпило времето да се простим с невежеството и страха си и да проправим пътя към новия ден на просветлението!

После погледна към баща си, който посочи с ръка обелиска и рече:

— Хайде, просто вземи този проклет скиптър, сине! Защото, ако не го сториш, наоколо се въртят десетина въоръжени руснаци, които само това чакат, и още неизвестно колко представители на Антарктическата комисия на ООН горе!

Конрад погледна Серена и се приближи към скиптъра на Озирис. Докато поставяше ръка върху него, страхът ѝ стана толкова осезаем, че той буквално го усети с гърба си. Самият обелиск се оказа изненадващо гладък като че ли надписите бяха скрити под повърхността му.

— Ти си голям глупак, Конрад, щом си въобразяваш, че баща ти ще ти позволи да излезеш от пирамидата с този скиптър! — извика тя. — А с Обединените нации поне ще имаш шанса останалата част от света да научи за откритието ти!

Той се поколеба. В гърдите му се надигна нещо много странно и необяснимо. Когато протегнеше ръка към обелиска, почти усещаше вибрациите, които се излъчваха от него. Отдръпна се.

— Какво чакаш, за бога?! — извика Йейтс.

Конрад все още се колебаеше. Макар че това бе шанс, който се предоставяше веднъж на хилядолетие — шанс да остави своя знак в пясъците на времето и да преобърне историята нагоре с краката с подобно знаменателно откритие. Това бе единствената му възможност да се сдобие с безсмъртие.

— Казвам ти, Конрад, не действай прибързано! — не се отказваше Серена. — Възможно е да отключиш нещо, което да не си в състояние да върнеш назад!

— Виж какво, сестро, не се чуваш какво говориш! — не издържа генералът. — Ясно е, че все някой ще извади този обелиск, затова най-добре е това да бъде Конрад! Защото той е единственият, който може да го стори! Ако въобще някой е достоен за това, това е само той!

— Позволете ми да не се съглася с вас — отрязва го Серена. — Само защото е ваш син, не означава, че...

— Той не е мой син.

Конрад се закова на място. Серена също. Дори и руснакът затаи дъх.

В камерата се възцари тягостна тишина.

— Добре де, вие сте негов осиновител — смени интонацията Серена, тъй като знаеше колко чувствителен е Конрад на тази тема.

— Не съм дори и негов осиновител — отсече делово генералът, хвърли на земята раницата си и започна да тършува в нея.

Конрад се вторачи в баща си, питайки се какво ли ще извади оттам. И защо точно сега? Защо бе чакал точно този момент? И точно това място?

— Ето този тук е баща му! — Йейтс извади дигитален фотоапарат.

— Имаш негова снимка?! — изуми се Конрад, загледан в изображението върху екрана на фотоапарата. Нещо не се връзваше — пред него беше снимка на печата на Озирис от пода в геотермалната камера.

— Това е твоят баща! — изрече тържествено генерал Йейтс. — Намерих те в капсула, заровена в леда, преди повече от тридесет и пет

години — заяви мрачно Йейтс с глас, който буквално разтърси Конрад.
— Тогава надали имаше и четири години.

Конрад се умълча.

Най-неочаквано обаче Серена се разсмя.

— Господи, Йейтс! За толкова тъпи ли ни вземаш?!

Йейтс не ѝ обърна внимание. Никога до този момент Конрад не бе виждал изражението, изписало се върху лицето на баща му.

— Ти не се нуждаеш от никого, за да ти подсказва кое е истина и кое не, сине — изрече накрая той. — Защото истината е вътре в самия теб!

В главата на Конрад настана същински хаос. Сигурно генералът лъжеше. В крайна сметка нали му правиха изследвания на ДНК и резултатите не подсказаха с, нищо че той е по-различен от средностатистическия американец?! От друга страна, ако оставим настрана тоталната неправдоподобност на тази версия, тя перфектно обясняваше защо той няма абсолютно никакви спомени от първите си години.

— Ако това е лъжа, то тогава ти си само едно нещастно, болно копеле! — заяви той на Йейтс. — Но ако е истина, то значи, че всичко останало е лъжа и за теб аз не съм бил нищо повече освен поредният научен експеримент. И в двата случая съм прокълнат.

— Сега можеш да се спасиш, Конрад! — настръхна генералът. — Бях точно на твоята възраст, когато Чичо Сам отписа мисията до Марс и ми отне мечтите. Нямах избор. А ти имаш! Не бъди като мен, защото после цял живот ще съжеляваш, че си пропуснал подобна възможност!

Както можеше да се очаква, гадният трик проработи. Конрад се втренчи в Йейтс и като в криво огледало зърна в него отражението на бъдещата си личност — такъв, какъвто би станал, ако се провали сега. И от тази картина не му стана никак приятно.

Серена като че ли почувства, че е изгубила битката.

— Конрад, моля те!

— Съжелявам — каза бавно той и започна да върти обелиска в основата му.

В същия миг овалните стени на геодезичната камера отново започнаха да се въртят и съзвездията над тях се смениха. С глух тътен се завъртя и самият под.

— Нуждаем се от повече време, за да разгадаемobelиска! — изпищя Серена и се вкопчи в него. — Нямах право да вземаш решение от името на целия свят! Трябва да изчакаш!

Йейтс не издържа и набързо ѝ затвори устата, като опря дулото на „Глок“-а до главата ѝ.

— И какво, да направим като Айзанхауер и да спрем на бреговете на Елба, когато трябваше да продължи и да изгони руснаците от Берлин през 1945?! Или като Никсън, който дръпна шалтера на мисията до Марс през 1969? А, не! Няма да стане! Тогава бяха необходими решителни действия. Необходими са и сега! Въобще не възнамерявам да спра, докато не стигна до крайната цел на мисията!

— Не го прави, Конрад! Кълна се, че...

— Престани да се кълнеш, Серена! — прекъсна я безапелационно той. — Току-виж, отново си нарушила някоя своя клетва!

И протегна ръце къмobelиска.

Да, подобна възможност е прекалено изкусителна, за да се откаже от нея. И ако позволи на този миг да отлети ей така, то тогава можеше да счита живота си за приключил.

— Моля те, Конрад...

Усети какobelискът учудващо лесно излезе от основата си в олтара. Вдигна го триумфално и се усмихна на Серена.

— Ето! Не беше чак толкова...

Но не успя да довърши, защото последва оглушителен трясък.

— О, Господи! — простена монахинята, когато боботенето над главите им стана непоносимо.

Овалните стени на камерата се завъртяха с фантастична скорост, подобно на намотаваща се космическа бобина. А после внезапно спряха. Съзвездията се заключиха по местата си и пирамидата се разтресе.

19.

Ледена база „Орион“

Горе, в ледената база „Орион“, полковник О’Дел играеше покер с Володя Ленин и други двама руснаци в столовата, когато пластмасовите им чашки с водка се разклатиха. Миг по-късно се включи и сирената.

О’Дел вдигна очи към озадачения Володя. Каквото и да беше това, то със сигурност не бе от руснаците. Полковникът се спусна навън, следван по петите от госта си.

Когато О’Дел влетя в командния център, пред мониторите вече се беше скупчила огромна група американци и руснаци. Върху дисплея примигваха думите: „Соларно събитие“.

— Не е възможно! — извика полковникът, като се провря между разтревожените войници и офицери.

Един лейтенант извика на компютъра си картина от животоподдържащата система за контролиране на околната среда, която по принцип пазеше живота на екипажите в космоса, а сега и в Антарктида. Веднага локализира сензора, който предаваше подобни ненормални данни.

— Данните идват отдолу, сър! — докладва той, хванал се здраво за конзолата, защото клатенето ставаше все по-силно. — Единственото друго обяснение, за което се сещам, е SP-100.

О’Дел погледна крадешком към Володя, който очевидно не схвана за какво говори американският лейтенант. SP-100 беше компактната ядрена централа на ледената база „Орион“, заровена на стотина метра оттук, зад една огромна снежна пряспа.

— Господи! — възкликна полковникът. — Дозиметричните данни?

— Във външните отделения има проникване от двеста и седемдесет рада, сър. Тук, в командния център, засичам шестдесет и пет рада, като всеки от хората поглъща по петнадесет. Все още сме под безопасния праг.

Следващият трус буквално изкара ангелите на О'Дел и руснаците.

— И сега какво?

— Нямаме избор, сър — отсече лейтенантът. — Трябва да се оттеглим в кучешката колиба.

Кучешката колиба представляваше подземен бункер, разположен под командния център и снабдителните цистерни.

— Вкарайте вътре хората! — изкомандва полковникът.

Американският екип бързо изпълни заповедта. Руснаците обаче огледаха празното помещение, а после се спуснаха в противоположната посока — към вратите и техните „Харковчанки“.

— Почакайте! — извика им О'Дел и хукна след тях.

Но докато стигне до херметизиращата се врата, те вече бяха отворили и външните, и вътрешните врати — и бяха избягали навън. Полковникът извади светкавично термоекипировка, очила и ръкавици от близкия склад и се втурна след тях. Блъсна го силен порив сняг.

Руснаците вече бяха запалили двигателите на техните „Харковчанки“. О'Дел се спусна към строените в прилежна редица всъдеходи „Хаглунд“ и сграбчи дръжката на вратата на най-близката кабина.

— Къде, по дяволите, си мислят, че отиват?! — извика високо той, като възнамеряваше да ги извика във всъдеходите. Последното нещо, което сега му трябваше, бе Йейтс, Кович или ООН да го обвинят, че е оставил десетки руснаци да загинат.

Тъкмо се канеше да се качи на борда на „Хаглунд“-а, когато земята се разтресе. Погледна надолу и зърна покрай краката си огромна пукнатина, която бързо напредваше. Зяпна от ужас, а после усети как в ръката му се забива нещо остро. Беше Нимрод, кучето на генерала, което го дърпаше като обезумяло.

— Махай се! — ревна полковникът и отвори вратата. Нимрод веднага скочи вътре.

Серия гръмотевични експлозии разтърси въздуха. О'Дел се обърна точно навреме, за да види как ледената база се отцепва като айсберг. После долови боботене и с ужас забеляза, че ледът под краката му се превърна в паяжина от пукнатини.

Ледът се топеше!

Скочи в кабината при Нимрод.

Веднага щом затвори вратата, паркираните всъдеходни машини се наклониха заедно напред, а после назад. Ледът под тях се разпука. „Това е краят!“ — помисли си полковникът, когато неговият „Хаглунд“ също пропадна във водовъртежа на ледената вода. После обаче усети, че кабината постепенно се издига и едва не се задуши от вълнение. „Господи, ама те наистина плували!“ — изкрещя на Нимрод, който подскачаше като побеснял на седалката до него.

Но руските трактори „Харковчанка“, за съжаление, започнаха да потъват като камъни в кипящата ледена вода.

Напълно обезумял от страх, О’Дел успя някак си да включи чистачките на предното стъкло. И докато те периодично отмиваха водните вълни, полковникът стана свидетел на невиждан пейзаж.

Всичко вреше като котел.

Вече нямаше никаква ледена база „Орион“ — само нещо, което наподобяваше на облак, издигащ се като гъба нагоре.

За части от секундата се ужаси, че ядрената централа е избухнала, но веднага си каза, че SP-100 не притежава унищожителната сила, на която в момента ставаше свидетел.

Следващата ударна вълна запрати главата му на пода под таблото. Черепът му се удари в нещо остро, чу се хрущене, кабината се завъртя като полудяла, а над всичко това се понесе ужасеният вой на кучето.

20.

Боботенето в камерата с обелиска на П4 бе станало толкова силно, че Серена не чуваше собствения си глас, докато крещеше на Конрад. Той пък се бе заковал като статуя, стиснал здраво в ръце скиптъра на Озирис.

— Върни го на мястото! — крещеше тя.

Конрад като че ли я чу. Пристъпи към олтара, но в същия миг подът под краката му се разцепи и от центъра му изскочи унищожителен огнен стълб, който за секунди превърна полковник Кович в огромен въглен.

Конрад отскочи назад от зиналата дупка, а пред очите му олтарът се свлече надолу в огнената шахта.

Обелискът падна на пода.

Серена се втурна напред, за да го хване, но бе набрала такава скорост, че се оказа на ръба на изпепеляващата дупка. Залюля се и за няколко кошмарни мига се изправи очи в очи с огнената паст, която изгори бузите ѝ. А после усети как Конрад се приближава отзад и я издърпва от ръба.

За момент двамата останаха прегърнати.

Серена вдигна глава и го погледна в очите. Излъчваха тревога и загриженост. Но преди да успее да си поеме дъх, камерата отново се разтресе и ги събори на пода. Обелискът се плъзна покрай тях.

— Внимавай! — изкрещя тя.

Генерал Йейтс се спусна да го хване. Точно в този момент вибрациите се усилиха, десният му крак поддаде и той се сгромоляса в огнената шахта. Успя да се улови за ръба в последната секунда. Серена видя как пръстите му се показват над ръба и се опитват да напипат нещо, за което да се заловят.

Конрад вдигна обелиска от пода, хвана здраво Серена и каза:

— Виж дали ще можеш да го стигнеш!

Хванала се здраво за Конрад, Серена се наведе внимателно над ръба на шахтата и с изненада установи, че Йейтс продължава да се

люлее над адската бездна. Знаеше, че не притежава чак такава сила, та да издърпа генерала, затова извика на Конрад:

— Мисля, че ще мога поне да го придърпам, а после той сам ще се изкатери!

Протегна ръка към Йейтс, но подът отново се разтърси и запрати трупа на Леонид право в огнената паст. Докато падаше, трупът удари Йейтс и пръстите му изчезнаха от ръба. Серена чу зад гърба си болезнения рев на Конрад:

— Таткооо!

После усети как той я дърпа назад, за да надникне сам в шахтата. Стоеше там като парализиран и се опитваше да проумее факта, че баща му си е отишъл завинаги.

Серена се огледа. Всичко в камерата се тресеше. Сложи ръка на рамото на Конрад и каза:

— Нямаме време да скърбим за онези, които всеки момент можем да последваме!

Думите ѝ бяха напълно достатъчни, за да го върнат към реалността.

— Само след секунди тази камера ще се превърне в пещ! — извика тя, грабна раницата на генерала и я метна през рамо. — Да се връщаме в галерията!

Спуснаха се към външния коридор. Докато бягаше след Конрад, Серена установи, че тук боботенето не е чак толкова силно. Но когато излязоха в Голямата галерия, той се закова на място и вдигна очи нагоре.

— Може би е настъпил моментът да кажеш една молитва! — рече.

— Защо, какво става?

— Мисля, че пирамидата изпуска потоци топлина през шахтите и разтопява леда навън — отсече той. — А тази машина тук обработва водата.

Серена проследи погледа му и присви очи. В далечината се виждаше някаква вихреца се сянка. А после почувства първите капки вода по бузата си и веднага осъзна какво пред стои.

— Господи! — изпищя тя. Точно в този момент зад гърба им се спусна гигантски водопад. — Трябва да се скрием някъде!

И започна да го дърпа обратно към камерата.

— Не още! — извика той. — Ще се изпържим!

Водата в тунела вече стигна до коленете им. Докато успеят да се върнат обратно в камерата, бяха потънали до кръста. Само след секунди потокът набъбна до порой и ги повлече.

Серена протегна ръка, за да хване Конрад, но не го откри. Изпадна в паника и започна отчаяно да маха с ръце. В устата ѝ влезе вода и тя започна да се задъхва. Очевидно ще бъдат отнесени от пороя и ще се удавят. Надали точно такъв край ѝ е подготвил Господ. Но после си спомни за момиченцето в леда и си даде сметка, че през живота си е виждала прекалено много лица, уплашени като нея, за да бъде сигурна какво точно ѝ е приготвил Бог. Единственото, което знаеше със сигурност в този момент, бе, че иска да живее. И че иска Конрад също да живее.

„Господи! — примоли се наум тя. — Помогни ни!“ Над главата ѝ падна сянка. Вдигна очи и зърна Конрад, застанал на входа на тунела към звездната камера. В едната си ръка държеше обелиска.

— Хвани се за другия край! — изкрещя ѝ той. Серена протегна ръце и се хвана за обелиска, а после Конрад я издърпа. Точно в този момент нещо я дръпна за глезена. Обърна се и зърна едно кърваво лице, което изплува от водата зад нея.

Лицето крещеше нещо неразбираемо и тя се опита да се откопчи от него. Но то я задърпа още по-силно. Едва тогава тя разпозна обезобразената физиономия на един от хората на Кович, когото бе видяла в горната камера.

— Дръжте се! — извика му и се остави Конрад да я издърпа.

Когато се озова върху каменния перваз, тя се обърна, за да помогне на руснака. Изгорените крака на войника тъкмо бяха стъпили на сухо, когато Конрад изкрещя:

— Бързо!

Тя видя как зад него вратата към звездната камера бе започнала да се затваря — от тавана се спускаше огромна гранитна плоча. Стиснал здраво обелиска в ръка, Конрад се хвърли по корем към камерата, която очевидно вече се беше охладила. После започна да им маха да побързат.

Серена все още влачеше руснака към вратата към камерата, когато нещо зад нея се сгромоляса и разтреса пода. Обърна се и видя, че вратата се бе затворила, изолирайки водата от тунела. Спря, за да си

поеме дъх, и чу как Конрад я вика. Сочеше към тавана. Отгоре падаха още три огромни врати, като втората беше точно над главата ѝ.

Серена се спусна напред. Прогизналата ѝ от водата екипировка сякаш я влачеше назад като циментов блок. Едва успяваше да помръдне руснака, чиито крака бяха спрели да се движат.

— Серена! — изкрещя Конрад.

Падаше третата врата. Тя запълзя на четири крака и продължи да влачи руснака. После усети как ръцете на Конрад сграбчват глезените ѝ като клещи и я дърпат. Коленете ѝ се плъзнаха и тя се плъосна по корем.

— Пусни го! — изкрещя той.

— Не! — извика тя и стисна здраво студените ръце на руския войник, а Конрад продължи да я дърпа.

Руснакът бе вече под вратата, когато тя се стовари отгоре му и го разполови. Едва след секунди Серена си даде сметка, че влачи само част от тялото му.

Придружена от силно скърцане, към пода се понесе и четвъртата врата. На Серена ѝ беше доста трудно да измъкне ръцете си от студения захват на трупа. Накрая се изтръгна от него и нещо я изтегли светкавично точно в последния миг, преди и последната гранитна плоча да се стовари оглушително върху пода.

Обърна се, за да благодари на Конрад, ала го зърна проснат на пода. Косата му беше подгизнала от кръв. Сигурно си беше ударил тила в падащата врата, когато я издърпа.

— Конрад! — изкрещя Селена. — Конрад!

Пропълзя до безжизненото му тяло. Нищо по него не помръдваше. А камерата се тресеше прекалено силно, за да успее да му измери пулса. Зърна обелиска на пода, точно до раницата му — поточно до раницата на генерал Йейтс. Присегна се и го взе.

Нов силен трясък.

Пирамидата се разклати като желе.

Серена се облегна на стената, опитвайки се да се задържи, и точно тогава усети, че стените се нажежават. Дръпна се ужасено и се запрепъва по пода. Тялото ѝ се тресеше в унисон с пирамидата и тя осъзна, че вече не може да се държи на краката си.

Падна на колене с обелиска в ръка и се замоли на Бога земетресението да спре, като се стараеше да не мисли за момиченцето

в леда. Нещо избухна и тя вдигна глава, за да стане свидетел как цялата камера като че ли се завъртя и се обърна с тавана надолу.

21.

Самолетносачът на САЩ „Констелейшън“

Избухването на огромния ледник, който се стовари във водата, приличаше на бомбена експлозия. Тя събори адмирал Уорън и го обсипа с изпочупени стъкла от кабината на мостика.

След секунди последва нова експлозия, а след нея и друга. Към кораба се насочиха огромни вълни и започнаха да го подхвърлят като черупка. Цялата палуба за излитане беше покрита със стъкла, а веригите едва успяваха да удържат седемдесет и шестте бомбардировача там.

— Адмирале!

Уорън се обърна. Беше свързочникът.

— Имаме светкавица! — Сержантът подаде папката на командващия си офицер и вдигна над нея фенерче, за да прочете текста.

— Всемогъщи боже! — извика адмиралът, когато започна да чете. — Сензорите за геологически проучвания в „Макмърдо“ са засекали шокова вълна с магнитуд единадесет точка едно!

— Адмирале! — изкрещя един лейтенант. Уорън вдигна глава точно на време, за да види как една титанична вълна се стоварва върху кърмата и залива пистата за излитане. Подхвана бомбардировачите като играчки и накрая се разби близо до бетонната конструкция, където стоеше той. Оглушителният удар едва не спуска тъпанчетата му, когато водната стихия разруши целия мостик. Адмиралът започна да ръкомаха, опитвайки се да се залови за нещо.

Всичко се напълни с вода. Уорън се хвана за дръжката на една конзола и се подпря на стената, за да се задържи. В спокойни води тежацият 86 хиляди тона самолетносач се издигаше на шестдесет и два метра над ватерлинията. Това вълнение обаче подмяташе мощния плавателен съд като празна кутия от кубински пури.

Закашля се и изплю мръсна вода. После изрева с надеждата, че все някой ще го чуе:

— Обърнете ни към вълната, иначе ще се преобърнем! После напрегна слух и установи, че заповедта му все пак е чута от някого.

— Да, сър! — бе единственото, което долови, но иначе други звуци нямаше, като изключим бученето на вълните.

Когато всичко най-сетне се поуспокои, адмиралът се огледа и забеляза две носещи се отгоре тела. Очевидно останалите са били пометени направо в морето. Спусна се надолу по стълбите към кабината на щурвала, като се държеше здраво за парапета. На щурвала нямаше никого. Обърна се по посока към брега, но само, за да види още една колосална сивкава маса вода, този път с размерите на планина. Сграбчи здраво една от веригите, която доскоро държеше един от неговите самолети, метна я върху широките си рамене и се запъти към палубата за излитане.

Хора и самолети се въргаляха по непрекъснато люлеещата се палуба. После нова вълна повдигна самолетоносача буквално до небето. Докато падаше във въздуха, сграбчил здраво веригата, Уорън зърна един парапет. После водата се стовари върху палубата и го събори на колене. Но все пак видя, че има шансове за спасение. Ако можеше да стигне до перилата между разбиването на две поредни вълни, сигурно ще може и да се закрепил за палубата с веригата.

Следващата вълна разцепи бомбардировача пред него на две и Уорън се приведе, за да не бъде помлян от летящото му крило. Наложил си да се изправи, макар че краката му едва го държаха. Втурнал се напред, като папаше в плитчините по посока на парапета.

Част от него искаше да се подхлъзне и да падне, така че да не му се налага повече да се бори и най-сетне да умре. Обаче той все пак се задържа на крака и накрая стигна до парапета. После хвана с две ръце тежката верига, която бе метнал върху раменете си, и се закрепил здраво за металните прътове, преди върху самолетоносача му да се стовари следващата гигантска вълна.

Ветровете и водната стихия отново пометоха палубата. Адмиралът едва успяваше да се задържи. Вълната се стовари върху кърмата и точно в мига, в който Уорън почувства как някаква невидима сила подхваща тялото му и го повдига от палубата, веригата влезе в действие и го задържа.

В продължение на повече от минута той остана така. Имаше чувството, че ръката му всеки момент ще се откъсне от тялото му и че

той ще бъде пометен от палубата подобно на самолетите. И докато се бореше със смъртта, Уорън се закле, че на всяка цена трябва да остане жив — ако не заради друго, то поне за да си го върне тъпкано на Грифин Йейтс. А после, много бавно, почувства как целият самолетносач се завърта и чу пукота на масивната стоманена конструкция. Вдигна глава и видя, че целият му огромен кораб всеки момент ще се преобърне. Тогава дойде и вълната.

— Да се продъниш в ада дано, Йейтс!

ТРЕТА ЧАСТ ОБНОВЛЕНИЕ

22.

Долу в звездната камера Конрад отпи от уискито и веднага се закашля. Течността едва не изгори гърлото му. Погледна изненадано Серена, която седеше до него. Мократа ѝ коса беше отметната назад, лицето ѝ беше преbledняло.

— Ти ми даваш „Джак Даниелс“?! — изгъгна дрезгаво той.

— Намерих го в раницата на Йейтс — прошепна тя, протегна ръка и докосна лицето му. Дланта ѝ като че ли го върна обратно към живота. — Топъл си.

— Цялата тази камера е топла — отбеляза Конрад, изправи се и веднага усети раздираща болка в тила си. — Къде е обелискът?

— Нямам представа — отговори Серена.

— Но нали беше тук? — изуми се той и огледа звездната камера. В средата на картуша забеляза празния олтар. Нещо в стомаха му се преобърна и в главата му нахлу споменът за разцепването на пода. — Къде е Йейтс?

— Изчезна в шахтата на пода.

Конрад потърси с поглед шахтата под олтара, но тя вече се бе затворила. Беше му необходимо известно време, докато осъзнае истината — баща му е мъртъв. Разтрепера се. Сърцето му запрепуска бясно.

— Много съжалявам за баща ти, Конрад!

Погледна я в очите. Да, като че ли наистина съжаляваше. Но този път в нея имаше и нещо твърде странно — по-скоро в начина, по който го гледаше. Нещо различно. Конрад не би го нарекъл точно страх, но със сигурност беше усещане, което поставяше бариера между тях. Едва ли е повярвала на налудничавите разкрития на генерала? Или е повярвала? Повече от очевидно бе, че това е поредният му умел психологически ход.

— Нали не вярваш на...

— Какъвто и да си, Конрад, сигурно е едно — че името ти не фигурира в ничий списък на „най-достоините“. Нито в този на Бога, нито в този на атлантите, нито в моя собствен — отговори тя. — Нищо

няма да те спаси да не умреш заради греховете си. Само че този път като че ли си решил да повлечеш в ада и всички нас! Ето в какво вярвам!

Изумен от реакцията ѝ, той не знаеше какво да ѝ отговори. Накрая рече:

— Ти май никога не преставащ, нали? Винаги трябва да имаш последната дума.

— Точно така.

Конрад се обърна. Веднага след това обаче забеляза, че на пода нещо блести. Вгледа се по-внимателно. Да не би да е слънчева светлина? Вдигна поглед към тавана и примигна. Двете скрити шахти, за чието съществуване до преди малко само подозираше, сега бяха широко отворени. През южната струеше ярък лъч слънчева светлина, като падаше на пода точно на мястото, където до неотдавна стоеше обелискът.

„Да не би ледената бездна над нас да се е сринала? — помисли си ужасено той. — А какво тогава е станало с базата «Орион»?“ За миг през съзнанието му премина мисълта, че геотермалната клапа на П4 може би е разтопила ледовете и дори е изместила леко земната кора. Но веднага я потисна. Ако действително се беше случило нещо толкова катастрофално, двамата със Серена отдавна щяха да са мъртви.

— Колко е часът? — обърна се към нея той.

— Три следобед. През септември денят и нощта на Антарктида са равни. Следователно до смрачаване разполагаме само с няколко часа.

Конрад се извърна към полегатите шахти в северната и южната стена на пирамидата. Би могъл да излезе през някоя от тях, за да провери каква е ситуацията навън. Те бяха единствената им възможност за изход. Но наклонът им изглеждаше доста стръмен.

— Налага се да проверя каква е ситуацията навън — обади се той.

Серена бавно кимна като че ли и самата тя бе достигнала до същото заключение, докато той беше в безсъзнание.

— Сигурно ще се нуждаеш от тези неща, за да се изкачиш.

И му подаде вакуумни протектори за коленете и ръцете.

— Откъде ги взе? — изненада се Конрад.

— От раницата на баща ти. Очевидно се е подготвил за всякакви обстоятелства.

Конрад впери поглед в олтара на камерата, който бе погълнал баща му, и отбеляза:

— Но не за абсолютно всички.

После се изправи на крака и се запъти към южната шахта. Вдигна поглед към слънцето и промърмори:

— Както изглежда, полярната буря най-сетне е отминала. Ако са изпратили спасителен екип да ни търси, ще трябва да ги ориентираме със сигнална ракета или нещо подобно — каза той, докато си поставяше вакуумните протектори. — Сега ще се изкатеря до горе. Ще взема и едно въже — в случай, че тази шахта се окаже единственият ни изход и ти трябва да тръгнеш след мен. Междувременно опитай се да алармираш „Орион“ по радиостанцията на Йейтс, за да им кажеш какво се е случило.

— А какво всъщност се случи, Конрад? — изрече тихо тя.

Искаше му се да я прегърне и да ѝ каже, че всичко ще е наред. Но и двамата си даваха сметка, че подобно успокоение е измамно.

— Не след дълго ще знаем — рече на глас той.

С всяка следваща стъпка нагоре квадратът от светлина ставаше все по-ярък. Наклонът се оказа доста по-стръмен, а и вакуумните протектори допълнително го забавяха. Едва си поемаше дъх. Най-накрая се хвана за външния ръб на шахтата. Вятърът заигра в лицето му и той постепенно се измъкна навън, посрещнат от светлината на деня.

Всичко наоколо беше толкова ярко, че го заслепи. Трябваша му няколко секунди, докато зрението му привикне към светлината. А когато най-сетне наистина отвори очи, отново примига. Този път от изумление.

На повече от километър под него се простираха останките на древен град. Храмове, зигурати и изпочупени обелиски лежаха наред нещо, което някога със сигурност е било тропически рай. Забеляза множество концентрични водни канали, които излизаха от основата на пирамидалния комплекс. Доколкото успяваше да прецени, пирамидата се оказваше центърът на града. Един високоразвит град, от друг свят, който в продължение на дванадесет хиляди години е стоял скрит под три километра лед.

Досега.

Конрад заслони очи. Градът се разпростираше в радиус от девет километра във всички посоки на пирамидата един тропически остров сред море от лед. В далечината се забелязваха снежните шапки на трансантарктическите планини.

Въздухът бе хладен и свеж. Долавяше се неясен тътен на водопад. И по някакъв странен начин неговите страхове, съмнения и дребни амбиции бяха пометени от величието, което се простираше пред погледа му. Но докато се взираше в новия свят, постепенно в главата му възникна и въпросът — какво ли се е случило със стария?

23.

Самолетоносачът на САЩ „Констелейшън“

Адмирал Ханк Уорън шляпаше през наводнения вътрешен хангар на самолетоносача и оглеждаше щетите. В крайна сметка корабът не се преобърна, но бе погълнал количество вода, напълно достатъчно да потопи „Титаник“ два пъти. При все това старото момиче все още се държеше на вода, куцащо само на аварийно хранване.

Първоначалните доклади, които идваха от Геологичния изследователски център в Голдън, щата Колорадо, както и няколко японски агенции, обясняваха причината за огромната приливна вълна с мощно земетресение в Източна Антарктида — 11.1 по скалата на Рихтер. Но от „Макмърдо“ и „Амундсен-Скот“ не бяха в състояние да потвърдят тази информация. Невижданият срив в електромагнитните импулси бе прекъснал комуникациите с американските бази на континента.

Всичко това обаче като че ли потвърждаваше данните на Москва и Пекин за „сеизмично събитие“ в Антарктида, дължащо се на тайни американски ядрени опити — в грубо нарушение на Международния антарктически договор.

Електромагнитният импулс бе ослепил и шпионските сателити над главите им. Адмиралът бе уведомен, че ако не може да изпрати свой самолет на разузнаване над епицентъра, то тогава ще трябва да чака най-малко шестнадесет часа, защото поне толкова време е необходимо на което и да било американско военно формирование да достигне целта — за да може или да докаже неоснователността на обвиненията за незаконни ядрени опити, или да покрие мръсните игрички на Йейтс.

— Да се продъниш в ада дано, Йейтс! — промърмори Уорън, докато прекрачваше останките от счупено самолетно крило. Доколкото можеше да прецени, беше на един от техните F/A-18 „Хорнет“.

Другата му част се въргаляше до нещо, което доскоро очевидно е било „Вайкинг“ S-3B.

Адмиралът поклати глава. Двадесет и шест от хората му ранени, трима в критично състояние и девет изчезнали. И това бе само на неговия самолетноносач. В новините съобщаваха, че една трета от остров Мейл, столицата на Малдивите, е потопена. В тази част на океана дори и слабото повишаване на морското ниво бе в състояние да изтрие от лицето на Земята цялата островна държава — общо 1180 острова. На риск бе изложено население, наброяващо 263 000 души.

Единственото положително нещо, което Уорън докладва на Вашингтон, бе, че екипажът му е успял да спаси протестиращите от организацията „Грийнпийс“, чийто кораб отдавна бе потънал. И сега досадниците им помагаша в грижите за ранените, а освен това сервираха едно от най-хубавите проклетни кафета, които адмиралът някога бе вкусвал.

Пиеше вече четвъртата си чаша, когато до него прецапа свързочникът.

— Спешно съобщение от „Милстар“, сър!

Уорън се загледа в носещия си покрай него във водата чорап. „Милстар“ улесняваше комуникацията на президента на САЩ с висшето военно командване. Тази мрежа за гласова конферентна връзка на стойност 17 милиарда долара бе предназначена да помогне на висшите командири да обсъждат помежду си дали Северна Америка е заплашена от изстрелването на ядрена балистична ракета, както и да постигнат споразумение за евентуални ответни действия.

— Гриф „Приоритетно“, сър!

— Идвам веднага.

Уорън изпи последната глътка кафе и се загледа в хеликоптера „Блек Хоук“ с подсилена броня, който няколко от членовете на екипа по поддръжката в момента поправяха — по негова заповед. После смачка пластмасовата чашка и я захвърли във водата.

В щабната зала на самолетноносача „Констелейшън“ водата беше само до глезените. Когато Уорън влезе, видя, че помощникът му Макбрайд вече го чака на конферентната маса. И за негов най-голям ужас, до Макбрайд се мъдреше хилавият умник от кораба на „Грийнпийс“, когото бяха давали по Си Ен Ен. Хлапетото бе забило нос в

някакъв лаптоп с бонбонен цвят, който приличаше повече на играчка, отколкото на истинска машина.

— Какво прави този цивилен тук, Макбрайд? — смръщи се адмиралът.

— Това е Торнтън Ларсън, доктор по геофизика от Масачузетския технологичен институт — представи хлапето помощникът му. — Тъкмо прегледа изпратеното от „Милстар“ и сега се готви да ви направи презентация.

— А твоите офицери не можаха ли да се справят със задачата, Макбрайд?

Макбрайд веднага побърза да се защити:

— Данните бяха толкова необичайни, сър, та решихме, че се нуждаем и от второ мнение. Доктор Ларсън има няколко ценни предположения.

Уорън седна на масата и разгледа внимателно разпасания Ларсън. Веднага установи, че умникът все още не е открил приложението на бръснарското ножче. И точно с такъв тип помощникът му да реши да сподели секретна информация!

— Давай, Ларсън, да те чуем какво имаш да казваш!

— Успях да възстановя последното изображение от сателита над нас, преди този електромагнитен импулс да му изпържи вътрешностите! — възкликна възбудено докторът. — Изчистих го и вижте какво си имаме!

Уорън се обърна към огромния екран на стената. На него постепенно изникна синкавото изображение на Антарктида, което той вече познаваше до болка. Но точно в центъра му, или по-точно в центъра на Източна Антарктида, се виждаше кафяво-жълтеникава точка.

— Не е ли страхотно, бе хора?! — продължи да възклищава Ларсън.

— Всемогъщи боже! Кажи ми, че това е някаква буря, а не кота нула!

Ларсън се обърна към големия екран и подсвирна весело:

— Здравейте, господин Нула! Готов ли сте да ни се разкриете?

Кафяво-жълтеникавата точка на екрана започна да се уголемява. Стъпка по стъпка, докато накрая Уорън установи, че се визира в някакъв огромен кратер в леда, а на дъното на кратера се виждат пирамиди,

храмове и водни канали. При тази картина адмиралът реши, че хлапето е решило да ги направи всички на глупаци.

— Мислиш, че е много смешно, а, Ларсън?! — изръмжа заплашително той и започна да се изправя. — Я да видим дали ще се смееш толкова в карцера!

— Моля ви, сър! — намеси се Макбрайд. — Вече проверихме всичко! Гарантирам ви, че Ларсън не е подправял абсолютно нищо!

Адмиралът се закова на мястото си. Мисълта му автоматично се насочи към Грифин Йейтс. Сигурно кучият му син през цялото време е знаел за какво става въпрос.

— Искате да ми кажете, че онова, което сега ме гледа от екрана, е напълно истинско?!

Уорън дари Макбрайд с онзи свой характерен поглед, който сякаш казваше: „Не забравяй, че това яйце се пържи на твоя задник!“ — поглед, който помощникът му прие напълно спокойно.

— Внимание! — извика Ларсън.

Адмиралът отново погледна към големия екран на стената. Изображението на древния град, обграден от ледената шапка, бе изчезнало. На негово място, благодарение на енергията от резервните генератори на борда, в центъра проблясваше нещо, което приличаше на термално изображение на Слънцето наред космоса.

— Обясни ми сега какво виждам, Ларсън!

— Ядрото на земята, разбира се! *Ядрото!* Една нова технология, подобна на медицинските сонограми, ни дава възможност да генерираме изображения от вътрешността на планетата. Тук съм използвал последната версия на моя „Пауър Пойнт“, за да генерирам...

— Давай на въпроса! — прекъсна го нетърпеливо Уорън.

— Земята е лук, човече, лук, съставен от пластове! — започна въодушевено докторът. — На всичко отгоре е лук, който се върти, вследствие на което завихря в атмосферата над нас стотици урагани и бури. Ядрото обаче се върти напълно независимо и промените в него са в състояние да предизвикат непредставими обрати в състоянието на повърхността и близо до нея. И като ви казвам „обрати“, имам предвид значителни!

— Например мощни земетресения и гигантски приливни вълни? — обади се адмиралът.

— И то какви, човече! — въодушеви се отново Ларсън. Алберт Айнщайн, самият доктор Относителност, постулира теорията, че вследствие на натрупване на огромни количества ледени маси в полярните региони външният пласт на Земята, тоест литосферата, е подложен на периодични измествания върху астеносферата!

— Абе, какви са тези глупости, дете ги говориш?!

— Искам просто да кажа, че онова, на което сега ставаме свидетели, е известно като изместване на земната кора! Обаче вие, дървените глави от военнопromишления комплекс, обичате акронимите, затова ще ви го кажа по вашему: ИЗК!

Уорън вече го сърбяха ръцете да разбере каква трева пуши това хлапе, но си даваше сметка, че на всяка цена трябва да разбере какво произтича от тази теория.

— И какво ще направи това ИЗК?

— Е, точно тук работата наистина загрубява — отсеке победоносно Ларсън. — Антарктида ще се насочи към екватора, а Северна Америка ще влезе в Арктическият кръг!

На екрана се появи ново изображение, този път на планетата Земя. Адмиралът усети, че и собствената му температура се повишава, когато видя как Антарктида се премести към центъра на земното кълбо, освободена от ледовете, а Северна Америка отиде чак горе и се вледени.

— Искаш да кажеш — обади се по някое време той, — че за нас ще е най-добре да си стоим тук и да се препичаме по плажовете на Антарктида, отколкото да се връщаме в Съединените щати, където ще ни измръзнат задниците, защото те скоро ще бъдат погребани под три километра лед?

— Бинго! — извика Торнтън Ларсън. — ИЗК може да причини различни по степен измирания на животинските видове в различните континенти, в зависимост от разнообразните промени в географските ширини. Вече съм проектирал евентуалните линии на унищожение. Ще ги наречем ЕЛУ Хей, май съставих още един акроним! Добре де, обаче да си знаете, че тези ЕЛУ изглеждат доста страховито!

На лаптопа си Ларсън начерта кръг около земното кълбо, който премина през Северния и Южния полюс. Всяко негово действие се виждаше веднага и на големия екран на стената.

— Линията на най-силното изместване минава през Северна Америка, на запад от Южна Америка, разцепва Антарктида, продължава през Югоизточна Азия, стига до Сибир, а после се връща пък в Северна Америка. Животинските и растителни видове във всички континенти, разположени по линията на най-голямото изместване или ЕЛУ, ще бъдат сполетяни от масова смърт.

— Никой не може да знае бъдещето — изрече тихо Уорън и се помести в стола си, сериозно разтревожен от увереността, с която говореше този защитник на природата. — И колко време ще му бъде необходимо на този така наречен пръстен на смъртта, за да ни изтреби до крак?

— Вярно е, че боравя само с приблизителни стойности, но дори и с тях смятам, че събитието ИЗК ще се случи най-много след два дена и ще се изчерпи след не повече от седмица!

— Цялото това унищожение само за няколко дена?! — слиса се адмиралът.

— Човече, ако вярваме на Библията, на Господ са му били необходими само шест дена, за да създаде Вселената — изтъкна назидателно ученият. — Защо на едно ИЗК да му трябва повече дни, за да я унищожи?! ИЗК е като развиваща се спирала — достигнала до критичната си точка, става неуправляема!

— Такова нещо случвало ли се е преди? — попита Уорън и се приведе към Ларсън.

— Няколко пъти — кимна ученият.

— Да не би да искаш са ми кажеш, че си бил там и си ги регистрирал всичките?

— Де да можех! — въздъхна замечтано Ларсън. — Последното такова ИЗК се е случило преди приблизително единадесет хиляди и шестстотин години, около 9600 г. пр. Хр. Геологичните данни сочат, че точно тогава мощни климатични промени са опустошили живота на почти цялата планета. Огромни ледени блокове са се разтопили, океанските нива са се вдигнали. Огромна част от големите бозайници са изчезнали. Многобройни групи хора са заприиждали към двата континента Америка. Страхотно временце е било!

— И това нещо се случва на всеки дванадесет хиляди години? Приблизително?

— Не. Случва се на всеки четиридесет и една хиляди години — отговори Ларсън, който като че ли внезапно достигна собствения си праг на издръжливост. Бензинът му свърши и той се отпусна на мястото си. — Ако трябва да бъда честен, не ни се полага ново ИЗК още тридесет хиляди години. По някакъв начин обаче цикълът е бил ускорен. Нямам представа как и защо.

Уорън също нямаше представа как и защо. Но със сигурност знаеше отговора на въпроса кой е виновен за всичко това.

— И кога по-точно ще достигнем до тази критична точка? — попита той. — За какво обратно броене говорим в този случай?

— ИЗК трябва да достигне критичната си точка утре на зазоряване — отговори Ларсън и започна да брои на пръсти. — Мамка му, ама това са по-малко от петнадесет часа! — светнаха очите му. — Една последна нощ и после всичко бум!

Адмирал Уорън се вторачи замислено в хлапето с надеждата, че ако въобще е някакъв доктор, то е доктор на невероятните глупости. В противен случай на всички им се пишеше много зле.

24.

Серена крачеше напред-назад из огромната геодезична звездна камера, очаквайки завръщането на Конрад. Нещо се беше объркало. Усещаше го дори и във въздуха. Чувстваше го и в костите си. Беше се случило нещо мащабно. Нещо изначално. Стомахът ѝ се бунтуваше от празнота, както ставаше, когато часове наред не хапваше нищо и караше само на кафе. Защо не бе послушала интуицията си, защо не прояви по-голяма настойчивост пред Конрад?! Защо не се опита да забави генерал Йейтс още мъничко?!

Докато крачеше и обмисляше ситуацията, погледът ѝ падна върху празния олтар в центъра на залата. Побиха я тръпки. В един кошмарен миг той се бе разтворил като дверите на ада, за да изпепели полковник Кович и да погълне генерал Йейтс.

Да, това сигурно бе някаква геотермална клапа, която е в състояние да черпи топлина от недрата на Земята и да обуздава енергията ѝ. В крайна сметка най-високотехнологичните горивни клетки, измислени от инженерите, генерираха вторичните продукти на топлината и на водата. А тази пирамида със сигурност разполагаше и с двете.

Повече от ясно бе, че П4 следва предварително заложените ѝ инструкции, закодирани от нейните строители които и да бяха те. И със сигурност бе предназначена да породи някакъв глобален катаклизъм, освен, ако човечеството не съумее да достигне до своя „най-благороден момент“, с който да оправдае съществуването си.

Серена се огледа, после бръкна в раницата си и извади оттам скиптъра на Озирис. Вдигна блестящия обелиск в ръцете си. Поради някаква неясна и на самата нея причина бе излъгала Конрад и не му каза, че обелискът е в нея.

Приближи се към празния олтар и постави скиптъра в кръглата му основа. Долови боботене, а геодезичният звезден купол се завъртя. Опита се да върне небесата така, както бяха, преди Конрад да извади обелиска. Въртенето спря и тя зачака. Нищо не се случи. Очевидно направеното от Конрад не можеше да бъде върнато назад. Дотук с

почтеността ѝ. Очевидно и тя бе точно толкова „достойна“, колкото и той.

Извади обелиска от олтара. Стената зад гърба ѝ се разтресе. Обърна се и видя как четирите врати на камерата започнаха да се отварят една след друга.

За един дълъг миг Серена се закова на място, чудейки се какво да направи. Погледна към обелиска в ръцете си. Нещо в него като че ли се бе променило. Да! Страната с четирите слънца бе доста по-различна от преди. Сега там вече имаше не четири, а шест слънца, като Шестото Слънце беше най-голямото. Най-лошите ѝ страхове се сбъдваха изгряваше нова ера. Нова ера, което означаваше, че приближава и краят на старата!

Не се беше променил обаче надписът, който твърдеше, че скиптърът на Озирис принадлежи на светилището на Първото слънце. Постепенно тя осъзна, че наблизо трябва да има и друга постройка като П4 — монумент в памет на някаква епоха във времето. Щом П4 бе пирамидата на Четвъртото Слънце, то тогава светилището на Първото Слънце трябва да е било построено през Първото Време или Битието. И ако Конрад все пак е прав, то тогава Битието би трябвало да бъде именно този „най-достоеен момент“, тъй като в началото Бог е погледнал сътвореното от него и е казал, че е добро.

Стигна до заключението, че на всяка цена трябва да открие това светилище на Първото Слънце и неговата тайна. И тогава ще може да върне звездната камера на най-достойния момент за човечеството и да сложи край на всичко, чието начало Конрад бе поставил.

Но къде е това светилище и как ще го познае? Конрад сигурно ще се досети. Серена се приближи до квадратното петно слънчева светлина под южната шахта и проследи с поглед въжето му, което се виеше нагоре. В другия край забеляза проблясъкът на дневната светлина. Защо се бави толкова?

Серена се обърна и огледа празната камера. На пода зърна раницата на Йейтс. Вече я бе претършувала обстойно, но сега забеляза, че в задната ѝ страна нещо не е наред. Вгледа се и видя, че вътре бе пришито нещо плоско. Извади нож и разкъса гърба ѝ. Вътре откри прегънати листове хартия. Като че ли представляваха планове на нещо като колона. А после, най-неочаквано, разпозна в „колоната“ обелиска.

Да, както и можеше да се предполага, американците са знаели много повече за това място, отколкото призна генералът. Очевидно той е разполагал с този план, много преди да навлязат в П4, както и преди да откриятobelиска. И по някакъв начин Йейтс е бил наясно, че скиптърът на Озирис е тук, много преди да попаднат на него.

Но имаше и друго. Преди да дойде в съзнание, Конрад бе промърморил нещо — нещо, което оттогава насам не спираше да човърка съзнанието ѝ. Звучеше като стенание от болка. Но в структурата и синтаксиса на фразата, както и в звученето ѝ, имаше нещо, което ѝ се стори странно познато. Серена постепенно си даде сметка, че Конрад е викал на помощ майка си, но на някакъв език от предаймарския период. Език, който този Конрад, когото тя познаваше, нямаше как да знае.

По гръбнака ѝ премина хладна тръпка. Може би Конрад в крайна сметка наистина е атлант! Или пък тя полудява.

Взе отновоobelиска и го сравни със скицата върху листа на Йейтс. Изглеждаха напълно идентични, с изключение на изображенията, които както току-що Серена бе установила, имаха способността да се променят.

Отвори раницата си и извади термоса с кафе. Започна да върти външната му бутилка, докато се отключи, а после се измъкна като ножница на меч. Серена зави листа на генерала около вътрешната бутилка, а после я върна във външната и отново я завъртя, докато двете части на термоса се заключиха. На това великолепно скривалище тя бе разчитала неведнъж и два пъти по време на своите пътешествия. Накрая върна термоса в раницата.

Погледна обратно към южната шахта, като си каза, че не трябва да тръгва без Конрад. От друга страна обаче той отсъстваше вече прекалено дълго. Погледна към отворените врати. Писна ѝ да чака. А и можеше ли да бъде сигурна в лоялността му? Имаше ли гаранции накъде ще го отведе пътят на неговото себепознание? Сега вече тя бе напълно наясно с онова, което е длъжна да стори. Трябваше да отнесе скиптъра в светилището на Първото Слънце. Надяваше се, че там ще открие така наречената тайна на Първото Време, която по някакъв начин ще ѝ подсказе как да спре онова, което вече бе започнало да се случва.

Що се отнася до Конрад, повече от ясно беше, че не можеше да му вярва. Така, както не можеше да вярва и на Йейтс. И ако зависеше от нея, не би се доверила дори и на папата, а също и на Бога. Как може да позволи подобно нещо да се случи, при това пак?! В мисълта ѝ изплува момиченцето в леда. Как да забрави лицето ѝ? Това вече се беше случвало и Бог като нищо, ще позволи отново да се случи. Но тя не можеше да го позволи.

Серена постави обелиска обратно в раницата си, метна я на рамо и пристъпи към една от отворените врати. Тунелът я отведе към разклонение в дъното на голямата галерия. Тя избра средния път, който я изведе от пределите на П4.

Когато Серена излезе от мрачната вътрешност на пирамидата и попадна под светлината на деня, ѝ се стори, че днес слънцето е по-ярко от когато и да било. Беше горещо, но с онази суха горещина, която много ѝ харесваше.

След около минута, когато очите ѝ привикнаха със светлината, тя постепенно осъзна, че стои в центъра на някакъв град на дъното на огромен кратер. В далечината се издигаха високи стени от лед, които представляваха забележителен фон на този фантастичен спектакъл от пирамиди, обелиски, храмове и водни пътища. А отнякъде се долавяше и тътена на водопад.

Серена затвори очи и си пое дълбоко дъх. Приливът на свеж, богат на кислород въздух, я замая. Както и фактът, че пред краката ѝ се простираше археологически терен, за чието проучване вероятно щяха да бъдат необходими векове. И хиляда живота нямаше да ѝ стигнат, за да разгадае загадките на този град.

Да не говорим пък, че това откритие променяше абсолютно всичко в човешката история!

Продължаваше да стои със затворени очи. Внезапно ѝ се стори, че дочува кучешки лай. Странно. Укори се, че в подобен момент би трябвало да се моли, да се вслуша в себе си за наставленията на Светия дух или за напътствията на Бога. Ала единственото, което чуваше, бе този лай, който ставаше все по-силен и по-дразнещ. Най-сетне си наложи да отвори очи.

Към нея се носеше в тръс Нимрод — хъското на генерала.

— Ела тук, момче! — извика го тя.

Нимрод се втурна в обятията ѝ и я близна радостно по лицето.

— Добре ли си? — попита го тя. — А другите добре ли са?

Нимрод автоматично се обърна и се засили в противоположната посока. Отвреме навреме спираше и поглеждаше назад.

— Искаш да дойда с теб ли?

Нимрод излая и продължи да бяга. Този път не погледна назад.

Серена тръгна след него. Вървяха около половин час по протежение на нещо, което като че ли беше главният воден канал на този град. Наоколо нямаше нищо, което да подсказва, че някой някога е живял тук. Никакви улици. Само водни канали. Някои пълни догоре с кристално чиста вода, други — сухи. Земята наоколо също беше суха и гола. Никаква растителност, абсолютно нищо. Може пък след няколко дена всичко щеше да се промени.

Серена предположи, че жилищните сгради се намират в предградията, които все още бяха скрити под леда. Въпреки студеното си величие обаче тези монументи ѝ напомняха за града от изоставени нефтени сонди, разположен на брега на Каспийско море, който веднъж беше посетила в бившия Съветски съюз — километри наред ръждясали тръби, между които можеш да се разхождаш с камион, и призрачни останки от пречиствателни съоръжения, които се издигаха като камари боклуци чак до хоризонта.

Освен това имаше неприятното усещане, че я наблюдават, макар да знаеше, че това е абсурдно. Наоколо нямаше жива душа, която да я наблюдава. От друга страна обаче Нимрод бе тук. Защо да няма и хора? Отвреме навреме губеше от поглед кучето, но се стараеше да се ръководи по лая му. А после лаят се засили и тя осъзна, че животното я чака, за да ѝ покаже нещо.

Когато се приближи, зърна размазан „Хаглунд“ на брега на водния канал. Задната кабина беше напълно разтрошена, но предната изглеждаше непокътната.

Серена се приближи до страничната врата, която беше леко открената, и я отвори. Дръпна се уплашено, защото в краката ѝ веднага се свлече безжизненото тяло на полковник О'Дел. Трупът му беше целият в кръв. Нимрод го подуши и изскимтя.

Горкият О'Дел! Като че ли ще трябва да го погребем. Да го остави така би било нечовешко. Но първо се налагаше да провери дали радиостанцията му работи и дали във всъдехода няма храна и вода.

Колкото и да не ѝ беше приятно да си признае, особено с този труп на земята до нея, но тя умираше от глад.

Качи се в кабината и започна да претърсва за някакви сателитни телефони, оръжия, хранителни запаси — каквото и да е. Но тук нямаше абсолютно нищо, като изключим една-единствена резервна торбичка готова храна и късовълново радио.

Серена разкъса торбичката с храна. Нимрод даде да се разбере, че той също очаква своя дял, като застана в подножието на кабината и заскимтя.

— Добре де! — кимна му Серена. — Хайде, ела!

Двамата си разделиха храната. Но колкото повече дъвчеше, толкова повече тя си даваше сметка, че онова, за което всъщност беше гладна, са някакви новини. Хвърли поглед към радиото, като се запита дали изобщо работи, макар че, колкото и да е странно, предпочиташе да не е така.

Неспособна да издържа повече на напрежението, тя включи радиото. Работеше. Когато усили звука, статичните шумове също се усилиха. Затърси честотата на Би Би Си. Накрая я откри и до слуха ѝ достигна изпълненият с едва стаено напрежение глас на говорителя:

„В момента се извършва масова евакуация на всички крайбрежни градове на Съединените щати. Федералното правителство съобщава, че предоставя за бегълците своите близо шестстотин и петдесет милиона акра обществени земи, които притежава — близо тридесет процента от територията на САЩ.“

Дума по дума започнаха да се очертават и подробностите в картината: мощното „сеизмично събитие“ в Антарктида, което е откъснало ледник с размерите на Тексас, наводнението на Малдивите и другите тихоокеански острови, срещата на Съвета за сигурност към ООН в Ню Йорк, както и обвиненията за извършването на тайни американски ядрени опити в Антарктида.

„Господи! — помисли си Серена. — Какво направихме?!“ Погледна храната си и изведнъж усети, че вече няма никакъв апетит. Нимрод само това и чакаше.

В емисията започнаха да се намесват и различни коментатори, аналитици и учени на международно ниво. Някои изразяваха опасения, че ледената шапка на Южния полюс като че ли е започнала да се топи, други твърдяха, че надигащите се нива на океаните и моретата ще

потопят всички крайбрежни градове по света, както и някои от ниските области, например Флорида. Онези, които имаха достъп до коридорите на властта, признаваха, че се носят слухове за потенциално изместване на земната кора и глобална геологична катастрофа.

Серена изключи радиото и извади скиптъра на Озирис от раницата си. Когато се втренчи в него и си помисли за онова, което този предмет бе причинил до този момент, ѝ се повдигна.

Отвори вратата на кабината. Кучето скочи навън и се спусна към брега на водния канал, където започна да лочи на големи глътки. Серена също тръгна натам и клекна до него. Загледа се в другия бряг. Разстоянието дотам бе най-малко сто и петдесет метра.

След като установи, че на Нимрод не му е станало нищо от водата, тя извади празна бутилка от раницата си и я потопи в канала. Течението беше толкова силно, че веднага разкъса пластмасовата бутилка. Серена се принуди да загребе и да отпие от шепата си. Тъкмо освежаваше прашното си и мръсно лице с прясната вода, когато чу жалко скимтене.

Обърна се и видя, че Нимрод е паднал настрани и диша тежко с широко разтворени от ужас очи. Серена веднага изплю водата и се приведе над него.

— Какво става, момче? — попита тя разтревожено, като го галеше по ушите. — Моля те, не ми казвай, че е от водата!

Не беше от водата. От крака на Нимрод течеше кръв. Серена се приведе, за да огледа мястото по-добре. Приличаше на дупка от куршум.

— О, Господи! — възкликна тя, но точно в този момент върху гъстата козина на животното се появи ярка червена точка. Секунда по-късно оттам избликна кръв. Серена отскочи назад и изпищя.

Внезапно бе обградена от десетина войници, облечени в униформите на Антарктическата комисия на ООН, насочили към нея своите автомати АК-47. Командващият им офицер излезе напред и заговори в радиостанцията си.

— Тук е Джамил — произнесе на арабски. — Имаме един оцелял, сър. Жена.

Акцентът ѝ се стори египетски. Предположението ѝ се потвърди, когато чу отговора по радиостанцията: „Веднага ми я доведете!“.

— Слушам!

Преди Серена да успее да направи каквото и да било, Джамил кимна на един от хората си. Свинята я блъсна на земята, като я притисна здраво с една ръка. После разкъса екипировката ѝ, пхна ръка и я заопипва навсякъде.

— Какво е това? — попита със саудитски акцент, като измъкна сгъваемо ножче.

Саудитецът вдигна ножчето, отвори го и с това предизвика вълна от смях сред другарите си. После го захвърли и то потъна някъде. Очите му проблясваха, когато се изправи над Серена с ръце на кръста.

На Серена определено ѝ писна. Саудитецът се канеше да пристъпи встрани, когато тя го удари в слабините. Той се приведе на две от болка, тя скочи и се подготви да забие коляно в тлъстото му лице. Но точно в този момент гърдите ѝ се оцветиха в половин дузина червени точки. Тя вдигна очи и видя насочените към нея автомати.

Вдигна ръце и погледна скришом към арабина, когото бе сритала. Той продължаваше да се въргала в прахта. Зад нея застана друг арабин — този път афганистанец, доколкото можеше да прецени по акцента му. Натисна дулото на автомата си в нея и я ескортира до командващия си офицер — Джамил.

Той очевидно бе очарован от изпълнението ѝ.

— Я да видим сега какво си имаме тук! — изрече самодоволно.

— Ще ви покажа — заяви Серена на арабски и заби лакът в лицето на афганистанеца зад нея. Той изкрещя и изпусна автомата си. Тя незабавно го вдигна и го насочи към ранения войник.

— Пуснете ме! — заповяда на Джамил, като подпря гърба на афганистанеца с неговия АК-47. — В противен случай ще убия вашия човек!

— Не можеш да убиеш и пеперуда, госпожичке! Джамил извади колт с перлена дръжка, прицели се в заложника на Серена и собственоръчно го застреля. Тя се ококори от изумление, докато гледаше как афганистанецът се свлича на земята и я превръща в идеална мишена за пистолета на Джамил.

— Веднага ни предай скиптъра на Озирис, иначе ще те убия!

— Вие знаете за скиптъра?!

— Застреляй я! — извика един от войниците на командира си.

— Не и докато не ми каже всичко, което знае! — ухили се Джамил.

Неочаквано вятърът се усили. Серена вдигна глава и видя, че над тях лети хеликоптер. Беше от френските модели, с които самата тя често бе летяла — Z-9A, и очевидно принадлежеше на хората от Антарктическата комисия, защото Джамил въобще не се притесни от появата му.

— Скиптърът! — повтори високо той.

— Скрила съм го на сигурно място — обади се накрая тя. — Елате с мен и ще ви го покажа!

Един от хората на Джамил обаче, който тъкмо тършуваше из раницата ѝ, внезапно изкрещя радостно и извади оттам обелиска.

Джамил го пое от войника, разгледа го внимателно, после погледна към нея и се засмя.

— Съобщете на полковник Завас, че намерихме скиптъра на Озирис! — извика той.

25.

Застанал на върха на П4 в късния следобед, Конрад съзерцаваше от птичи поглед изгубения град. „Де да можеше татко да види всичко това!“ — каза си той, изправен при входа на външната шахта.

Градът се състоеше от концентрично разположени водни канали, обгръщащи центъра, докдето поглед стига. Широки улици, от двете страни на които се издигаха храмове и павилиони, излизаха във всички посоки като лъчи от пирамидата. Тази архитектура му напомни за Улицата на мъртвите в Теотихуакан, Мексико, та дори и за Националния търговски център във Вашингтон.

Но най-удивителното от всичко, което се разгръщаше пред погледа на Конрад, бе бавното преместване и заковяване на място на разнообразните кръгове от павилиони. Да не би П4 да се върти, макар и бавно? Не можеше да се разбере. Очевидно строителите бяха изградили град, в който монументите сами заемаха съответните си позиции, вероятно посредством хидравличното налягане на водата, протичаща през многобройните му артерии.

Конрад се опита да запечата този неземеен пейзаж в съзнанието си завинаги — така че каквото и да се случи, да не може никога да го забрави. Ала мащабите му не се поддаваха на това. В кратера, чиито стени се издигаха на три километра към небето, се простираха минимум двадесет квадратни километра град заедно с предградията. При това само част от града се беше разкрила на този етап. Конрад предположи, че онова, което в момента вижда, е само малка част от огромен мегаполис.

Изкушаваше се да се спусне обратно в шахтата, за да разкаже на Серена за откритието си. Но първо реши да направи снимки. Извади джобната си дигитална камера и я насочи към долината в краката си. Дори и да не успее да вземе нищо друго от този град, ще може да има най-малкото това — доказателство, че е първият човек след дванадесет хиляди години, който е зърнал най-ранната епоха на човечеството. А нищо чудно и да се окаже първият човек, зърнал една извънземна цивилизация. Може би своята собствена, ако се вярваше на генерала.

Разкритието на Йейтс повдигаше много повече проблеми, отколкото разрешаваше. И определено издигна стена между него и Серена. Забеляза неувереността в очите ѝ, докато го съзерцаваше долу, когато бяха в звездната камера. Не беше сигурен дали тя има предвид произхода му или онова, което беше сторил. Испитваше огромно чувство на вина, че тази негова вманиаченост струваше живота на единствения човек на този свят, който би могъл да му отговори на всички въпроси — баща му. И болката от тази вина отказваше да отшуми.

Истината бе, че единственият баща, който някога бе имал и познавал, вече е мъртъв. „Той ме обичаше! — помисли си с тъга Конрад. — Даде най-доброто от себе си за мен! Дори се опита да ми го каже, макар и по свой начин.“ Уви, вече не можеха да се сдобрят като баща и син — нещо, което генералът определено заслужаваше.

Внезапно усети, че му прилява. Но веднага пое дълбоко от свежия антарктически въздух и се запита какво ли би казал Йейтс, ако можеше да види всичко това. Отговорът в съзнанието му не закъсня.

Генералът безсъмнено щеше да даде за пример някоя именита личност от военната история, например адмирал Махан от американските ВМС по време на революцията, и да каже: „Когато се заемеш с постигането на нещо, още в самото начало вземи решение за крайната си цел. И щом вземеш това решение, направи всичко възможно никога да не го губиш от поглед!“.

За Конрад целта беше повече от ясна — трябваше да картографира града и да открие светилището на Първото Слънце, което безсъмнено бе паметник на епохата от Първото Време. В самото светилище вероятно се намираще и тронът на Озирис — точно както бе изобразен на царския печат, който видя в П4. Ако можеше да занесе скиптъра от звездната камера в светилището и да седне в трона на Озирис, ще успее да отключи и тайната на Първото Време. Нямахше спор, че точно то е „времето и мястото на най-достоините“.

Конрад сложи камерата пред очите си и я завъртя първо надясно, после наляво, после нагоре към небето и накрая надолу към земята. После започна да приближава с окуляра разнообразните постройки, като започна от подобния на сфинкс маркер на изток, та чак до стъпаловидната пирамида с водопадите на запад.

Изпълнен със задоволство, че е съхранил за вечността всичко, което е можал, той върна лентата назад, за да се увери за пореден път, че не сънува. Докато го правеше, забеляза на малкия екран някаква точка, която се движеше по земята. Намираше се близо до големия воден канал, който минаваше през самото сърце на града.

Той насочи обектива в тази посока и увеличи изображението. Да, ето го, неясен образ, но определено движещ се. Не, образите бяха два. Продължи да фокусира. Първият неочаквано подскочи високо.

Беше Нимрод, хъското от ледената база „Орион“. А до него вървеше Серена. След няколко секунди кучето се строполи на земята, десетина души обградиха Серена, а до групата се приземи и хеликоптер. Срещата не изглеждаше особено приятелска.

Конрад свали камерата и установи, че цяло ято военни хеликоптери бръмчи над главата му. Тъкмо се канеше да помаха, когато от хеликоптерите откриха картечен огън в неговата посока.

Той бързо се плъзна обратно в шахтата. Звездната камера бе пуста. Серена я нямаше, раницата на Йейтс беше изчезнала, а поредицата врати, които извеждаха към галерията, зееха широко отворени.

Дочу някакво дрънчене над главата си. Обърна се към шахтата точно навреме, за да види как в камерата пада някаква димяща кутийка. Очите започнаха да го смъдят и той осъзна, че са му пуснали сълзотворен газ. Втурна се навън от галерията.

Когато се озова при разклонението, веднага забеляза тунела, по който Серена очевидно е тръгнала, за да излезе от пирамидата. Към него идваха десетина чифта зелени очи. Единственият избор, който му оставаше, бе да се спусне в шахтата към залата-бойлер. Приземи се във воден порой, който се спускаше под нивото на П4 и излизаше от нея.

Вече пътуваше с пороя. Течението му беше толкова силно, че единственото, което Конрад бе в състояние да стори, бе да внимава и да държи главата си над водата. Сега пък в какво се забърка?! Тогава зърна устието на тунел, което сякаш тичаше все по-бързо към него, и само след секунда бе погълнат от мрака.

Попаднал дълбоко под древния град, Конрад започна да размахва ръце в тъмнината, едва поемайки си въздух, докато течението го

влачеше незнайно къде по подземните канали. Започна да губи ориентация от леденостудената вода.

Отскочи от някаква стена и се завъртя в кръг. Каналът се преля в друг, по-голям. Бясното течение на новия воден поток превърна бушуващата река във водовъртеж. Конрад погледна през рамо и зърна бял пенест гребен на вълна, която се носеше към него. Помисли си, че всеки момент ще умре, но вместо да го убие, вълната го повдигна върху каменния перваз.

Озовал се на сухо, той си пое дълбоко въздух. Веднага след това зърна нова мощна вълна, която го сграбчи за коленете и се опита да го засмуче обратно в потопа. Но за негова изненада вълната се отдръпна доста бързо. Конрад се изправи. Беглият оглед наоколо му подсказа, че този тунел бе най-малко два пъти по-висок от тунелите във вътрешността на П4.

Докато крачеше из лабиринта, който кръстосваше из целия град, Конрад бе изпълнен едновременно от преклонение и гняв към строителите, създали тази феноменална подземна инфраструктура. Би могъл да прекара цяла вечност в изучаването ѝ. И ако в най-скоро време не успееше да открие изход, желанието му като нищо можеше да се изпълни.

Беше бесен и на Серена — една от многото мистерии на живота, които като че ли никога нямаше да разгадае. Тя очевидно не му вярваше. Защо иначе ще го оставя сам в П4 и ще излиза навън съвсем сама? Беше превключила на програма „оцеляване“ и доколкото Конрад можеше да прецени, го считаше за враг. И все пак, след като видя как я заловиха, той не можеше да не се тревожи за нейната безопасност.

След няколко минути се озова пред поредното разклонение и спря. Пред него се простираха два по-малки акведукта, всеки с височина дванадесет метра и широчина шест. А после долови тихо боботене, което идваше от десния акведукт. Втренчи се в мрака и забеляза някаква трепкаща светлинка. Светлинката ставаше все по-голяма, а паралелно с нея нарастваше и шумът. Накрая Конрад схвана, че това е поредният воден прилив, спускащ се по каналите, който само след секунди ще го залепи за стените на тунела и ще го убие.

Даде си сметка, че единственият му изход е левият акведукт. Втурна се в него точно навреме, за да види как пороят от десния се влива в по-големия тунел. Застанал до колене във вода, той гледаше

как водата реве и се пени в продължение на цели три минути, преди да се успокои.

Когато по-малкият тунел се изля, Конрад установи, че целият трепери. Обърна се бавно и едва направил първата си крачка, долови някакъв плясък в далечината. За миг си помисли, че е нов прилив, който този път със сигурност ще го отнесе. Но не усети нищо такова. Напрягна слух. Пляскането беше доста равномерно.

Вторачи се в тъмнината. Към него приближаваше някой. Всъщност, бяха повече хора. Разбра го, защото долови разговора им. Гласовете ставаха все по-силни. Говореха на арабски.

Конрад отстъпи и се насочи обратно към големия тунел. Плясъкът от ботушите му се оказа по-силен, отколкото би могъл да допусне. Замръзна на място. За секунда не долови нищичко. После звукът от цапаци през водата крака се поднови.

— Спри! — извика една от фигурите на английски. Конрад погледна през рамо и в мрака зърна два чифта зелени очи, които определено го гледаха. Втурна се към големия тунел. После изсвистя куршум и той едва успя да се сниши, за да го чуе как отскача от стената. При разклонението с двата акведукта се закова на място. Обърна се много бавно и видя червената точка върху гърдите си. Не, точките бяха две.

Двойката с очилата за нощно виждане излезе от левия акведукт. Носеха униформи на Антарктическата комисия, автоматите им обаче продължаваха да си стоят прицелени в гърдите му. Ако трябваше да бъде честен, никак не му приличаха на инспектори от ООН.

— Свържи се със Завас, Абдул! — каза онзи вдясно. Човекът, наречен Абдул, се опита да се обади по радиостанцията, но не успя да установи връзка.

— Трябва да излезем горе — заяви той разочаровано. Тези стени тук блокират сигнала.

Другарят на Абдул направи крачка към Конрад, но точно в този момент в далечината се дочу ново боботене. Конрад веднага се втурна към десния акведукт.

— Спри на място! — извика Абдул. — Къде си мислиш, че отиваш?

— Отивам горе. Нали вие самите го предложихте? — отговори Конрад, но без да се обръща. Колкото повече се приближаваше към

десния тунел, толкова по-силно усещаше хладния повей в лицето си. Боботенето в далечината се усилваше. Покрай ухото му профуча куршум. Той се закова на място и се обърна.

Абдул и другарят му се намираха на двадесетина метра от него, втренчени в нещо от другата му страна. Говореха си, обаче тътенът зад тях беше толкова силен, че Конрад не бе в състояние да долови и думица. А после точно когато усети първите водни капки върху гърба си, ги видя как хвърлят оръжията си и хукват да бягат.

Конрад се хвърли в левия тунел точно навреме, преди водната стихия зад него да изригне и да отнесе двамата войници. А после мощният порой се превърна в невинно поточе, сякаш автоматичен таймер бе изключил кранчето. Арабите бяха изчезнали.

Конрад остана на място, заслушан в собственото си дишане. Нов плясък във водата. Отново зад него. Извъртя се рязко и зърна някаква импозантна фигура, вървяща бавно към него в мрака, която ставаше все по-голяма и по-заплашителна, докато не излезе от сенките и не свали очилата си за нощно виждане.

— От доста време те търся — заяви спокойно Йейтс.

— Татко! — извика Конрад и му се прииска да се хвърли в обятията му.

Но генералът се приведе и взе нещо блестящо, носещо се по водата. Конрад веднага го разпозна — египетски анкх. Очевидно беше паднал от един от войниците. Подобната на кръст огърлица с кръг в горната част беше символ на живота, но очевидно не бе помогнала особено на вече мъртвия си притежател. Йейтс вдигна анкха, обля го със светлината от фенерчето си и го разгледа.

— Радвам се, че най-сетне си започнал да объркваш плановете и на някой друг, освен на мен, Конрад — отбеляза генералът.

26.

Серена се чувстваше крайно неудобно във военния хеликоптер, носещ се нестабилно над платото. Беше ѝ горещо. Египетският пилот очевидно имаше проблеми със стабилизирането на машината и всяко нейно внезапно спускане предизвикваше порой от псувни сред войниците отзад. Вонящото тяло на Джамил я задушаваше. Серена усещаше жестокия му и похотлив поглед върху гърдите си при всеки пореден наклон на хеликоптера.

Тя знаеше, че полковник Али Завас е изпратен в Антарктида от името на Обединените нации. Тези хора със сигурност докладваха на него и сега безсъмнено я водеха при командира си. Възможно е назначението им към ООН да е просто удобно прикритие за някаква друга цел. Възможно е тези войници просто да са чакали в засада, за да видят какво ще открият американците под леда и после да им го вземат. Ето, че Джамил бе наясно със скиптъра на Озирис. Но откъде знаеха за него?

Няколкото заключения, до които бе достигнала до този момент, бяха твърде безрадостни. Американците от ледената база „Орион“ бяха мъртви, същото се отнасяше за руските оръжейни инспектори, а ето, че сега градът бе под контрола на Завас и неговата пасмина. Или поне ще бъде така до пристигането на американските подкрепления. Но дотогава като нищо ще стане прекалено късно — нито ще могат да попречат на Завас да изпълни мисията си, каквато и да е тя, нито пък ще успеят да предотвратят глобалния катаклизъм.

Хеликоптерът се наклони силно надясно и за секунди Серена зърна големия воден канал под краката им, в чийто край като мрачна кула се извисяваше гигантска стъпаловидна пирамида. Докато говореше на пилота, Джамил я бе нарекъл „Храмът на Водоносеца“. И тя напълно оправдаваше името си. От двете ѝ страни се спускаха два огромни водопада, които спокойно можеха да съперничат на Ниагара, а на едно от стъпалата по сухата стена между тях бе сформирано нещо като военен лагер.

Спуснаха се покрай източната стена на пирамидата между двата гигантски водопада и кацнаха на естествената площадка на голямото стъпало. Докато вратите се отваряха и войниците се изнизваха от хеликоптера един след друг, Серена осъзна, че именно тези два водопада са причината за глухото боботене, което чуваше, още откакто напусна П4. Именно мощта на вибрациите от падането на водата събуждаше безпокойството ѝ и населяваше душата ѝ с мрачни предчувствия.

Накрая слезе и тя. Две тесни стълбища водеха към основата на пирамидата. В центъра се виждаха сандъци с оборудване. В дъното имаше импровизирана желязна порта, която отвеждаше към входа на храма. На върха на пирамидата беше монтирана противозенитна установка. Сигурно там имаше и втора площадка за кацане, защото оттук се виждаха перките на друг хеликоптер.

Серена надникна над ръба. Долу зърна множество пустинни бъгита. Имаше дори и гумена лодка от рода на тези на американските тюлени, с външен мотор, завързана в подножието на водопада. Които и да бяха тези хора, едно беше сигурно: че са добре подготвени и отлично финансирани.

Желязната порта се отвори и към тях се насочи някакъв мъж, облечен също в камуфлажната униформа на войниците от отрядите на ООН. Не носеше никакви отличителни знаци, но въпреки това Серена веднага го позна.

Това беше полковник Али Завас — офицер от египетските Военновъздушни сили и потомък на най-именитото египетско дипломатическо семейство. Беше роден и израснал в Ню Йорк. След завършването на Военновъздушната академия на САЩ, той се беше завърнал в Кайро. В този смисъл можеше да се нарече по-скоро американец, отколкото египтянин. Серена го бе виждала няколко пъти в сградата на Обединените нации и веднъж — в Американския университет в Кайро. Но тъй като срещите им бяха все по официални поводи, тогава той бе облечен в парадната си офицерска униформа, а не в застрашителния боен камуфлаж, с който се подвизаваше сега. Освен това преди имаше тъмна, чуплива коса, която днес бе обръсната.

Завас спря в центъра на площадката. Джамил се изпъна и му отдаде чест. Полковникът махна небрежно с ръка. Беше красив мъж. Последва кратка размяна на реплики на арабски. Серена не успя да

схване абсолютно всичко, но презрението, което се изписа по лицето на Завас, попълни пропуските.

Погледът му кацна върху нея. Остана неподвижен, вторачен мълчаливо, после каза нещо на Джамил, който се приближи до Серена, сграбчи ръката ѝ и я изтика пред командира си. Тя се опита да овладее паниката, която започваше да я завладява, а и разбираше, че страхът няма да ѝ бъде от полза, затова реши да се прави на хладнокръвна.

Наведе глава, но Завас хвана брадичката ѝ и я вдигна. Тя го погледна право в тъмните очи, а той каза на английски:

— Ако ти си атлант, то тогава това тук наистина е раят. Но доколкото схващам, си американка.

Серена поклати глава и изрече тихо:

— Не, полковник. Аз съм от Рим.

Бяха му необходими няколко секунди, докато разпознае австралийския ѝ акцент. А после тя видя, че я е познал. По лицето му се изписа широка и искрена усмивка.

— Сестро Сергети! Но това сте вие! Какво, за бога, правите тук?!

— Казвам се доктор Сергети, полковник, а що се отнася до въпроса, и аз щях да ви попитам същото — отбеляза тя и огледа войската му. — Нали не очаквате от мен да повярвам, че действате от името на Обединените нации?

Завас се усмихна. Серена разбра, че му е весело, защото изведнъж тя е започнала да задава въпросите.

— Можете да ни считате за представители на определени арабски производители на петрол, които най-много ще загубят от евентуалното откритие на алтернативни източници на енергия — отвърна спокойно той, пое деликатно ръката ѝ и рече небрежно през рамо: — Заемай се със задачите си, Джамил!

Джамил им предостави достатъчно време да се отдалечат, след това извика нещо неразбираемо, което бе удавено в незабавен тропот и шум. Войниците бяха започнали да разопаковат оборудването. От сандъците се показаха бормашини, сеизмографи, детектори за метал, експлозиви.

Двамата стигнаха до стъпалата, които отвеждаха до желязната порта и входа на храма. Завас спря и отново я изгледа.

— Отначало не ви познах — каза той. — Отдавна не сме се виждали, а по кориците на списанията обикновено не изглеждате

толкова мръсна!

— Съжалявам, че ви разочаровах.

— Нищо подобно. Смятам, че така сте много привлекателна!

Сега беше неин ред да го изгледа. Красив, проникателен, дори благороден, стига да поиска — в това бе повече от сигурна.

— И защо смятате така?

— Защото ви прави по-земна и реална — отговори той, усмихна се и я покани вътре.

Камерата беше обзаведена спартански. Маса, столове, компютри, дървен нар. Когато затвори вратата, полковникът пое раницата ѝ и я хвърли на един стол.

— Моля, седнете!

С кавалерски жест ѝ измъкна един стол и тя се настани. Той самият се настани в другия край на масата.

Серена реши, че няма смисъл да губят време в празни приказки.

— И какво смятате, че ще откриете там долу? — попита го тя. — Някакъв алтернативен източник на енергия?

— Не просто някакъв източник, доктор Сергети, а най-важният, постоянният източник! — отговори полковникът. — Самата легендарна сила на слънцето, която атлантите са успели да обуздаят! Да не би да си мислите, че генерал Йейтс и доктор Йейтс търсят нещо друго?!

Серена не можеше да бъде сигурна в отговора на този въпрос. Хвърли поглед към раницата си на близкия стол. Спомни си за скицата на обелиска, която бе скрила в термоса. Онова, което всъщност държеше да разбере, е защо Завас е толкова убеден, че Антарктида е Атлантида, да не говорим пък за наличието на някакъв вечен източник на енергия, скрит някъде тук.

— Значи и вие сте тук по същата причина, поради която са и те — жажда за власт! — едва-едва се усмихна тя. — Не такава е репутацията ви в Обединените нации!

— Напротив! Загрижен съм, че все по-западащите икономики на страните от Близкия изток ще позволят на все по-влиятелните молли да сеят размирици и накрая да заграбят властта!

— Очевидно не съм разбрала правилно — отбеляза тя. Вие не сте терорист. Вие просто сте патриот, който не е бил разбран правилно.

— Прекалено много се тревожите за душите на мъже като мен и доктор Йейтс — заяви полковникът. — О, да, знам всичко за него! Вероятно дори повече от вас. Ако той е все още жив, ще го открием. Вие обаче би трябвало да се питате защо се намирате в този град. Не ми излизайте с номера, че защитавате околната среда, тъй като от пристигането си насам допринесохте доста за нейното изменение!

— Добре де — усмихна се Серена и скръсти ръце. — Вие ми кажете защо съм тук!

— Тук сте, защото аз поръчах да ви извикат!

— Вие сте поръчали да ме извикат ли? — зяпна тя.

— Е, вероятно не точно вас, но някого като вас — отговори Завас. — Просто знаех, че ще имам нужда от преводач, който да ми помогне да открия светилището на Първото Слънце. Защо иначе ще подхвърлям онези трохи на Ватикана относно експедицията на Йейтс?!

Сърцето на Серена претупа. Какво искаше да каже този човек? Какво знаеше той, което тя не знаеше?

— И какво по-точно искате да ви превода?

— Една карта.

С тези думи Завас извади някакъв пергамент и го разгъна на масата.

Серена се загледа в него и постепенно осъзна, че това е карта на града, в който се намираха в момента. Надписите обаче представляваха някакви особени йероглифи, по-ранни и от египетските. На картата съвсем ясно се открояваше Храмът на Водоносеца, както и редицата павилиони. Беше земна карта, огледален образ на небесната карта, която Конрад бе разпознал върху скиптъра.

— Открихме я преди няколко години в тайна камера под краката на Големия сфинкс в Гиза — обясни Завас. — Начертана е от древния египетски жрец Сонхис, основния източник на сведения, въз основа на които Платон прави описанието си на Атлантида. Тогава, разбира се, нямаше никакъв начин да разберем дали картата отразява истинско място, да не говорим пък за местоположението му. Или поне така беше, докато американците не откриха своята П4 в Антарктида.

— Но как американците са успели да разберат местоположението на пирамидата? — недоумяваше Серена.

— Въобще не са знаели за нея поне доколкото на мен ми е известно — отговори полковник Завас. — Към Източна Антарктида ги

насочи засилената сеизмична активност. Едва когато се оказа, че под леда има нещо, на сцената излезе и Ватикана.

— Ватикана ли? — сбърчи чело Серена.

— Ватикана разполага със собствена карта на Атлантида — обясни Завас. — Първоначално е била съхранявана в Александрийската библиотека. По времето на Александър Велики. После, когато римляните окупираха Египет, я открадват. По-късно, след падането на Римската империя, картата се премества в Константинопол. А когато по време на Четвъртия кръстоносен поход Константинопол бива опожарен и ограбен, картата е пренесена нелегално във Венеция. Там, през седемнадесети век, е преоткрита от един йезуитски свещеник.

Серена се разтрепери от ярост. Не беше сигурна обаче дали тази ярост е насочена към египетския полковник или по-скоро към папата, задето не ѝ каза нищо за това.

— Не ви вярвам — изрече накрая.

— Защо иначе Рим толкова ще държи да изпрати точно вас? — изтъкна очевидното Завас. — Да не би наистина да сте повярвали, че задачата ви е да спасите девствената екосистема на Антарктида?!

— Тогава за какво? — отговори на въпроса с въпрос тя.

— За да спаси властта си. Църквата е точно толкова благородна, колкото и империалистическата американска република! Страхува се от всички божествени откровения, които биха подкопали влиянието ѝ върху хода на човешките събития! Защото в случая става въпрос точно за това, доктор Сергети. Става въпрос за нещо, по-древно и от исляма, и от християнството, и от юдаизма. Вашите началници имат всички основания да се страхуват. А вие пък имате всички основания да не вярвате нито на тях, нито на когото и да било друго — единствено на човека, който си направи труда да ви каже истината. Затова сега елате с мен, за да ми помогнете да открия светилището на Първото Слънце, което съдържа въпросния източник.

— А ако не го направя?

— Ще страдате, както страда и останалата част от света.

— Останалата част от света ли?

— Аха, значи не сте чули новините! — засмя се полковникът. — Станцията „Макмърдо“ е изгубила пистата си. А американският самолетноносач, който имаше заповед да наблюдава крайбрежието на

континента, все още се възстановява от огромната приливна вълна, която го връхлетя, и в момента е на половината си мощност. Разузнаването ме осведоми, че американските въоръжени сили са на най-малко шестнадесет часа път отгук. И докато пристигнат, аз съм единственият властелин на Атлантида!

— А когато пристигнат?

— Вече ще бъде прекалено късно — отсече Завас и тъмните му очи проблеснаха решително. — Вече ще съм изнесъл технологията, която се намира в светилището на Първото Слънце, а световният баланс на силите ще бъде променен. Съединените щати ще бъдат изтрети от лицето на Земята — жертва на изместването на земната кора, което самите те причиниха. От друга страна обаче Атлантида ще бъде наша!

— Да не би освен военен да сте и ясновидец?

— Това е нашата съдба! — изтъкна Али Завас и се приведе усмихнато към нея. — Защото, доктор Сергети, не знам дали разбирате, но това е Обетованата земя на моя народ!

27.

Конрад смъкна ципа на униформата на инспектора от Антарктическата комисия на ООН и мрачно се вгледа в табелката върху лявото джобче на гърдите му — „Кап. Хюсеин“. Йейтс вече разполагаше с две такива униформи, без телата. Конрад можеше само да гадае как баща му се бе сдобил с тях.

Огледа камерата, в която той го беше довел. Беше пълна с компютърно оборудване, автомати М-16 и експлозиви.

— Какво е това място? — попита той.

— Оръжеен склад, на който попаднах случайно — отговори генералът, зает да тъпче раницата си с пластични експлозиви С-4. — След като вие ме изхвърлихте в онази шахта в П4 като боклук, аз се озовах тук. Изпълзях навън, дойдох на себе си и се заех да организирам всичко, което успях да открия.

— И този склад не се охранява от свинете навън, така ли?

— Вече не — отсече делово генералът.

Йейтс притежаваше удивителни инстинкти за оцеляване, които изумяваха дори и Конрад, който не само го познаваше, но самият той едва успя да остане жив през последните няколко часа. Но как, за бога, е оцелял след падането в онази шахта?! Не беше сигурен дали трябва да даде на баща си медал или ритник в задника. Генералът все още не беше изразил нито облекчение, че вижда единствения си син жив, нито пък бе казал нещо друго за неговия произход.

— Откъде си сигурен, че всичко това тук няма отново да се наводни? — попита той.

— Не съм сигурен — отговори Йейтс и провери таймерите на пластичния експлозив. — Но тази ниша е отделена от коридорите под нас. Освен това няма да се задържаеме тук много дълго.

— Това вече го видях — каза Конрад и кимна по посока на издутата с пластичен експлозив раница, която генералът метна на рамо. — Значи познаваш онези типове, а?

— Обучавах командира им, полковник Завас.

— Ти си го обучавал?!

— Да. Във Военновъздушната академия на САЩ в Колорадо спрингс в края на осемдесетте. Имахме една програма за американско-египетски военен обмен — отговори генералът. — Само няколко години по-късно програмата се оказва изключително полезна — когато съюзниците започнаха да бомбардират Ирак по време на войната в Персийския залив. Един арабски пилот, който сваля два иракски бомбардировача, се превърна в безценно пропагандно средство и узакони американската кампания, превръщайки я в международна акция.

— Значи на това си го учил — да убива други араби.

— Само в мечтите си — усмихна се Йейтс. — Не. Обучавах го на истинска стратегия и тактика. На решителни действия. На начините за употреба на максимална мощ, така че накрая врагът или да бъде окончателно сразен, или да бъде безславно принуден да се предаде.

— Значи екипът инспектори на ООН е само за прикритие?

— Очевидно — кимна Йейтс. — Завас е заместил инспекторите със свои хора. Сигурно е подлъгал останалите представители и смята да обяви, че ние сме го направили. Не бих се изненадал, ако точно той е изпратил руснаците в базата и после в П4, изчаквайки ни ние да му свършим мръсната работа.

— И смяташ, че Завас е пристигнал тук с близки приятели?

— Точно така. И със значителна огнева мощ — кимна генералът. — В истинския свят неколцина терористи биха се осмелили да излязат срещу единствената световна суперсила, тоест нас. Но Антарктида е съвсем различен театър на военните действия. Няма нищо по-лесно от това да се справиш с малък американски отряд на този иначе напълно безлюден континент.

— Така е. Затова лейтенантът му уби твоето куче и отвлече Серена — отбеляза Конрад.

Веднага забеляза как вените на врата на баща му се издуват.

— И къде е сега обелискът? — попита през стиснати зъби той.

Конрад не отговори.

Йейтс му отправи един от онези свои изпепеляващи погледи, които някога го превръщаха в пихтиеста топка.

— Мамка му! Да не би да искаш да ми кажеш, че Завас не само е застрелял кучето ми, но и притежава скиптъра на Озирис?!

— Не, само казах, че е заловил Серена.

— Като че ли има някаква разлика! Отвори си очите! Нали чу какво каза госпожица „Спасете Земята“, когато бяхме още в П4? Скиптърът на Озирис принадлежи на светилището на Първото Слънце! И тя точно там ще отведе Завас!

— Очевидно не си я преценил добре.

— Мислиш с погрешната глава, сине! Нашата мисия се състои в това да не позволим на Завас да стигне до никакво оръжие или извънземна технология, която би променила световния баланс на силите! Схвана ли? Забий си го в мозъка и не го забравяй!

— Хей, тате, пък аз си мислех, че ще се задоволим само с въпроса кой съм и откъде всъщност произхождам! — не му остана дължен Конрад.

Йейтс не отговори веднага на въпроса му. И продължи предишната си мисъл.

— Трябва да изпреварим Завас до светилището на Първото Слънце и му устроим капан, за да го изловим, ако и когато Серена го отведе там! — отсече той и потупа пълната си с пластичен експлозив раница. — Проблемът, разбира се, ще бъде в това ние да ги открием първи, преди те да са успели да открият нас! Те контролират небето и всичко на повърхността. Ние обаче контролираме подземията и затова възнамерявам да останем тук до смрачаване.

— И без това ще имаме нужда от звездите — отбеляза Конрад и извади ръчното си устройство с изображенията на обелиска, които беше закодирал. — Защото скиптърът дава инструкции на евентуалния бъдещ цар да събере небето и земята заедно. Едва тогава „Сияйният“ ще му разкрие местоположението на светилището на Първото Слънце.

— Серена не е споменавала за подобно нещо.

— Да, знам — кимна Конрад. — Казва го скиптърът.

— А аз си мислех, че ти не можеш да прочетеш надписите.

— Нека просто кажем, че някои неща започват да ми стават все по-познати.

— Значи вече ми вярваш, така ли? — обърна се към него баща му. — За това, че съм те намерил в една капсула и за всичко останало?

— Имам си принцип никога да не вярвам на нищо, което ти ми казваш — отсече синът му. — А за някои неща предпочитам да се въздържа от мнение. Обаче онзи надпис под четирите съзвездия от

едната страна на обелиска е почти идентичен с надписа, който ни преведе Серена!

— А разликата къде е?

— В надписа, който тя ни преведе, ни предупреждават да не изваждаме скиптърта от мястото му, освен, ако не сме най-достоините, иначе ще разделим Небето и Земята.

— Кое то и става в момента.

— Така изглежда — отбеляза археологът. — Обаче надписът под четирите зодиакални знака казва на бъдещия Слънчев цар как да открие светилището на Първото Слънце с помощта на някой Сияен, за да може отново да събере Небето и Земята!

— И какво, за бога, представлява този „Сияен“? — възкликна Йейтс.

— Надали е от нашия свят. Според мен е някакво астрономическо явление. Когато го видя, ще го позная.

— По дяволите, Конрад, изглежда, че ти наистина си Слънчевия цар! — възкликна радостно генералът и го тупна възторжено по гърба. За първи път от много години. Конрад не можеше да отрече, че усещането си го биваше. — Но къде точно би трябвало да се консултираме с този Сияен? Горے има милиони звезди!

— Ще следваме картата от скиптърта — успокой го той.

— Каква карта?

— Четирите съзвездия. — И той показа на баща си 360-градусовия дигитален скенер, който бе направил на обелиска. — Виждаш ли? Зодиакалните знаци са Скорпион, Стрелец, Козирог и Водолей!

Йейтс разгледа изображението и накрая рече:

— Е, и?

Конрад потупа уреда в ръката си и обясни:

— Както виждаме, градът има астрономическа подредба, което означава, че тези небесни координати може би имат своите земни съответствия!

— Може би ли? Защо не пробваш малко по-сигурно?

— Вече знаем, че П4 е ориентирана спрямо средната звезда в Колана на Орион, Ал Нитак — отбеляза търпеливо Конрад и генералът кимна. — В същия ред на мисли можем да открием стратегически

позиционирани светилища в този град, ориентирани спрямо съзвездията Скорпион, Стрелец, Козирог и Водолей.

— Което означава, че трябва да следваме павилионите или храмовете, които отговарят на тези зодиакални знаци, подобно на своеобразна небесна карта на съкровищата? — сбърчи замислено чело Йейтс.

— Именно.

— И следователно тези небесни маркери ще ни отведат до Водолей — продължи генералът. — А оттам ще открием и неговия земен двойник.

— Правилно — кимна усмихнато Конрад. — Навън вече се смрачава. Не след дълго ще изгреят и звездите. Те ще ни служат като карта и ще ни отведат до монумента, посветен на Водоносеца. Точно там трябва да се намира и нашият Сияен, който да ни отведе до светилището на Първото Слънце.

— Както и до всичко, на чието търсене сме посветили целия си живот! — заключи генерал Йейтс.

28.

Блясъкът на звездите се процеждаше в Храма на Водоносеца и докосваше стълба, за който бе завързана Серена. Това бе нейното наказание, задето отказа на полковник Завас да му преведе картата на Атлантида. Съгласието ѝ да му помогне да открие светилището на Първото Слънце би означавало да предаде Конрад. А Конрад въпреки всичките си недостатъци си оставаше единствената ѝ надежда за предотвратяване на предстоящия глобален катаклизъм.

Пред вратата на камерата се чуха гласове и не след дълго три тъмни силуета изпълниха прага, като закриха светлината на звездите. Беше Джамил, придружен от още двама египтяни. Серена се сви вътрешно, когато забеляза как той разтваря някаква кърпа и разстила на масичката разнообразни ножове и игли.

— Полковник Завас е много разочарован, че не успя да ви убеди да ни сътрудничите, доктор Сергети — заяви ухилено той. — Затова сега е мой ред.

— Това е повече от ясно. Но не е ли малко прекалено? Вече казах на Завас, че не знам къде се намира това светилище. Честна дума!

— Смел опит, доктор Сергети. Честна дума! — отбеляза Джамил и огледа иглите, ножовете в различни форми и бухалките. — Дааа! На хубави нещица ни научи вашата Инквизиция!

После бавно вдигна шестдесет сантиметрова черна бухалка. Най-неочаквано тя оживя, като светкавица. Оказа се електрошокова палка.

— Тази ми е любимата — ухили се той и размаха палката под носа ѝ. Синя електрическа светкавица просъска между две метални жици. — Всеки удар ти подарява седемдесет и пет хиляди волта ток. След няколко изпаднаш в безсъзнание. А след още няколко — отиваш при дядо боже!

— Така ли си си представял живота, Джамил?

Джамил изпсува и се опита да ѝ разтвори челюстта.

Тя се извърна. Обаче той все пак успя да напъха електрошоковата палка в устата ѝ. Тя едва не се задави от металните пластини, които той продължи да пъха все по-дълбоко.

— Китайците много обичат да пъхат тази пръчица в гърлото на затворника и после да я включват — отбеляза той, докато Серена се давеше. — Електричеството, което ще протече през тялото ти, ще те запрати на пода като парцал в локва от кръв, лайна и неопикуема болка!

Серена усети горещите метални пластини, опрени чак до сливиците ѝ, и простена. Обаче Джамил измъкна палката и отново натисна копчето пред очите ѝ, така че тя да види синята искра, прелитаща между тях.

— Но пък има и други дупки, в които мога да пъхна това нещо — изкиска се той и тя несъзнателно сви крака. — Браво! — кимна той и постави бавно палката на масичката. Виждам, че ме разбираш. — После взе спринцовка и с обиграни пръсти натисна леко буталото. От иглата изскочи някаква жълтеникава течност. — А сега вече можем да започваме!

Няколко часа по-късно Серена дойде в съзнание и установи, че се намира в почти пълен мрак, осветяван само от гротескния фенер, който Джамил бе закачил на тавана — електрошоковата палка бе завързана на въженце и се поклащаше бавно, издавайки неприятни, съскащи звуци, докато проблясваше. Тя се опита да затвори очи, но съскането на палката като че ли се усили. Или може би виновни за състоянието ѝ бяха боклуците, които ѝ бяха инжектирали и които влияеха на сетивата ѝ.

Постепенно почувства, че в камерата има още някой. Отвори очи и забеляза нечия издължена сянка върху стената. Извърна се бавно към входа и видя неясен силует, който прекриваше прага.

— Конрад?

— Хубаво е да си имате мечти, доктор Сергети!

Беше полковник Завас. Серена го проследи с поглед как се отправя към масичката, където Джамил бе оставил инструментите си за мъчение.

— Уведомиха ме, че не сте проявили голямо желание за сътрудничество — отбеляза Завас, като разглеждаше играчките на подчинения си. — Имайте предвид, че едва успях да удържа Джамил да не ви изтрие окончателно паметта с тези негови химикали! Той си е животно. Където и да отиде, все създава лошо име на арабите. Трябва да знаете обаче, че повечето от нас не сме като него. Надявам се да го

разберете! Вашата църква защитава свещеници, които изнасилват деца. При все това вие не възнамерявате да изоставите мисията си. Аз също.

Серена предпочете да не отговаря. Полковникът огледа бавно камерата. Вниманието му бе привлечено от раницата ѝ, хвърлена на пода. Започна да кръжи около нея, без да откъсва поглед от момичето. Вдигна я на масичката и дръпна ципа. Пръстите му заопипваха всичко, което се намираше вътре, като вадеше нещата едно по едно: таблетки за пречистване на водата, грейки, сигнална ракета... Накрая стигна и до зеления ѝ термос. Сърцето ѝ се сви, когато го видя как започва да върти капачката му. Примоли се той да не открие листа в импровизирания ѝ тайник. Доколкото можеше да си даде сметка, тази скица съдържаше достатъчно информация, която да му помогне да открие и използва този неограничен източник на енергия, който се надяваше да намери в светилището на Първото Слънце.

— Знаете ли, Завас, напомняйте ми на фараона от Библията — обади се най-сетне Серена.

Това като че ли го развесели. Остави термоса обратно на масичката и отбеляза:

— В такъв случай знаете, че властта ми произтича от самите богове и затова трябва да ми се подчинявате!

— Боговете на Египет вече са били побеждавани, така че нищо не пречи това да се случи пак!

— Всеки момент историята ще бъде пренаписана, доктор Сергети! Но първо трябва да открия светилището на Първото Слънце. Засега местоположението му ми убягва. Както убягва и на доктор Йейтс. О, да, той е жив! Наясно съм с този факт, защото няколко от хората ми липсват. Няма кой друг да ги е убил! Убил ги е, както уби още толкова много хора в Атлантида в егоистичния си стремеж да открие произхода на човешката цивилизация! Знам всичко за този човек. Въобще не му пука за последиците, които действията му биха имали върху правителствата, народите, та дори и върху самите терени, които разкопава. Стана добре, че успях да спася вас и скиптъра на Озирис от него.

Серена не каза нищо, защото не можеше да обори обвиненията му. Той говореше самата истина.

— Ала за разлика от безразсъдния доктор Йейтс — продължи полковникът, — аз оценявам и държа да съхраня естествената красота

във всичките ѝ форми, особено в женските. Никак няма да ми бъде приятно, ако се наложи да видя как чудовище като Джамил ви обезобразява!

— Значи вие сте просто джентълмен сред варвари — отбеляза тя. Той впи поглед в нея:

— Виждам, че с вас се разбираме добре. Не че и католическата църква не се е прикривала зад маската на благородството и социалната благотворителност само за да подписва съглашения с дявола в удобни моменти от човешката история!

— В такъв случай вие сте герой. И по една случайност се намирате от грешната страна на историята.

— Именно! — кимна Али Завас. — Точно както фараона по време на библейския „Изход“. Просто е имал лош късмет, че управлението му е съвпаднало с избухването на вулкана на остров Тира в Средиземно море, причинило всички онези бедствия, които вие толкова удобно приписвате на Мойсеевия Бог. Не е имало никакво разделяне на Червено море. Израилтяните са пресекли Морето на тръстиките, прегазвайки през двадесет сантиметра вода. Но за колесниците на фараона тази вода е била напълно достатъчна, за да блокира колелата им!

— В такъв случай чудото е било много по-голямо, отколкото си мислех — отбеляза спокойно Серена. — Имам предвид факта, че всички войници и коне на фараона са се удавили в двадесет сантиметра вода!

Завас не остана очарован от доводите ѝ. Въпреки сумрака в стаята тя забеляза как лицето му придоби сурово изражение.

— Историята се пише от победителите — заяви със студен тон той. — Как иначе ще обясните юдейско-християнското екзалтирано преклонение пред някакъв уж милостив и любящ Бог, който обаче съвсем безмилостно избива всички първородни деца на египтяните?!

— Можел е да избие и всички деца — парира го Серена.

— Аха, значи грешката е на фараона, така ли?!

Серена се опита да се концентрира. Дори и в това си нестабилно състояние тя си даваше сметка, че това би могъл да се окаже повратният момент в разговора ѝ със Завас.

— Как да ви кажа... Нали знаете, че в определени моменти от човешката история всичко остава в ръцете на един мъж или една жена

— започна тя. — Ной и неговия ковчег. Фараонът и израилтяните. Бог предлага на фараона божествената възможност да се превърне в най-великия освободител в историята. Обаче сърцето му се оказва упорито и арогантно. Сега отново е настъпил подобен момент. И вие може да се окажете точно този мъж!

— Или пък вие — точно тази жена — кимна той. — Къде тогава е светилището на Първото Слънце?

— Наистина не знам, повярвайте ми!

— В такъв случай аз наистина ще трябва да ви предам на Джамил, за да довърши започнатото! Нещата вече не са в моя власт. И аз си измивам ръцете от тази работа.

— Казал Пилат Понтийски.

— А аз си мислех, че съм фараонът. — Полковникът поклати глава и вдигна ръце в привидна безпомощност. Трябва ли да ме сравнявате с всеки злодей от вашето Евангелие? Хрумвала ли ви е някога вероятността точно тези злодеи да са истинските герои на човешката история, а вашите така наречени светци — само ревизионисти, съставители на угодни измислици?!

След тези думи полковник Завас се обърна и направи крачка, за да излезе от камерата, когато погледът му отново падна върху термоса с кафе на масичката.

— Защо продължавате да носите този ваш термос?

Серена не отговори. Престори се, че не го е чула. Той обаче вече бе започнал да развърта външната обвивка на термоса. Подуши кафето и се намръщи.

— Затова предпочитам чай.

Изля кафето върху каменния под и после се опита да завърти капачката обратно на мястото ѝ. Но точно в този момент листът със скицата изпадна от тайното си скривалище.

Серена затаи дъх.

Завас вдигна листа, погледна го и се засмя на висок глас. После го навря под носа ѝ и попита:

— Имате ли представа какво е изобразено тук?

Тя сви безпомощно рамене и отговори:

— План за намирането на скиптъра на Озирис.

— Нищо подобно! — поклати глава египтянинът. — Това е план, отвеждащ ни към светилището на Първото Слънце!

Тя го изгледа втрещено, неспособна да каже нищо.

— Точно така — усмихна се Завас. — И сега разполагам с три неща, които доктор Йейтс много желае. Така че, щом той не може да ме отведе до светилището на Първото Слънце, то тогава ще го направите вие! Веднага ще уведомя Джамил да се върне в работния си кабинет!

29.

Скорпион, Стрелец, Козирог.

В продължение на няколко часа Конрад водеше баща си из тъмния град, проследявайки всички небесни координати до техните земни съответствия. Придвижваха се от един астрономически ориентиран монумент към друг. Всеки храм, павилион или забележителност сами по себе си биха били археологическото откритие на века, но времето, грохотът на хеликоптерите и търсещите лъчи на прожекторите им отгоре ги караше да не си позволяват да спират никъде. Накрая небесната карта на съкровищата ги отведе до земното съответствие на съзвездието Водолей — изумителен храм, посветен на Водоносеца.

Подобният на сфинкс монумент се извисяваше като призрачен великан в небето, а сребристите му водопади проблясваха загадъчно под лунната светлина. Отвъд него се таеше мрачният, пронизващ звездите връх на П4.

— Това е! — отсече Конрад, като подаде бинокъла си за нощно виждане на генерал Йейтс. Бяха приклекнали край брега на най-големия воден канал на града, който се вливаше право в монумента. — Храмът на Водоносеца!

Йейтс погледна и заяви:

— Май не сме открили само него!

Конрад огледа внимателно Храма на Водоносеца и зърна някакви светлини в основата му и върху голямото стъпало.

— Завас?

— Както изглежда, превърнал е храма в свой базов лагер.

Конрад свали бинокъла си за нощно виждане и промърмори:

— Откъде, по дяволите, са разбрали?!

— Може би Майката Земя му помага — сви рамене Йейтс.

— Или пък разполагат с някаква карта.

— Съмнявам се — отбеляза Йейтс. — Ти сам каза, че картата е в самите звезди. — Направи кратка пауза, след което попита: —

Абсолютно ли си убеден, че трябва да влезем точно там? Защото, ако Завас ни хване, ни се пише много зле!

— Абсолютно — кимна Конрад. — Само ако застанем на правилното място и в правилното време Сияйният ще ни посочи местоположението на светилището на Първото Слънце!

— И къде точно трябва да се консултираме с този Сияен? — присви очи Йейтс.

Конрад се поколеба, защото знаеше, че новините никак не са добри. Накрая отговори:

— Смятам, че е между водопадите в Храма на Водоносеца. Което ще рече, наред самия базов лагер на Завас.

Йейтс обърна ръката си и погледна проблясващия циферблат на часовника си.

— Вече е нула-четири-нула-нула часът. Почти зазоряване. Слънцето ще изгрее всеки момент. Следователно не разполагаме с много време.

Следващият половин час Конрад внимателно оглеждаше храма от разстояние, докато генералът съставяше план за действие.

— Вероятно забелязваш, че стъпалото от източната страна е на височина от около четиридесет и пет метра — започна накрая Йейтс. — От двете му страни има две тесни стълбища, които слизат до подножието на водопадите. Поради това дълбоко се съмнявам, че Завас поставя на пост повече от един човек до всяко от тях. Допускам, че предпочита да пренасочи силите си, за да търси светилището на Първото Слънце.

Конрад огледа внимателно източната стена на пирамидата, чак до подножието ѝ. Постепенно във фокуса на бинокъла му попадна часовият от северния край. А заедно с него и надуваемата десантна лодка, закотвена между водопадите. Извитият нагоре нос му подсказа, че това е „Зодиак Футура Командо“ — любимият модел на всички специални части по света.

— Виждам часовете — обади се той. — Имат си един надуваем „Зодиак“, закотвен до тях.

— Само един ли?

— Сигурно останалите патрулират по каналите, за да ни търсят.

— Дай да видя и аз! — Генералът пое бинокъла. — Завас върти нарядите си на всеки три часа. Или поне така правеше нещата, докато

изпълняваше миротворчески операции на ООН. Ако съдя по езика на тялото им, тази смяна е към края си. — Върна бинокъла на Конрад и добави: — Значи просто ще освободим момчетата малко по-рано. А после, след като се уверя, че си добре покрит, ще се разделим.

— И как точно ще го направим?

Йейтс щракна стара запалка, за да освети тактическия план, който бе начертал в тъмното.

— Ти намираш този твой Сияен, който ще ни отведе до светилището на Първото Слънце — започна той, като проследи с пръст една линия, отвеждаща към голямото стъпало. — Аз се качвам на върха, където Завас държи хеликоптерите си и подсигурявам един за бягството ни. Имаш шест минути, за да се изкачиш от стъпалото до върха. А после отлитаме!

— Просто ей така? — изуми се Конрад.

— Да, просто ей така. Ще подготвя останалите хеликоптери за избухване, така че Завас да не може да ни последва по въздуха. Това ще ни осигури времето, от което се нуждаем, за да го изпреварим при светилището!

Конрад се вторачи в запалката, с която генералът осветяваше своя план. Беше стара „Зипо“ с емблемата на НАСА и гравирано посвещение на Йейтс от капитан Рик Конрад — един от хората, загинали по време на тренировъчната мисия в Антарктида през 1969 и мъжът, за когото Йейтс твърдеше, че му е биологичният баща. Запалката бе реликва от дните, когато астронавтите още са пушели. Когато беше малък, често се промъкваше тайно в кабинета на баща си, за да я разглежда. Веднъж, докато си играеше с нея, едва не подпали къщата. Надяваше се, че Йейтс най-сетне ще се досети колко много момчето иска да има някакъв спомен от истинския си баща и че просто ще му я подари. Но това никога не стана.

— Мислех, че си отказал цигарите.

— Никога не се отказвам от нищо в живота си, сине — отсече генералът, затвори запалката и я подаде на Конрад.

Безкрайно изненадан, той пое старата „Зипо“ в ръка, наслаждавайки се на познатата ѝ тежест. После я отвори, запали я и пак я изгаси.

— А какво ще стане със Серена? И с обелиска, разбира се?

— Ако Завас установи, че тя или обелискът липсват, преди ти да си открил местоположението на светилището на Първото Слънце, веднага ще тръгне по петите ни, което означава, че с мисията ни е свършено — отвърна Йейтс. — А ако се измъкнем без обелиска и добрата монахиня, ще си помисли, че сме се провалили. Докато се усети, че всъщност разполагаме с всичко, което ни трябва, вече ще сме влезли в светилището, ще сме взели онова, за което сме отишли, и ще сме му устроили капан. И тогава той ще ни поднесе на тепсия и обелиска, и Серена!

— Ако, разбира се, не я убие!

— Ти ще ме чуеш ли поне веднъж през живота си?! — извърна се ядосано към него баща му. — Нали именно тя е човекът, който ще го отведе при нас?! Повярвай ми, Завас разчита на нея! И в никакъв случай няма да допусне тя да умре, освен ако не реши, че вече няма нужда от нея.

— Това вече е добре — кимна Конрад и му подаде обратно запалката, но за негова огромна изненада баща му я отказа.

Вместо това го подкани:

— Хайде да тръгваме!

Отгоре светеха лампи, а всичко наоколо се огласяваше от тътена на спускащата се от водопадите вода. Когато Конрад зави за последен път, зърна черния силует на часовия в подножието на стъпалата, а малко по-нататък — поклащащата се в канала десантна лодка „Зодиак“.

Египтянитът пушеше цигара. Конрад направи крачка напред, но ботушът му неволно изтрака по каменната плоча.

— Ясер? — завъртя се бързо часовият.

Конрад кимна и почука по часовника си.

Часовият пусна една тлъста псувня на арабски, обърна се и се отдалечи.

Конрад го проследи как се качва по стълбите. Огледа се. Само след няколко минути часовият ще влезе в караулното и ще установи, че истинският Ясер все още е там. Но на Конрад тези минути му стигаха. Бързо хукна по стълбите към стъпалото на пирамидата.

Стълбите бяха тесни и хлъзгави от пръските на водопадите, но той стигна доста бързо до платформата. Огледа се и видя, че към него се насочва друга фигура.

— Йейтс, ти ли си? — прошепна в радиостанцията си.

— Правя кръгови движения с ръката си — отговори баща му.

Конрад едва го чу, защото ревът на водопадите заглушаваше почти всички звуци. Все пак наистина видя как фигурата в другия край върти ръката си в кръг.

— Окей — прошепна той.

— Хващай се на работа! — заповяда генералът. — И знай, че независимо как се развиват събитията, ти трябва да се придържаш към нашия план! Среща след шест минути!

След тези думи той изчезна в мрака.

Конрад се приближи към ръба на стъпалото между двата водопада и зае позиция. Камъкът под него се тресеше от мощните вибрации на падащата вода, та му беше необходимо не малко усилие, за да се задържи на крака.

Вторащи се напред и скоро откри онова, което търсеше. Там, на източния хоризонт, в миговете преди зората на пролетното равноденствие, изгряваше съзвездието Водолей. То съвпаднаше перфектно с монумента, на който той бе застанал в момента. Водоносецът от Земята се вириаше във Водоносеца на Небето. И слънчевият изгрев — Сияйният — маркираше точното място.

Бързо извади дигиталният геологичен изчислителен уред, който Йейтс му беше пхнал в раницата, и започна да въвежда данните. Доколкото ставаше ясно, светилището на Първото Слънце бе погребано деветдесет градуса на юг оттук. Тези изчисления поставяха знака X точно под реката, на приблизително триста метра дълбочина. Конрад сканира хоризонта с дигиталната си камера, за да маркира мястото.

После отново вдигна очи към небето. По него вече играеха първите багри на зората. Скоро съзвездието Водолей щеше да се покаже в цялото си величие — водоносец в небето, подпрял своята делва на хоризонта. В същия този момент слънцето, маркиращо равноденствената точка, ще лежи някъде под последната звезда, изливаща се от делвата.

Конрад погледна часовника си. Беше почти пет сутринта. Каза си, че трябва да действа много бързо. Обърна се, но точно тогава някакъв египтянин изскочи от храма и се насочи към него.

— Защо не си на поста, Ясер? — излая новият.

— А ти защо не си на твоя?! — измърмори му в отговор Конрад на поносим арабски.

Непознатият като че ли се поуспокои.

— Правиш си почивчица, значи — отбеляза той или поне така си го преведе Конрад. — Тези монахини не се пречупват много лесно, да ти кажа. Обучени са да бъдат мъченици. Обаче с тази конкретно ще трябва да внимавам. Няма да ѝ откажа и след като я уморя!

Конрад забеляза, че човекът стискаше нещо в ръката си. Беше кичур коса. Косата на Серена. Прииска му се да го убие още тук и сега и веднага да измъкне Серена. Знаеше обаче, че не може да позволи на войника да види лицето му. Просто се изсмя на перверзната му шегичка, обърна се и вдигна очи към водопадите. В този момент усети как в тила му се влива дулото на автомат „Калашников“.

— Значи все пак открихте светилището, доктор Йейтс! — Конрад се обърна към египтянина, който го гледаше с изпепеляващ поглед. Усмихна се победоносно и просъска: — Очевидно вече няма да имаме нужда от монахинята. Къде е?

— Ето там! — престори се на незаинтересован Конрад. Виждаш ли къде е съзвездието Водолей?

И посочи с лявата си ръка, а войникът нямаше как да не проследи с глава ръката му. Точно в този момент дясната ръка на археолога премина като светкавица покрай гърлото му, но заедно с ножа с костната дръжка, който бе отнел от руснака още в П4 и който до момента бе държал в ръкава си. Острието му остави тънка червена линия.

Египтянинът дори и не извика, задавен от собствената си кръв, направи няколко крачки напред към ръба и полетя в бездната. Конрад видя как тялото му се превърта два пъти във въздуха и плъосва в реката.

После се обърна и откри стълбите, които водеха до върха и до втората хеликоптерна площадка, където трябваше да се чакат с генерал Йейтс. Но се наложи отново да се закове на място.

От входа на храма се появи друг египтянин и се насочи към него. Начинът, по който вървеше, му подсказа, че това вероятно е полковник Завас. И разбра, че този път бе останал без изход.

30.

Минаваше пет часът сутринта, когато Завас излезе от покоите си, за да изпуши една пура на стъпалото и да погледне още веднъж плана на светилището на Първото Слънце, който бе измъкнал от Серена. Сега, когато знаеше какво търси, му оставаше само да разбере къде да го търси.

Докато стоеше под звездите и дърпаше от незапалената си хаванска пура, забеляза, че небето просветлява. Скоро слънцето щеше да изгрее и това окончателно щеше да го лиши от възможността да открие светилището. После зърна един от часовите си край водопадите — доколкото успя да го различи, беше Ясер. Приблужи се. Ясер веднага застана мирно и му отдаде чест.

— Свободно, лейтенант — махна с ръка полковникът и Ясер се отпусна. — Не ни се случва често да видим изгрев като този, нали?

Ясер измърмори нещо, което Завас прие за „не“. Явно повечето от хората му бяха започнали да демонстрират всички признаци на изтощението и стреса.

Полковникът въздъхна и потупа джобовете си, за да открие някъде кибрит, когато ръката на Ясер се насочи към него, поднасяйки му стара запалка „Зипо“. Завас доближи върха на пурата си към пламъка и засмука дълбоко. Усещането беше великолепно.

— Продължавай да пазиш! — кимна той на подчинения си и се отдалечи към командния център.

На половината път обратно обаче си даде сметка, че в тази негова пура има нещо познато. Не, не беше в пурата. Беше в старата сребърна запалка „Зипо“, която Ясер му беше поднесъл. Беше точно като запалката на дядо му. Само че Завас въобще не беше убеден, че Ясер или който и да е друг от хората му притежават подобна реликва. Ще трябва да попита Ясер откъде я е взел.

Но когато се обърна, за да го попита, установи, че Ясер не е на поста си. Полковникът изпсува тихо и се приближи до ръба на каменната платформа. Надникна надолу към водопадите. Нищо. Сякаш

Ясер се бе изпарил във въздуха. Дали пък не е паднал? Но лейтенантът не беше чак такъв глупак.

Завас грабна радиостанцията си и излая в нея:

— Джамил! Веднага организирай хората си! Доктор Йейтс е тук!

Но Джамил не отговори.

— Джамил! — повтори полковникът и точно в този момент зад гърба му се чу изстрел.

Върху него се посипаха каменни отломки и пясък. Вдигна глава и зърна някакви светлинки на върха на стъпаловидната пирамида. Внезапно по източната стена като граната се затъркаля един от неговите хеликоптери. Завас едва успя да се скрие във входа, когато хеликоптерът се стовари на платформата и експлодира, превръщайки се в огнено кълбо.

— Скиптърът! — изкрещя той.

Втурна се към камерата, където двама от неговите войници охраняваха обелиска. Но ги завари мъртви на пода, а от обелиска нямаше и следа.

Конрад се стовари във водата в подножието на Храма на Водоносеца с такава сила, че остана без дъх. Минута по-късно обаче изплува на повърхността, едва успявайки да си поеме въздух, и разбра, че благодарение на рева на водопадите скокът му от толкова високо въобще не е бил забелязан от охраната долу.

Заплува в тъмнината към надуваемата десантна лодка, отвърза я, качи се на борда ѝ и включи мотора. Докато войниците забележат какво става и започнат да стрелят, той вече се отдалечи на стотина метра от тях надолу по канала.

Извърна се и в далечината, на върха на Храма на Водоносеца, забележа блясъка от експлозиите. Освен това видя, че към него бързо се приближава огромна сянка — един от хеликоптерите на Завас. Прожекторите му бяха изгасени и той се носеше ниско, буквално над главата му, като не му позволяваше да види звездите. Конрад включи мотора на максимална скорост, но пак не успя да се откопчи от него.

Хеликоптерът мина пред него, подмина го и се приземи на стотина метра напред, на брега на водния канал. Когато Конрад се приближи, видя, че някой му маха.

Беше баща му. И в ръцете си държеше скиптъра на Озирис.

— Как успя да ме откриеш? — изуми се Конрад, докато приближаваше лодката към брега.

— Следвах линията на картечния огън — отговори генералът, качвайки се на борда. — А ти откри ли местонахождението на светилището?

Конрад не му отговори, защото се бе вторачил в хеликоптера на брега.

— И какво стана с идеята ти да се вмъкнем и измъкнем незабелязани?

— Наложил се едновременно да ги разсея и да оставя на Завас някаква следа.

Конрад почувства с гърдите си така познатата от детството си болка от предателството.

— И си оставил Серена сама, нали?

— Нямах голям избор, сине, когато те видях с онази горила — отговори небрежно Йейтс. — Тогава разбрах, че планът ни пропада. Грабнах, каквото можах, и се измъкнах. И така, ти откри ли онова светилище или не? Защото Завас е бесен и е по петите ни!

Конрад отметна един мокър кичур коса от челото си и отговори:

— Открих го. Точно пред нас е.

— Браво на теб! — тупна го баща му по гърба. — Да тръгваме тогава!

Продължиха да се носят по канала, докато накрая той не ги отведе до някакъв тунел. Глобалната позиционираща система в часовника на Конрад ги насочи към малък тъмен коридор, който се разклоняваше от главния подземен тунел. В края му видяха нещо като каменна решетка.

— Това е вратата към светилището — заяви Конрад. — То е някъде там. На около триста метра по-надолу.

Оставиха лодката, като я пратиха по главния тунел, за да заблудят преследвачите си. Конрад я проследи как изчезва в мрака, а после се консултира с мултисензорния си часовник. Не им оставаше почти никакво време. Беше 5:15 часът сутринта и небето над града вече се обагреше от първите лъчи на зората.

Измъкнаха решетката и зад нея се разкри шахта, колкото да влезе един човек. Спуснаха се в нея и се озоваха в поредния лабиринт от

подземни коридори, които навлизаха все по-дълбоко и по-дълбоко в земните недра. След около половин час достигнаха дълъг тъмен тунел, в края, на който се процеждаше синя светлина.

— Това е! — възкликна Конрад.

Йейтс извади фенерчето си. Лъчът му разкри врата. Веднага щом двамата преминаха под синята светлина, вратата се плъзна от само себе си и се отвори. Баща и син попаднаха в тъмна пещера. Тази камера като че ли беше най-гигантската, в която някога бяха влизали.

— Пускам сигнална ракета — заяви генералът. — Разполагаме с тридесет секунди.

Конрад заслони очи и чу как Йейтс пуска малкия цилиндър в камерата. Преброи до две, а после всичко се освети. За миг пред погледа му се разкри фантастична гледка — извисяващ се към небето обелиск, досущ като малкия от П4. Само че този бе поставен в нещо като огромен цилиндър и се възправяше най-малко на сто и петдесет метра височина. А в основата му имаше голяма ротонда, която като че бе входът към вътрешността му.

Около нея се възправяха терасираните стени на цилиндъра, постепенно сливащи се с куполообразния таван. И точно преди светлината от сигналната ракета да изгасне, Конрад осъзна, че те всъщност се намират едва в средата на тази бездна.

— Невероятно! — извика той и гласът му отекна в камерата.

Заслизаха по стълбите, които се виеха спираловидно по вътрешните стени на цилиндъра. Когато стигнаха до дъното, застанаха в основата на гигантския обелиск и вдигнаха глави. Конрад не виждаше на повече от шест метра нагоре, с изключение на примигващите червени лампички около обелиска — дистанционните превключватели на пластичните експлозиви, които генералът беше наслагал по целия им път надолу.

— Но какво си решил да правиш, за бога? — удиви се Конрад.

— Поставям капан на Завас — обясни делово баща му.

— Който обаче държи Серена, забрави ли?

— Не се тревожи, не съм им сложил таймери. Детонаторът е у мен. Ето, виж!

Не че това успокои Конрад кой знае колко. Но в момента той бе до такава степен замаян от откритието, че реши да не се впуска в спор.

И последва Йейтс в ротондата. Озоваха се пред нещо като врата в основата на гигантския обелиск.

Конрад се зачуди дали ще успеят да влязат точно оттук. После забеляза квадратна дупка точно до вратата. На пръв поглед размерите ѝ изглеждаха същите, като тези на основата на скиптъра на Озирис.

— За да влезем, вероятно ще ни трябва скиптърът — изрече на глас той.

— Заповядай, сине! — подаде му го генералът.

Конрад постави скиптъра в квадратния отвор и почувства леко разтърсване. Вратата се отвори и двамата пристъпиха във вътрешността на гигантския обелиск.

Със стиснати челюсти полковник Завас оглеждаше щетите навън. Не спираше да къльне Конрад Йейтс — мъж, чието лице никога не бе зървал, но който бе успял да измъкне скиптъра на Озирис изпод носа му.

Завас застана на ръба на водопада и погледна надолу към изгорелия и изпочупен корпус на един от неговите хеликоптери, който мощното водно течение раздробяваше на още по-малки парчета. След като вторият хеликоптер беше откраднат, сега разполагаше само с една птица, с която би могъл да отлети оттук.

Полковникът проследи с поглед парче от предното стъкло на взривения хеликоптер, носещо се по канала към хоризонта, където първите слънчеви лъчи вече изместваха избледняващите звезди. Вниманието му беше привлечено от нещо необичайно — модела, по който бяха подредени тези звезди. А после отскочи стреснато назад. Осъзна, че се вира в съзвездията Водолей. Внезапно всичко в картата започна да му се изяснява.

Втурна се в покоите си и разтвори картата на Сонхис. Закова поглед в Храма на Водносеца — настоящето си местоположение. После разгледа внимателно ключовите символи в ъгъла — съзвездията Водолей, Козирог, Стрелец и Скорпион. Обля го гореща пот. Вдигна картата на Сонхис с треперещи ръце и за първи път, откакто я бе зърнал, я видя истински.

После се втурна към камерата, където държаха Серена, и започна да я развързва.

— Май нещата нещо не вървят по план, Завас?

— Точно обратното, доктор Сергети! — извика възбудено той и я избута навън.

Когато приближиха ръба, тя се отдръпна, опасявайки се, че той ще я бутне. Но вместо това египтянинът просто я помоли да проследи с поглед водния канал чак до хоризонта, където в момента се зазоряваше. И тогава тя се озова лице в лице със съзвездието Водолей.

— Открих светилището на Първото Слънце! — извика триумфално той. — А това означава, че съм намерил и Конрад Йейтс!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ АПОКАЛИПСИС

31.

Вътре в големия обелиск Конрад и генералът стояха върху кръгла платформа с диаметър два метра, увиснала в мрака. В същия миг Конрад долови тихо бучене и усети, че покрай лицето му премина хлад. Побърза да включи халогенната си лампа. Лъчът измина само двадесетина метра, преди да се удари във висока колона, а само след секунда отскочи от още три метални колони, които ги обграждаха. Всяко едно от отраженията още повече засилваше заслепяващата светлина на лампата.

Той не издържа и затвори очи.

— Изключи я! — отекна гласът на Грифин Йейтс в тъмнината.

Конрад заопипва халогенната лампа, намери копчето и я изключи. След около минута премигна, за да отвори очи, но все така не успяваше да отхвърли от погледа си заслепяващия блясък.

— Какви са тези колони от светлина? — попита баща му.

— Не са от светлина, те просто отразяват и усилват светлината, попаднала върху тях. Изчакай малко! — Бръкна в джоба си и извади старата запалка. — На „Зипото“ светлината не е чак толкова силна. Готов ли си?

— За какво, за да ослепиш и двама ни ли?

— Този път няма да е чак толкова зле — успокои го Конрад. — Сложи си слънчевите очила и не бери грижа!

Самият той си сложи очилата и изчака и баща му да направи същото. Едва тогава щракна запалката. Ефектът беше като от една-единствена свещ, осветяваща гигантска катедрала. Обкръжаваха ги четири блестящи, полупрозрачни колони, всяка, от които с диаметър шест метра, издигащи се на шестдесет метра в мрака над тях и спускащи се на още шестдесет метра в бездната под тях.

— Значи това е твоето светилище на Първото Слънце! — възкликна генералът, вдигнал глава.

— Да, но все едно се намираме във вътрешността на бронзов филтър за кафе — изрече Конрад, докато се оглеждаше.

Чувстваше се дребен и нищожен. Ореол от мъгла обгръщаше блестящите колони, които като че ли се съединяваха във фуния при върховете си високо над тях. И въздухът определено миришеше на смазка. Сведе поглед надолу и се запита колко ли дълбоко в недрата на Земята продължава светилището и колко още път трябва да извървят, докато стигнат до тайната на Първото Време. Изпитваше благоговение пред обема на всичко, което трябваше да проучи, и едновременно с това си даваше сметка за ограниченото време, с което разполагаха.

— Виж това! — И Йейтс му насочи ръката към една от гладките, блестящи колони. Подобната на огледало повърхност не само увеличаваше яркостта на светлината стотици пъти, но и като че ли потрепваше. — Басирам се, че отразителната способност на тази повърхност е повече от сто процента!

— Толкова ли е важно?

— Най-доброто, което сме успели да постигнем засега е осемдесет и осем процента, с помощта на алуминий.

— Но тези колони не са изработени от алуминий.

— Прав си, не са — кимна баща му и прокара ръка по колоната. — Направени са от много по-лек материал.

— По-лек ли? — Конрад докосна колоната. Повърхността беше хлъзгава, почти течна. Въпреки това се долавяше и някаква особена плътност. — Изглежда мека като паяжина и едновременно с това твърда като стомана. Като коприна е, по-лека от въздуха.

— Защото материята е перфорирана на дупчици, по-малки от дължината на светлинна вълна — обясни възбудено Йейтс. — И сега какво? Нагоре или надолу трябва да поемем по това нещо?

Материя. Точно това бе думата, която Конрад търсеше. Изненадващото в случая бе, че не той, а генералът я използва. Но иначе беше прав. Тези колони приличаха на гигантски топове от някаква тънка, много лека и прозрачна материя, която същевременно бе толкова бляскава, че спокойно би могла да бъде сбъркана със светлината, която така перфектно отразяваше.

— Нагоре или надолу, сине? — повтори Йейтс.

— Нагоре — без да се замисля, отговори Конрад, с което изненада и самия себе си. Защото, ако се замислеше, не можеше да бъде сигурен в нищо. Никога досега не бе попадал на нещо подобно — нито в древните текстове от египетските пирамиди, нито в митовете от

фолклора на Мезоамерика. Не си го спомняше и от детските си спомени. Доколкото можеше да прецени, единствената цел на тази грамада бе да служи като проекция на обелиска от П4, само че в реални мащаби. Но някъде в този обелиск тук би трябвало да се намира така нареченият трон на Озирис — последното убежище на скиптъра и на тайната на Първото Време. Единственият въпрос сега бе дали наистина ще го познае, когато го види, а и — дали ще знае какво да направи по-нататък. — Тръгваме нагоре!

И те тръгнаха.

Платформата, върху която бяха стъпили, започна да се издига нагоре като асансьор, носейки ги между колоните от светлина. Конрад вдигна глава и видя, че колоните действително се сливат към върха.

— Дръж се здраво! — предупреди той баща си, напрегнат, но решен да стигне докрай. В същия миг осъзна, че никога през живота си не бе изпитвал подобно вълнение.

Сигурно бяха минали вече няколко нива, когато Конрад отново вдигна очи и зърна сноп светлина. След минута се озоваха в хладна камера. Внезапно платформата се закова с прещракване. Конрад се залюля назад към ръба ѝ, но баща му веднага го сграбчи с ръце като менгеме.

— Последна спирка! — обяви весело той.

Конрад се закова на място, за да свикне с обстановката. В сравнение с гигантските пространства долу, тук изглеждаше тесничко. Гласовете им вече не отекваха, а въздухът бе по-хладен. Конрад смъкна слънчевите си очила и включи халогенната лампа. Този път не се сблъскаха със заслепяващо отражение. Лъчът продължи спокойно и обля със светлината си най-близката стена.

Бързият оглед на мястото им показва, че от двете им страни има по един коридор. Конрад веднага се насочи към този вдясно.

— Насам! — подкани баща си той. Нетърпението му бе толкова голямо, сякаш само го избута напред.

— Откъде знаеш, че вървим в правилната посока?

— Нали ти самият ми каза, че съм атлант, спомняш ли си?!

Двамата тръгнаха по тъмния тунел. Вървяха около минута. В края на тунела ги посрещна подобна на крипта врата, висока около два метра. До нея се виждаше квадратна вдлъбнатина, подобна на дупката до външния вход. Конрад насочи лъча на лампата към нея. Върху

металната ѝ повърхност бяха гравирани необичайни символи, които при първоначален оглед не се поддаваха на тълкуване. Едва когато Конрад прокара пръсти по тях, схвана идеята.

— Това е съзвездие — изрече с равен тон.

— Да — кимна Йейтс. — Тази звезда тук е Сириус.

— Богинята Изида в нейната астрална форма — добави археологът и постави ръка върху студения метал на вратата, изпълнен в благоговение. Гърлото му се сви, сърцето му биеше бясно. Едва успя да прошепне: — Открихме криптата на царицата!

— Лично аз търсех криптата на царя — заяви делово Йейтс. — Колко залагаш, че в края на другия коридор ще открием онова копеле Озирис?

„Както и трона на Озирис, и тайната на Първото Време“ — помисли си Конрад, но точно в този момент зърна вече познатата коварна червена точка върху opakото на дланта си. Извъртя се рязко. Генералът бе насочил своя АК-47 към вратата, включил лазерния прицел.

Конрад отскочи.

— Какво правиш, за бога?!

— Като отвориш врата, може да се окаже, че кучката е все още там!

С разтуптяно сърце Конрад постави ръка върху квадратната вдлъбнатина и веднага усети необичаен прилив на енергия. Отдръпна ръката си и вратата се отвори плавно. Посрещна ги хладна мъгла.

— Но ти го направи без обелиска! — смая се баща му.

— Може би щом веднъж го направиш, системата те запомня.

— Или пък твоят идентификационен номер е заложен отдавна в системата!

Пристъпиха в мъглата и попаднаха в малка камера. Червеният лъч от лазерния прицел на Йейтс премина на зиг-заг през помещението и накрая спря върху някаква ниша. Беше очертана за човешко същество, не по-високо от два метра. Ако се съдеше по формата, безспорно бе за жена. Тя трябваше да има две ръце, два крака, по десет пръста на краката и ръцете, и фигура с форма на слънчев часовник.

— Мама! — възкликна Конрад и подсвирна. После обаче се овладя, обърна се към Йейтс и попита: — Е, сега доволен ли си? —

Изправи се очи в очи с врага, а се оказва, че той прилича на нас. Вероятно не съм само аз. Може би всички ние на Земята сме атланти!

— Да се надяваме, че не си прав. Не и ако не искаш да бъдеш сполетян от същата съдба! А сега да погледнем и татенцето.

Вратата в края на другия коридор, където се намираше криптата на Озирис, бе маркирана с изображението на съзвездието Орион. И този път Конрад изобщо не се поколеба. Постави ръка върху страничния отвор до вратата и тя се отвори плавно. И оттук излезе призрачна хладна мъгла. Първи влезе Йейтс, с насочен напред автомат, следван по петите от Конрад. Той пък веднага насочи лъча на халогенната си лампа към стената срещу тях и ахна.

— Кажй „здрaсти“ на татко, Конрад! — изрече победоносно генералът.

Тази крипта безспорно бе предназначена за изправено същество, което би трябвало да бъде доста по-високо от човек. Посрещнаха ги впечатляващи доспехи, които изглеждаха точно толкова сложни, колкото и съществото, за което бяха предназначени. Точно през централния им пръстен минаваше полупрозрачен колан, подобен на патрондаш, натъпкан с изумителен набор от инструменти, уреди, а вероятно и оръжия.

— Пресвети боже! — промърмори Конрад.

— Е, не чак толкова свят, ако Майката Земя се окаже права — отбеляза делово баща му. — Този тук е висок около три метра.

Конрад щракна запалката „Зипо“ и под светлината на пламъка й започна да оглежда мистериозния костюм. От каквото и да бе изработен, този материал със сигурност бе топлоустойчив, а може би дори и неразрушим, независимо от обстоятелствата. Но безсъмнено осигуряваше на приносителя си само частична защита. Ако се съдеше по размерите му, спокойно можеше да се предположи, че останалите части на това същество надали са се нуждаели от нещо друго.

Същество. Такова ли е наистина истинският му баща? Такова ли е и той? Но той имаше много повече общи неща с човека до себе си, отколкото със съществото, използващо тези доспехи!

— Пълен абсурд е да имам някаква връзка с нещото, което влиза тук! — изрече на глас той. — Все щеше да се покаже в ДНК тестовете ми!

— Ако Серена е права и атлантите са така наречените Божии синове от Библията — отбеляза генералът, — то тогава твоят биологичен баща е с едно-две поколения по-млад от първата двойка, което ще рече, повече или по-малко човек.

— Повече или по-малко човек ли?! — изуми се Конрад. — Ама това звучи дори още по...

— Покажи ми този проклет трон на Озирис, сине! — прекъсна го баща му. — Времето ни изтича!

Конрад кимна:

— Трябва да е някъде тук, много по-близо, отколкото си мислим. Ако се разделим, ще ускорим времето за покриване на необходимата площ.

— В такъв случай вземи това!

С тези думи Йейтс му подхвърли скиптъра на Озирис, който Конрад улови с една ръка. Предметът буквално вибрираше от енергия.

— А сега превключи приемателя в слушалките си на нашата резервна честота — продължи инструкциите генералът. — Маркиран е със синя точка.

— Разбрах де, разбрах! — отвърна Конрад и превключи на резервната честота. — Проба!

— Проба!

В продължение на една-две минути Конрад продължи да чува гробовния глас на Йейтс, докато двамата проучваха региона. Но не след дълго генералът излезе от обхват. Конрад проучи горния етаж на обелиска и се върна на централната платформа, но от баща му нямаше и следа. Той се почувства сам и разочарован. Не беше открил абсолютно нищо. Питаше се къде ли се е отправил Йейтс и какво е намерил.

Чуждоземният характер на вътрешността на обелиска го объркваше. Въпреки цялата си чудатост, нещо му подсказваше, че е бил тук и преди. Или пък някъде, където доста приличаше на това място. Нещо необяснимо вътре у него му подсказа да погледне нагоре към тавана. Защото нещо продължаваше да го притеснява. И сега, когато насочи лъча на лампата нагам, зърна онова, което бе пропуснал — малка квадратна вдлъбнатина, точно като предишните.

Над него имаше още една, тайна камера!

Сърцето му се разтуптя. Но тя беше на два метра по-високо, отколкото достигаха ръцете му.

По някакъв необясним за себе си начин той успя да използва контролния лост, за да вдигне платформата още малко, като внимаваше да не се размаже в тавана. После постави ръка в квадратната вдлъбнатина. Внезапно се появи външният пръстен на нещо като люк, който бавно се отвори и разкри новата камера, с таван като на катедрала. Очевидно беше попаднал в най-горната камера на светилището.

Конрад закара платформата до самия люк. Огледа внимателно вътрешността и точно в средата зърна огромна седалка с висока облегалка, която лежеше хоризонтално върху нещо като олтар, насочена към върха на катедралния таван отгоре.

„Еврика! — възкликна мислено той. — Тронът на Озирис!“

С треперещи пръсти включи радиостанцията и изкрещя в нея:

— Татко, открий го!

Никакъв отговор. Къде, по дяволите, бе Йейтс?!

— Йейтс?

Тишината около него стана призрачна и тревожна.

Включи силата на звука докрай, докато тъпанчето на ухото му едва не се спуска от статичните шумове. Пак нищо. Изключи радиостанцията. Усети как стомахът му се свива на топка. Не можеше да чака повече.

Започна да обикаля бавно около празния стол, оглеждайки обстановката. Светлината на лампата му не показваше наличието на нищо друго в камерата. Никакви артефакти, никакви знаци, никакви доказателства, че тази зала някога е била използвана. И все пак му се струваше странно позната.

Все едно беше пристъпил прага на древен йероглиф, който внезапно беше оживял. Древните египетски релефни изображения на Озирис често показваха Господаря на Вечността, седнал на своя трон и носещ на главата си короната Атеф. Например релефа в Храма на Сети I в Абидос. Конрад си припомни и скулптурата от древното селище на олмеките в Ла Вента, Мексико, която представляваше мъж, седнал в някакъв механичен уред, доста наподобяващ на стола пред очите му. После идваше и капакът на саркофага от Храма на надписите в

селището на майте Паленке в Чиapas, Мексико. Той също показваше механичен уред с човек, седнал вътре.

Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че е бил тук и преди. По челото му изби пот. Ръцете му натежаха и овлажняха. Само че този път столът беше истински — това бе самият трон на Озирис! Както и малката, подобна на олтар основа точно до него — мястото, където се поставяше скиптърът на Озирис. Единственото, което сега му оставаше, бе да седне в седалката, да постави скиптъра и да се отдаде на тайната на Първото Време.

Прокара ръка по гладките контури на стола. Приличаше на празна яйчена черупка. Натисна леко повърхността и усети как се огъва от докосването му. Много му се прииска да седне, но си спомни какво бе станало, когато извади скиптъра в П4, и се поколеба.

После си каза, че този път е различно. Първия път наистина бе допуснал грешка. Това вече го разбираше. Сега искаше да поправи грешката си, защото, ако поне не опита, милиарди хора щяха да умрат. Точно така! Каквито и недостатъци да имаше, колкото и недостоен да беше, той беше длъжен да седне в този стол — ако не заради себе си, то поне заради човечеството!

Плъзна се в трона на Озирис, постави скиптъра на Озирис на мястото му и вдигна глава към пирамидалния таван. „Интересна работа!“ — каза си той, като си даде сметка, че се чувства като един от студентите си по време на обиколката на линиите Наска, който все очакваше материализирането на някакво откровение, но то така и не се случи.

— Браво, Конрад! — изрече на глас, поне за да чуе как звучи. — Най-сетне и ти направи нещо сам! Ти се самоактуализира и се превърна в собствената си астрална проекция. Ти си Слънчевият цар!

Изсмя се нервно. Само да можеше Мерседес да го види сега! Сигурно щеше да записва всичко. Представи си и рекламната шапка на предаването по телевизията: „На живо от светилището на Първото Слънце! Тайните на Атлантида разкрити! Станете свидетели на края на света!“ За съжаление, както вървяха нещата, сигурно точно това щеше да стане.

Както си седеше в трона, усети, че го завладява отчаяние. Защо трябваше да измине целия този път? Защо човечеството трябваше да изстрада толкова много? Само за да установи, че всичко е някаква

космическа шега? Ами ако тайната на Първото Време гласи, че такава тайна няма?

Невъзможно. Невъзможно е някой просто ей така да реши да построи всичко това без нищо. Сигурно съществуваха астрономически съответствия, които му убягваха. Трябва да има някакъв начин, за да прекрати изместването на земната кора. Вероятно той просто не е човекът, който може да го направи. Завладя го чувство на безпомощност. Беше предал Серена. Беше предал човечеството. Беше предал и себе си. И точка. Какво повече можеше да направи? Това наистина е краят на пътя.

Конрад се облегна назад в седалката, затвори очи и започна да се моли: „Боже на Ной, Мойсей, Исус и Серена! Ако си там, ако изобщо ти пука за Серена и всичко онова, за което тя се бори, то тогава помогни ми да намеря отговора, преди Озирис и неговата пасмина да объркат всичко, този път завинаги!“

Отвори очи. Нищо не се случи.

Отново се облегна назад. И веднага, щом го направи, осъзна, че седалката се е затворила като джоб и сега се заключва с прещракване. Пробва да се приведе напред, за да погледне какво става. Обаче колкото и да беше удобна, подобната на яйчена черупка капсула не му позволи.

Почувства как по гръбнака му преминава серия от вибрации.

Седалката го притискаше, стягаше се около кръста му и прибираще надолу раменете му като че ли го поглъщаше. Пред челото му се материализира някаква метална конзола.

— Татко!

Изневиделица конзолата над главата му издаде писклив звук и оживя. Засвети в призрачно синьо, а малко след нея светна и панел за управление. Обелискът се разтърси и Конрад усети как в задната част на седалката вибрациите нарастват.

— Татко!

Сноп ярка бяла светлина над очите му го заслепи.

— Татко!

Отдолу избликна друг сноп ярка бяла светлина и окъпа цялото помещение в блясъка си. Конрад осъзна, че това е слънчева светлина, която прониква през две шахти — едната отгоре, другата отдолу. Точно като звездната шахта в П4. Слънчева светлина ли? Ама откъде идва?!

Успя някак си да си сложи слънчевите очила и се загледа в шахтите. Бяха като прозорци, обрамчващи просветляващото небе. Беше отворил вратите на силоза.

Още едно разтърсване. И после всичко му стана ясно. Обелискът не е никакво светилище. Той е кораб. Звезден кораб!

— Татко!

Конрад се опита да се измъкне от седалката. Тя обаче не поддаваше. Опита се да се извърти надясно. Не става. Наляво. Да! Засили се напред, впрегнал всичките си сили, и напъна максимално напред. Конзолата веднага угасна и изчезна в седалката, вибрациите спряха, а седалката се изправи и го освободи. Задъхан, той се опита да събере мислите си.

В продължение на няколко минути остана на пода, изтощен, неспособен да помръдне. Мисълта му препускаше. Не разполагаше с никакви данни или сведения за подобно събитие в миналото. Или може би разполагаше?

Древните египетски погребални текстове разказваха за космически съдове, които отвеждат мъртвите на небесно пътешествие. Например „баржата на Озирис“, както и „лодката на милиони години“. Египтолозите ги наричаха „слънчеви лодки“. А през 1954 година Камал ел-Малах бе открил 44-метрова лодка от кедрово дърво, заровена в яма до южната стена на Голямата пирамида. Последвалите разкопки доведоха до откриването на множество подобни лодки в околността — все символи на слънчевите лодки, в които душите на починалите царе могат да отплават към другия си живот.

Сега си даде сметка, че силозът се намира от южната страна на пирамидата П4.

Спомни си и обозначенията на трите зодиакални знака върху обелиска. Спомни си, че в текстовете от пирамидите в Гиза се казва как Слънчевият цар ще подкара своята „слънчева баржа“ по Млечния път към Първото Време. За астроархеолозите като Конрад изразът „слънчева баржа“ бе просто метафора за Слънцето, и по-конкретно за еклиптиката му, по която то минава през дванадесетте зодиакални съзвездия в продължение на една земна година. Ами ако се окаже, че този израз е нещо повече от метафора?

„Да, това е истинската слънчева баржа! — каза си Конрад. — Това е небесният кораб, създаден, за да отведе Слънчевия цар през

звездите, чак до Първото Време!“ Заля го вълна от еуфория.

Но веднага след това го връхлетя и мрачната действителност на това откритие — тайната на Първото Време се криеше в края на закодираната дестинация на слънчевата баржа! А пък изместването на земната кора бе предстоящо — след няколко часа, ако не и няколко минути. Не е възможно да заключиш символите в звездната камера на П4 спрямо датата на Първото Време, без да завършиш пътешествието! Най-доброто, което можеше да направи, бе да изчисли датата на Първото Време, изхождайки от светлинните години, които ще бъдат необходими на слънчевата баржа, за да достигне крайната си цел. Но подобна информация бе извън неговите способности. Радиослушалките на главата му припукаха.

— Йейтс! — извика Конрад. — Къде беше, по дяволите?!

Но гласът, който достигна до него, бе на Серена:

— Конрад?

— Серена? Къде си?

— Погледни през предното стъкло на космическия си кораб!

Конрад вдигна глава и зърна силуетите на египетските войници, обградили ръба на силоза, всички до един насочили към него своите автомати и гранатомети. Но онова, което веднага привлече погледа му, бе протегнатата ръка на Завас, държаща пистолет до главата на Серена.

Тя продължи:

— Полковник Завас иска да знаеш, че ако не ни чакаш в подножието на светилището след десет минути и не му предадеш скиптъра, той ще ме убие. Аз му казах, че ти няма да сториш подобно нещо. Аз не струвам подобна жертва, а и ти не си толкова глупав!

— Кажи на Завас, че слизам веднага! — светкавично реагира Конрад.

32.

Конрад стъпи на платформата и се спусна ротондата в основата на огромния космически кораб. Докато се носеше замислено надолу, постепенно всичко си дойде на мястото: криптиите бяха нещо като криогенни камери за дългото пътуване сред звездите, а кулите от светлина — нещо като двигатели.

Когато излезе от слънчевата баржа, видя, че целият силов е пропит от първите лъчи на зората. После вдигна глава и забеляза, че куполът се е разтворил. Заслони очи, но в този момент някой го сръга в гърба.

— Тръгвай! — изрече зад него глас с арабски акцент.

Все още примигващ от ярката светлина, той рязко се обърна назад. Любопитството му беше възнаградено от страничен удар по главата с приклада на автомат АК–47. С пулсираща глава Конрад се запрепъва напред.

Серена и полковник Завас го очакваха край ротондата. Докато Завас му отнемаше скиптъра, Конрад хвърли поглед към Серена и преглътна от мъка.

— Кажи ми какво ти сториха тези копелета! — прошепна той.

— Нищо особено, в сравнение с онова, което съвсем наскоро ще сполети целия свят благодарение на теб!

— Доктор Йейтс — обърна се към него полковник Завас, — славата ви не е преувеличена. Вие ни отведохте до светилището на Първото Слънце!

— Съмнявам се, че ще ви бъде от кой знае каква полза.

— Позволете ми аз да преценя! — отбеляза Завас. После вдигна скиптъра на Озирис пред хората си. Не последваха обаче никакви ахкания и охкания. Завас бе предпочел да вземе със себе си професионални войници, а не фанатици. За тях на мястото на обелиска би могла да стои и главата на убития враг, изгореното американско знаме или ядрена бойна глава. Фактът, че притежават подобен символ, в техните очи само потвърждаваше собствената им сила.

После полковникът се вторачи в него и заяви:

— А сега, доктор Йейтс, ще ми кажете тайната на Първото Време!

— Не я знам. Тя не е там. И вероятно за нас ще бъде невъзможно да я разберем.

— И защо? — присви очи Завас.

— Така нареченото от вас светилище всъщност се оказва космически кораб, предназначен да откара търсеция към мястото на Първото Време — истинското Първо Слънце, или поне що се отнася до атлантите.

— Космически кораб?! — повтори стъписан полковникът.

— Поради което ние вероятно никога няма да узнаем тайната на Първото Време — довърши Конрад и погледна към Серена, чието изражение му подсказа, че и тя е стигнала до този извод. — Съществуването на слънчевата баржа подсказва, че тайната не е на този свят, а в края на планираното му пътуване, което, доколкото успях да схвана от наличните данни, е някъде отвъд съзвездието Орион.

— Значи няма никакъв начин да спрем изместването на земната кора — прошепна Серена.

Конрад я погледна право в очите и отвърна:

— Наистина няма поне доколкото на мен ми е известно.

Завас се приближи до Конрад и почти опря лице в неговото, след което просъска:

— Значи казвате, доктор Йейтс, че това светилище всъщност е космически кораб. Казвате, че за нашия свят вече няма никаква надежда. Тогава защо не отлетяхте с него?

Конрад погледна над рамото на египтянина към Серена, която само поклати слисано глава и отбеляза:

— Ти наистина си голям глупак, Конрад!

В този момент нечий глас зад тях произнесе:

— Радвам се, че най-сетне сме на едно и също мнение, сестро!

Конрад се извърна, за да види как генерал Йейтс се появява иззад една от колоните на ротондата, все така мрачен, какъвто си го познаваше.

— Веднага ми дай обелиска и момичето, Завас! — заповяда властно той. — И веднага заминаваме!

Напълно сличан, Конрад се ококори и попита:

— Къде заминавате? Да не би да възнамеряваш просто да скочиш на космическия кораб и да отпътуваш?!

— И още как!

Конрад усети, че на баща му въобще не му пука къде отива, стига да се движи нанякъде. Беше твърдо решен да завърши космическата мисия, която му бяха отказали в младостта.

— Виж какво, сине, ако сега не тръгнем, просто ще загинем заедно с останалия свят — отсече делово Йейтс.

— Колкото и да ме убеждаваш, не смятам да се хвана.

Завас стисна още по-здраво скиптъра и кимна на хората си, които веднага обкръжиха генерал Йейтс.

— Ти унищожил почти цялата ми база и убил много от хората ми — заяви египтянинът, — а сега се опитваш и да ми се подиграваш!

Конрад погледна първо Йейтс, после Завас и видя, че двамата бяха впили очи един в друг. Обърна се към генерала и каза:

— Целта ти никога не е била да откриеш някакво оръжие или да обезвредиш някакъв извънземен капан, нали? И въобще не си имал намерение да ми помогнеш да открия съдбата си! И през всичките тези години си се правил на капитан Ахаб само защото си бил напълно наясно, че това нещо тук съществува!

— Само подозирах, сине! — отговори Йейтс. — А сега вече знаем със сигурност. Това е щастливият край на историята, за който работихме още от мига, в който те открих. Прибираш се вкъщи!

Вкъщи ли? Изминаха много години от последния път, когато си беше представял, че някъде има истински дом, макар че никога не му бе хрумвало, че този дом не е на тази Земя.

— Нали не очаквате, че ще ви оставя да излетите със слънчевата баржа? — намеси се Завас.

— Всъщност, точно това очаквам — отговори спокойно Йейтс и ловко обърна лявата си ръка, където държеше устройство за дистанционно управление. — Или тръгвам сам, или всички отлитаме заедно. Заложил съм достатъчно С4, за да ни изстреля до Първото Време и без помощта на кораба!

— Блъфираш — свъси чело полковникът.

— О, така ли?! — усмихна се саркастично генералът и натисна единия от бутоните. Целият силов се изпълни с равномерен звук, а в

сенките затрептяха червени светлинки. — Хайде, върви, погледни отблизо!

Конрад видя как Завас се приближава до най-близката кутия с премигваща лампичка, привежда се, а после замръзва на място. Изправи се бавно, обърна се към хората си и заповяда:

— Пуснете доктор Сергети!

— И скиптъра, полковник! Веднага ѝ го дайте!

Завас подаде на Серена скиптъра на Озирис, избута я към генерала и произнесе тихо:

— Съжалявам, цвете мое!

Йейтс автоматично я сграбчи за ръката, издърпа я към ротондата в основата на слънчевата баржа и се обърна към сина си:

— Хайде, Конрад!

Ала Конрад не помръдна. Погледна към баща си и Серена и изрече:

— Мисля, че вече се сещам как можем да спрем изместването на земната кора. Но отговорът се намира обратно в звездната камера. Не е тук! — И посочи към слънчевата баржа.

— Вече е прекалено късно — свъси се Йейтс и го погледна объркан. — Тръгвай!

— Не, оставам! — отсече той. — Но имам нужда от скиптъра и от Серена.

— Съжалявам, сине! — поклати глава генералът. — Но и ние имаме нужда от скиптъра, за да излетим!

Конрад усети как го завладява позната, но позабравена през годините ярост.

— А за какво, по дяволите, ти е Серена?

— За да преосмисляш решението си — отбеляза спокойно Йейтс и я повлече към слънчевата баржа. — Ако искаш да я получиш, ела си я вземи сам!

Конрад действително нямаше търпение да побегне след тях. Серена го погледна колебливо, а после изчезна в дълбините на звездния кораб.

Минута по-късно земята под краката им започна да вибрира, очевидно беше стартиран процесът по изстрелване. Завас можеше единствено да наблюдава с възхищение някогашния си учител, но по едно време се сети да заповяда на войниците си да евакуират силоза.

— Какво ще правите? — извика след него Конрад. — Къде отивате?

— Да се скрием някъде — отговори му полковникът. Ако това предполагаемо бедствие наистина се стовари върху планетата ни, значи сега се намираме на най-безопасното място от цялата Земя. После ще намерим и други оцелели и ще управляваме света! А ако нищо не се случи, и без това вече успяхме да се сдобием с неограничен източник на енергия, така че пак ще управляваме света!

— Ами аз?

— Вие ще отидете в ада, доктор Йейтс! — отсече Завас и се разпореди двама от хората му да го завържат за стълб близо до основата на слънчевата баржа. — Това или ще накара баща ви да се откаже от плановете си, или ще напуснете този свят, окъпан в блясъка на славата, когато слънчевата баржа се издигне и пламъците ѝ ви изпепелят!

Конрад проследи с поглед Завас и хората му, които напуснаха силоза. Остана съвсем сам. Опита се да се развърже, но въжето се оказа много здраво. Обзет от отчаяние, той наблюдаваше как слънчевата баржа постепенно оживява и се подготвя да отлети заедно със Серена и обелиска.

Когато влязоха в слънчевата баржа, Серена се озова заедно с Йейтс върху кръгла платформа, обградена от четири величествени златисти колони от светлина. Всяка от тях пулсираше от стаена енергия. Все още стиснал здраво в едната си ръка дистанционното управление за пластичните експлозиви, генералът постави скиптъра върху платформата и тя започна да ги издига нагоре.

— Йейтс, ако не върнем звездната камера в първоначалната ѝ позиция, цялата земна кора ще се измести! — изрече тя с глас, изпълнен с гняв и отчаяние. — Милиарди ще умрат! Не можеш просто ей така да отлетиш и да не ти пука!

— Безполезно е да се връщаме. Нали чу какво каза Конрад? Където и да е тази тайна на Първото Време, тя със сигурност не е на Земята! Оцеляването на човешката раса ни налага да изстреляме ракетата!

Серена го изгледа внимателно. Изражението му беше като на безумно храбър воин, напълно доволен от себе си и абсолютно сигурен, че никой не е в състояние да го спре. В полумрака между четирите, изпълнени със светлина колони, очите му студено проблясваха. Тя побесня — побесня заради тоталната му липса на загриженост за хората, които всеки момент щяха да загубят живота си.

— И откъде изобщо знаеш, че ще успеем да се откъснем от земята? — попита тя.

— Това, което виждаш около себе си, е някакъв особен вид хелиожироскопна система — обясни той. — Тези масивни колони около нас са редица от четири непредставимо дълги хелиожироскопни перки, като тези при хеликоптерите, само че в много по-големи мащаби. Веднага щом напуснем земната орбита по изходната траектория към космоса, те ще се отворят и ще развият слънчевото платно.

Да, това вече беше територия на Грифин Йейтс. Независимо от това колко щур беше някогашният астронавт, истината бе, че тук той се чувстваше в свои води, а тя — в напълно чужди.

— Щом платното се разтвори — продължи той, — ще започне да функционира като мощно рефлекторно огледало. Когато фотоните се ударят в повърхността му, налягането им ще създаде предостатъчно сила, която ще го бутна напред. Колкото по-голямо е платното, толкова по-голяма ще бъде и силата. А като променяме наклона на огледалото, ще можем да насочваме силата натам, накъдето искаме.

— Само не ми казвай, че можеш да управляваш това нещо!

— Мога, и то как! Както Колумб е управлявал своята „Пинта“! — възкликна той. — Сигурен съм, че всички изчисления, графики на орбити, уравнения за движение и поправки на скоростта са вече заложили в навигационната система на кораба!

Серена предпочете да не казва нищо. Платформата спря и се заключи на място. С върха на обелиска Йейтс я побутна по някакъв дълъг коридор, който завършваше пред метална врата със странни надписи.

— Но защо е трябвало да построят точно такъв кораб? — нарочно го попита тя. Даваше си сметка, че трябва да поддържа разговора с него, за да спечели време и да измисли начин да го спре.

— Когато стигнем там, можеш да ги питаш — отговори й Грифин Йейтс. — Но доколкото мога да предположа, този кораб е бил предназначен да послужи като спасителна лодка и да измине огромни разстояния с минимална мощ. Точно в това е и красотата му! Може и да не е натъпкан с високи технологии, но притежава неизчерпаема мощ, тъй като не използва никакъв двигател. Слънчевото платно е идеалното средство за междузвездни пътешествия!

— Само дето изисква слънчева светлина — отбеляза Серена, — която ще свърши още в мига, в който напуснем Слънчевата система. И ще остане като лодка наред океана в пълно безветрие.

Йейтс спря, обърна се и заяви:

— Тук в действие влиза гравитацията.

— Моля?

— Точно тя ще ни помага да пътуваме, когато няма светлина — обясни той. Спокойното му, логично изложение буквално я вбеси. — Ще прелетим достатъчно близо до Юпитер, за да използваме гравитацията му и да се изстреляме в почти права траектория към Слънцето. После, доближавайки Слънцето, ще го използваме като прашка, която ще ни помогне да наберем още по-голяма скорост, и така ще напуснем Слънчевата система. Освен това съм убеден, че този кораб е снабден с всевъзможни лазерни и други устройства, чиито микровълни могат да генерират мощно ускорение и скорост в платната.

— Очевидно си успял напълно да си повярваш — рече тя. — И колко време ще ни отнеме това?

Йейтс се поспря, замисли се и отговори:

— При конвенционална скорост, вероятно година.

— Ама при такава скорост до следващата звезда ще ни трябват цели... колко години?

— Някъде между двеста и петдесет до шест хиляди и шестстотин години.

Направо не й се искаше да си представи колко време ще им бъде необходимо, за да стигнат крайната си цел. И дали въобще там ще има някой, който да ги посрещне.

— А да са ти хрумвали някакви планове как междувременно да останем живи?

— Естествено!

Йейтс пъкна скиптърa в стената, вратата се плъзна и разкри някаква камера. Вътре се носеше хладна мъгла. Серена се втренчи в другия край на камерата и различи нещо като отворен ковчег, предназначен за жена със закръглени форми и приблизително нейния ръст.

— Изглежда строителите не са пропуснали абсолютно нищо! — извика триумфално Йейтс. — Добре дошла в своята криогенна крипта!

Едва сега Серена си даде сметка, че Грифин Йейтс очаква от нея да легне в тази машина. Побиха я тръпки. Закова се пред вратата и отказа да влезе. После усети на врата си здравата му ръка. Ала нищо не бе в състояние да я накара да пристъпи в камерата.

— Ти си първи! — извика тя и скочи с тока на ботуша си върху крака му.

Той простена, а тя се извъртя рязко, заби коляно в слабините му и стисна ръце, за да му нанесе съкрушителния удар по превития гръб. Изправи се, за да си поеме дъх, но Йейтс най-неочаквано вдигна глава, прасна я с юмрук в челюстта и ѝ сцеди устната. Тя се запрепъва, едва задържайки се на крака, а той се изправи. Когато вдигна глава, очите му проблясваха с мъртва, студена светлина. Вдигна бавно ръка и в нея тя зърна насочен пистолет.

— Кажи си молитвите за лека нощ, сестро!

Вдигна крак, прасна я в гърдите с ботуша си и я запрати право в криптата, която я прие и се уви около нея като глина. Серена усети как вътре в нея пропълзят хладни тръпки. Започнаха от кръста ѝ, продължиха нагоре по гръбнака, а после експлодираха в цялото ѝ тяло.

После всичко като че ли започна да се отдалечава. Тя стоеше неподвижна, почти безжизнена в мрака, и чуваше единствено сърцето си. След това и то постепенно започна да заглъхва. Накрая вратата на криптата се затвори и тя престана да чувства каквото и да било.

33.

Все така завързан за колоната, Конрад усещаше как стените на силоза вече пулсират заедно с нарастващия тътен от мощните бутала на слънчевата баржа. Мирисът на смазка от вътрешността на кораба се просмука навън и го удари в носа. Долавяше и постепенното затопляне. Отвореният покрив на силоза показваше, че небето над главите им е почерняло от облаци. После вратите се разтвориха още по-широко и около него се посипаха малки и големи камъни.

Конрад затвори очи. Когато после бавно започна да ги отваря, видя пред себе си в целия ѝ блясък огромната паст на площадката за излитане на кораба. Сред пушека и объркването отначало не успя да зърне кораба и се уплаши, че е излетял. Но завесата от пушек постепенно се вдигна и ето, че зад нея проблясваше слънчевата баржа — сюрреалистична, неземна. Малко по-нататък от колоната, на пода, Конрад зърна и един автомат „Калашников“, очевидно изпуснат в паниката на отстъплението от войниците на Завас. Но оръжието се намираше на повече от десет метра от него и бе напълно безполезно в настоящата ситуация.

Въздухът натежа от пушек. Разкашля се и се опита да се обърне към колоната. Знаеше, че скиптърът на Озирис е единственото средство за връщане на звездната камера в П4 в първоначалната ѝ позиция и прекратяването на започналия процес по изместване на земната кора. А същият този скиптър се намираше на борда на космическия кораб. Затова трябваше някак си да се освободи и да вземе обратно скиптъра, преди баржата да се отлепи от Земята и да го изпържи жив.

Мисълта за изпържването и огъня го подсети за запалката „Зипо“, която Йейтс му беше подарил. Тя си лежеше все така в предното джобче на якето му. Ако можеше да я вземе в ръка, би могъл да прогори с нея въжетата. Сведе брадичка към гърдите си и вдигна със зъби слънчевите си очила. После бавно пхна една от дръжките им в джобчето си и се опита да измъкне запалката. След няколко минути се предаде, защото повече не издържаше болката във врата. Ала

поредното разтърсване, идващо от слънчевата баржа, го накара да пробва още веднъж.

Този път стана. Успя да загребе запалката в едно от стъклата на очилата. Стиснал здраво със зъби очилата и едва успяващ да запази равновесие, за да задържи в тях „Зипото“, той реши да извърне глава наляво, да пъхне очилата в яката на якето си и да ги плъзне надолу по ръкава. Само да можеше да достигне рамото си.

Запалката се плъзна в ръкава му и след няколко стръсвания вече беше в дланта му. Беше му необходима голяма ловкост, за да я запали. Пламъкът изгори ръката му и той изпсува, като едва не изпусна „Зипото“.

Застина за миг, опитвайки се да измисли начин да прогори въжетата, без да си нарани ръцете. Накрая заключи, че такъв начин не съществува. Пое си дълбоко дъх, стисна зъби и щракна запалката. Пламъкът заоблизва ръката му и въжетата. Всичко в него крещеше да я пусне, но със силата на волята си наложи да я стисне още по-здраво. Не след дълго от очите му закапаха сълзи. Вонята на собствената му изгорена плът стана толкова непоносима, че му се зави свят. Все едно гореше гума. Неспособен да издържа повече на болката, той усети как запалката се изплъзва от ръцете му и пада върху каменния под. Едновременно с това разбра, че вонята на изгоряла гума е била от каишката на ръчния му часовник.

Простена. Вече нямаше какво да губи. Дръпна ръцете си в опит да ги раздели. Почувства как овъгленото въже леко поддава, но болката от прогорената му плът бе неопишуема и той изкрещя в агония.

С последно усилие на волята той за последен път се опита да раздели ръцете си. Изгорелите му китки опънаха краищата на грубото въже, докато накрая облизаните от пламъка влакна започнаха да се разпадат и изненадващо ръцете му се освободиха.

Конрад направи две-три неуверени крачки напред, вторачен в кръговете около треперещите си ръце. После откъсна две ивици плат от униформата си и бинтова с тях китките си. Грабна захвърления на пода автомат „Калашников“ и се втурна към входа на слънчевата баржа.

Влетя в ротондата и стигна до външната врата на кораба, която бяха открили двамата с Йейтс. Сега тя бе плътно затворена и

пулсираше от енергията, обгърнала целия гигантски обелиск. Конрад постави ръка в квадратната вдлъбнатина.

Само след минута платформата, отнасяща Конрад нагоре, се закова на криогенното ниво на кораба. Точно над главата си той видя люка, който отвеждаше към командния модул на кораба. Светлинните кръгове му подсказаха, че Йейтс е вече горе.

Обърна се към левия коридор, който отвеждаше към камерата на Озирис, а после към десния, който завършваше с камерата на Изиди. Тръгна надясно.

В края на тъмния тунел проблясваше призрачна синкава светлина. Когато приближи вратата на криогенната крипта, Конрад забеляза, че тя е затворена и че жлебовете, издълбани в металната повърхност, светят. Веднага схвана, че „Изида“ е вече вътре. Генералът беше замразил Серена.

— Майната ти, Йейтс! — изръмжа Конрад и стовари върху вратата приклада на своя автомат.

После разгледа квадратната вдлъбнатина до вратата. Постави ръка върху нея и долови тихо жужене. Светлината, която излизаше от жлебовете, стана по-ярка, докато накрая го принуди да заслони очи и да отстъпи назад в коридора. После неочаквано потъмня, проблесна като последните въгленчета в огнище и изгасна.

„О, боже! — помисли си Конрад. — Какво направих пак?!“

Удари дебелата врата, която бе още по-студена и от преди, но тя не помръдна. Пак опита, но напразно. Накрая се отказа. Свлече се бавно на пода и тогава усети вибрациите. Вратата се движеше! Скочи на крака и видя как криогенната крипта се отваря и от нея излиза ледена мъгла. Нямахме време да чака мъглата да се разсейва — втурна се веднага вътре да търси Серена.

Намери я в криптата. Кожата ѝ беше посиняла. Конрад я грабна, метна я на рамо и я отнесе в коридора. Постави я на пода и започна да масажира ръцете и краката ѝ. Дишането ѝ беше много слабо.

„Господи! — замоли се наум той. — Не я оставяй да умре!“ А на глас изрече:

— Хайде, скъпа, събуди се! Можеш да го направиш!

Бавно, много бавно, бузите ѝ започнаха да възвръщат цвета си. Дишането ѝ стана по-дълбоко и по-ритмично. Когато отвори очи, Конрад се стъписа от празнотата и липсата на живот, които зърна в тях.

— Серена, аз съм! — прошепна той. — Знаеш ли къде си?

Тя простена. Той долепи ухо до устните ѝ и чу:

— Ако ти си Конрад Йейтс, значи вече съм в ада!

— Слава богу! — въздъхна облекчено той. — Очевидно си добре!

Тя се поизправи и се огледа.

— Къде е Йейтс?

— Горе в командната капсула. Но преди изстрелването със сигурност ще слезе долу, за да се замрази в криптата на Озирис. И когато го направи, аз ще го чакам!

— А аз?

— Докато е при мен, ти ще се качиш горе в капсулата и ще вземеш скиптъра. Каквото и да се случи с мен, ти трябва да попречиш на този кораб да излети и да се върнеш обратно в П4! Разбра ли ме?

Серена разтри слепоочията си и промълви:

— Значи наистина смяташ, че все още можем да спрем изместването на земната кора?

— Не съм сигурен, но нищо не ни пречи да опитаме — отвърна той и точно в този момент забеляза, че около люка над централната платформа започват да проблясват светлини. — Той слиза! Трябва да заема позиция. А ти го изчакай да навлезе достатъчно в другия коридор, за да се качиш горе!

Тя кимна.

Конрад побягна към криптата на Озирис. Докато стигне до вратата, платформата вече се смъкваше заедно с Йейтс. Конрад се втурна в мъглата на отворената крипта и зачака.

Облегна се на стената и затаи дъх. Когато дочу стъпките на баща си и зърна фигурата му, той вдигна автомата и пристъпи напред.

— Мисията се прекратява, Йейтс!

— Ти ли си, сине? Впечатлен съм! Знаех си, че ще дойдеш с нас!

— Дай ми обелиска и Серена!

Конрад видя как генералът бързо обгръща с поглед импровизираните бинтове около китките му и отчита треперенето на ръцете му. Не можеше да повярва, че е насочил оръжие срещу баща си. Въпреки че Йейтс не беше негов биологичен баща и макар че по-скоро го мразеше, отколкото обратното, този човек бе единственият баща, когото Конрад някога бе познавал.

— Няма да използваш това срещу мен, сине.

— Така ли?

— Ако ме убиеш, ще убиеш всичките си шансове да завършиш пътешествието на своя живот — отбеляза спокойно баща му. — Само ако издигнеш този гигантски обелиск — звездния кораб, и го отведеш до крайната цел на пътуването му, ще разбереш истината за своя произход!

— А какво ще стане с побратимите ми, другите хора?

— Ти не си човек, а и вече е твърде късно Земята да бъде спасена. Човешката раса не се показва достойна, а тайната на Първото Време може да бъде открита само в края на небесното пътешествие на слънчевата баржа. Ти искаш да я разбереш не по-малко от мен. Не бих се изненадал, ако е програмирана в генетичния ти код!

— Не бъди толкова сигурен! — отсече Конрад и вдигна автомата. — Извади си оръжието! Бавно!

Йейтс разкопча кожените ремъци, които придържаха кобура към колана му, и бавно извади своя 9-милиметров „Глок“.

— На пода!

Йейтс постави пистолета на пода и вдигна ръце.

— Отстъпи!

Докато гледаше как синът му сритва пистолета настрани, генералът не можа да се сдържи да не се усмихне.

— Знаеш ли, ние с теб си приличаме много повече, отколкото ти се иска да признаеш!

— Само в мечтите ти, Йейтс! — извика Конрад.

Прекрасно разбираше, че генералът се опитва да печели време, надявайки се, че слънчевата баржа ще се изстреля сама по закодираната ѝ траектория. Но пък и той самият чакаше Серена да открие по-бързо скиптъра на Озирис.

— Искане ми се да науча страшно много неща — обади се Йейтс. — Не само за произхода на човешката цивилизация, но и на самата Вселена. Питал ли си се някога защо толкова исках да отида на Марс?

— За да забиеш знамето на твоята страна и на онази планета и да станеш първият човек, който се е изпикал върху червена пръст!

— Учените наричат този клон от астрономията сравнителна планетология — направи се, че не го е чул Йейтс, и продължи лекцията си. Увереността му като че ли се засилваше, давайки си

сметка, че Конрад не се кани да го застреля. — Искат да изучат историята на Слънчевата система и еволюцията на планетите, като сравняват данните, събрани на Земята, Луната и Марс. Проучвайки другите светове, ние всъщност проучваме себе си и научаваме с по-голяма точност къде всъщност ни е мястото.

Конрад не каза нищо. Само наблюдаваше в захлас как изпитото лице на баща му се озарява от неподозирана духовна светлина.

— Столетия наред сме се ръководели от схващанията на египетския астроном Птолемей, който е проповядвал, че Земята е центърът на всичко — продължи генералът. — После се появява Галилео Галилей и поправя грешката. Така ние научаваме, че Слънцето е нашият локален център, около който се въртим както ние, така и другите планети до нас. В психологически план обаче все още си оставаме свързани здраво с идеите на Птолемей. Защо ли? Защото, докато продължаваме да си стоим тук, на Земята, ние де факто се превръщаме в център на всичко, което има значение. За нас. И не изпитваме никаква нужда да ходим на Луната и да съзерцаваме оттам Земята, за да го разберем. И така, пътуването в космоса няма нищо общо с технологичните достижения, а с развитието на човешкия дух и нашия принос за постигането на универсалната промисъл! Космосът е просто метафора за разширението на светогледа, възможностите и свободата!

Конрад вдигна автомата си и отбеляза хладно:

— Очевидно към пропуснал срещата на скаутите, когато си изнасял тази тъпа реч.

Нито едно мускулче по лицето на Йейтс не трепна. Прикова поглед в неговия и изрече бавно:

— Ти искаш да разбереш къде завършва всичко това точно толкова, колкото искам и аз.

— Завършва точно тук, генерале! — изрече нечий глас зад него.

Йейтс се извъртя и зърна Серена, която държеше в ръка скиптър на Озирис. Конрад веднага забеляза как челюстта му се стяга от гняв.

— Е, сега вече знаеш, че криогенните крипти работят, Йейтс — рече той. — Затова предполагам, че няма да имаш нищо против да влезеш за малко в тази тук! — И посочи към криптата на Озирис.

— А аз смятам, че ти трябва да пуснеш оръжието си, сине.

Йейтс бе плъзнал незабелязано ръка зад гърба си и бе извадил оттам малък пистолет.

— Винаги готови! — усмихна се генералът. — Нали така ни учат скаутите?!

— Застреляй го, Конрад! — извика Серена.

Конрад пристъпи напред, но Йейтс опря пистолета в слепоочието на Серена.

— Не мърдай! — извика той.

Конрад направи още една крачка напред. Йейтс опъна дългата черна коса на Серена толкова силно, че тя извика.

— Сега или никога, сине!

Конрад пристъпи напред за трети път.

— Казах да пуснеш оръжието! — извика генералът и дръпна косата на Серена още по-силно. Конрад бе наясно, че стига да поиска, баща му спокойно може да ѝ прекърши врата за части от секундата.

— Не го слушай, Конрад! — опита се да изкрещи Серена. — Знаеш, че той ще те убие!

Но на Конрад му трябваше единствено да се взре в подплашените ѝ очи, за да си даде сметка, че не може да поема повече рискове и свали дулото на автомата.

— Добро момче! — кимна баща му. — А сега го хвърли!

Той пусна автомата на пода.

— Ти си напълно безнадежден, Конрад — прошепна монахинята.

34.

Баща му внимателно вдигна автомата „Калашников“. Бяха само на няколко стъпки един от друг. Очите на Йейтс блестяха маниакално — нещо, което до този момент бе убягнало на сина му. Приличаше на животно, попаднало в капан, което с готовност би изгризало и собствения си крак само и само да се освободи.

— Знаех си, че няма да ме убиеш — изрече той, като продължаваше да държи здраво косата на Серена. — Аз също нямам подобни намерения. Но ако се наложи, да знаеш, че няма да се поколебая!

— Свали си лапите от нея, Йейтс!

— И това ще стане. След като те поставя на безопасно място и те замразя. Може би когато стигнем там, накъдето сме се запътили, акълът ти най-сетне ще е дошъл!

— Преди да ме замразиш, първо ще трябва да ме убиеш, татко! — извика Конрад.

И се хвърли напред с намерението да избие пистолета от ръката му, но точно в този момент оръжието изгърмя и куршумът се заби в рамото му, запращайки го на пода. Замаян, той сграбчи рамото си. Ръката му подгизна от кръв. Когато вдигна очи, видя, че генералът прави крачка напред, за да го довърши.

— Ще нося много поздравии на Озирис от теб!

Обърна пистолета с ръкохватката напред с намерението да го изпрати в безсъзнание, но Конрад се претърколи по гръб на другото си рамо и стовари и двата си крака върху гърдите му.

Ударът запрати генерала към скиптъра на Озирис, който Серена държеше, при това с такава сила, че тя изпищя. Самият Йейтс изрева от болка, изпусна пистолета и се запрепъва безпомощно напред. Конрад се възползва от момента, събра малкото си останали сили и запрати тялото му в криогенната камера. Затръшна вратата и тя се затвори херметически, изпускайки тънко облаче вледенена пара.

Настъпи пълна тишина. Чуваше се единствено жуженето на енергията на кораба, протичаща през конзоли, стени и подове.

Конрад се опита да се изправи, когато Серена се втурна към него и го прегърна. Едва тогава видя какво е станало с рамото му.

— Но ти кървиш! — изпищя тя.

— Сега ли го разбра?

Момичето откъсна ивица плат от ръкава му, уви го около рамото му и го стегна здраво. Усещайки погледа му върху себе си, тя прошепна:

— Сега, когато имаш всичко, за което си мечтал, може би наистина трябва да тръгнем заедно към залеза.

Конрад не отговори нищо. Обърна се бавно и зърна на пода хвърления скиптър на Озирис. Вдигна го и си даде сметка, че тя е права. Единственото, което като че ли му оставаше, е да остави слънчевата баржа да ги отведе до предварително програмираната си дестинация и така най-сетне да открие тайната на Първото Време.

Вторачи се слисано в Серена и възкликна:

— Ти чуваш ли се какви ги приказваш?!

— Искам само да подчертая, че все още не знаем дали това изместване на земната кора е свързано с глобален катаклизъм — отбеляза тя. — Възможно е човечеството в крайна сметка да оцелее, а също така е възможно да се върнем в епохата на динозаврите. Все пак, за да подсигурием оцеляването на нашия вид, имаме само една алтернатива — да продължим с кораба!

Конрад се вгледа в умоляващите ѝ очи. Постепенно осъзна, че тя въобще не държи да отлети с него, а се страхува за човечеството. И е готова да даде дори и най-скъпото си, за да го спаси.

— И ще позволиш ние с теб да обречем света на вечен ад, така ли? — обади се тихо.

— Не, Конрад. Просто с теб ще създадем нов рай, само че на друга планета!

Докато той обмисляше тази налудничава идея, корабът започна да се тресе. Докосна бузата на Серена и промълви:

— Знаеш, че сме длъжни да се върнем, нали?!

Тя го знаеше. И не се противи, когато той я отведе до платформата и двамата се запуснаха към подножието на слънчевата баржа.

Когато излязоха и се отдалечиха на няколкостотин метра от силоза, земята под краката им започна да се тресе по-силно. Конрад

едва успя да дръпне Серена, когато във въздуха се изстреля огромен огнен гейзер и ги повали.

После двамата вдигнаха глави и видяха как около силоза избликват още десетина такива гейзера, оформяйки кръг, и веднага след това слънчевата баржа се измъкна от кратера си. Звездният кораб, на който, жив или мъртъв, се намираше баща му, изчезна зад облаците и се отправи към далечния космос.

— Искрено се надявам, Конрад, че знаеш какво правиш — обади се Серена, дръпна единия край на полускъсаната си връзка на обувката и завърза на опашка обгорената си коса. — Защото това може би беше последният ни шанс да се отървем от апокалипсиса!

35.

Със сълзи на очите Серена стоеше в средата на звездната камера в П4 и наблюдаваше как геодезичният таван се върти. Звукът от скърцащия, завихрящ се купол беше тъй оглушителен, че тя не чуваше и дума от онова, което й говореше Конрад. Застанал до олтара, той й направи знак да се приближи и изкрещя:

— Сложи скиптъра в отвора му!

Тя сведе поглед към скиптъра на Озирис в ръката си и отново прочете наум надписа върху него: *„Само онзи, който застане пред Сияйните във времето и мястото на най-достойните, може да извади скиптъра на Озирис, без да раздели Небето и Земята“*. Имаше ли въобще в човешката история подобен „най-достоеен“ момент? Или еврейският пророк Исаия е бил прав, когато е казал, че праведните дела на човеците са като „мръсни парцали“ пред светостта на Бога?

— Йейтс беше прав, Конрад! — извика тя с натежало сърце. — Атлантите са били прекалено напреднали за нашето ниво на мислене! Победата ни е невъзможна!

— Мисля, че вече постигнахме съгласие по въпроса, че египетските богове вече са били побеждавани веднъж — отбеляза той, но веднага след това, озарен от някаква идея, отново изкрещя: — Кажете ми кога точно е станало това?

Серена го изгледа недоумяващо:

— По време на Изхода, когато Мойсей е извел израилтяните от Египет.

— Именно! Това е било едно от онези космически събития, които са променили културната история на човечеството така, както падащият върху Земята метеорит променя историята на природата! Ако не е бил Изходът, тогава е нямало да го има и богоявлението на Синай! А ако не е бил Синай, то тогава нямаше да ги има нито Мойсей, нито Исус Христос, нито Мохамед. Озирис и Изида щяха да продължат да властват, в Манхатън вместо небостъргачи щяха да се извисяват пирамиди, а вместо кафе с мляко днес щяхме да пием вода с ферментирал ечемик.

Сърцето на Серена се разтуптя. Археологът отново беше напипал някаква следа!

— Въпросът е — продължи той с блеснали очи като че ли се намираше на прага на велико откритие, — коя е била причината, която най-сетне е накарала фараона да се пречупи и да пусне израилтяните?

— Еврейската пасха! Когато еврейският бог е покосил всяко първородно дете на египтяните, но е подминал къщите на онези израилтяни, които са белязали вратите си с кръвта на агнеца!

— Окей! — кимна Конрад. — Ако имаше начин сега да обхванем с тази пасха всички раси...

Серена се замисли и внезапно извика:

— Божият агнец!

— Исусе Христе, права си!

И той веднага се зае да подрежда звездите от купола на камерата в положението, в което са били тогава в небето над Йерусалим.

Внезапно цялата камера като че ли се преобърна. Но веднага си дадох сметка, че това е само оптическа измама — просто небето над Южното полукуълбо изведнъж бе заменено от небето над Северното полукуълбо.

— Така. Вече имаме точка от земята — отбеляза Конрад. — Сега обаче ни трябва време, година!

„Това вече ще бъде по-трудничко!“ — помисли си Серена, а на глас каза:

— Традицията твърди, че Исус е умрял на тридесет и тригодишна възраст, което поставя момента на разпятието някъде между 30 и 33 г. сл.Хр.

— Не е достатъчно! — махна нетърпеливо с ръка Конрад. — Дай ми нещо по-конкретно!

Серена се постара да пребори паниката, надигаща се в душата ѝ, и се концентрира върху задачата. Християнският календар се базираше на погрешните изчисления, направени от монаха от шести век Дионисий Ексигус, което ще рече „Дионисий Къси“. Доста подходящо, като се има предвид, че изчисленията на този монах са откъснали няколко години от точната дата на раждането на Христос. Съвременните теолози поставяха момента на Рождеството не по-късно от смъртта на цар Ирод — 4 г. пр.Хр.

— 29 г. сл.Хр. — изрече накрая тя. — Пробвай 29 г. сл.Хр.!

Конрад постави скиптъра на мястото му в олтара и куполът над главите им отново се завъртя. Тътенът беше оглушителен.

— Дай ми конкретен ден! — изкрещя той. — Веднага!

Серена кимна. Католическата църква празнуваше Великден всяка година по различно време. Но православната църква спазваше историческата дата с астрономическа точност. Никейският събор от 325 г. сл.Хр. постановява, че Великден трябва да се празнува в неделята след първото пълнолуние от пролетното равноденствие, но винаги след еврейската пасха, за да се спазва библейската последователност на събитията, наричани днес Разпятие и Възкресение.

— Петъкът след първото пълнолуние от пролетното равноденствие! — изкрещя тя.

— Петък ли? — изглежда я неуверено той. — Не е ли неделя?

— Петък! — вече напълно уверено кимна Серена. Възкресението е символ на победата над смъртта. Но най-достойният момент трябва да е бил тогава, когато Исус е умирал на кръста заради греховете на човечеството и е простил на враговете си!

— Окей! — съгласи се Конрад. — Сега ми трябва час!

— Светите писания го определят като деветия час.

— Какво?! — изглежда я недоумяващо той.

— Три часът.

Конрад кимна, въведе и последните координати и отстъпи назад.

— А сега няма да е зле да кажете една молитва, сестро Сергети! — промълви той, загледан в тавана.

Геодезичният купол се завъртя отново и се заключи на отредената си позиция, пресъздавайки небето над Йерусалим през 29 г. сл.Хр. в деветия час от светлината на петия ден след първото пълнолуние от пролетното равноденствие.

— И сега пред нас се разкрива праведността от небето, а не на закона — промърмори Серена под носа си думите на свети Павел към римляните.

Камерата внезапно се разтърси и тя бе принудена да отскочи рязко назад. Подът се отвори и олтарът със скиптъра пропадна в шахтата и изчезна. Преди да успее да надникне над ръба, шахтата се затвори, превръщайки се в картуш със символа на Озирис. А отдолу долетя гръмотевица.

Настъпи гробовна тишина. Серена долови нечие ридание. Звучеше като на малко момиченце. Усети как по бузата ѝ се стича сълза и разбра, че риданието излиза от нея самата. По някаква необяснима причина тя почувства дълбоко в себе си странна чистота, сякаш всичките ѝ страхове, тревоги и чувство за вина внезапно бяха отмити.

— Ти успя! — извика тя и прегърна Конрад. — Слава на Бога!

— Какво ще кажеш да продължим, когато излезем оттук? — усмихна ѝ се той, но точно в този момент всичко около тях се изпълни със страховито боботене.

— Какво става, Конрад? — замръзна на мястото си Серена.

— Мисля, че всеки момент ще бъдем погребани под три километра лед.

36.

От лагера си в Храма на Водоносеца полковник Али Завас и хората му все още наблюдаваха как слънчевата баржа се изгубва в небето, когато усетиха първата сеизмична вълна. Палатките се сринаха и Завас изпадна в ужас, когато видя, че единственият му останал хеликоптер се наклони към ръба на голямото стъпало.

— Подсигурете хеликоптера! — изкрещя той и петима египтяни се втурнаха да вържат машината за земята.

Полковник Завас знаеше, че независимо какво ще сполети останалата част от света, независимо колко от бреговата ивица ще бъде погълната от морето, на планетата няма по-безопасно място от това, на което в момента се намираха той и хората му. Защото, независимо дали ще бъдат необходими ден или седмица, след като това изместване на земната кора изчерпи енергията си, мястото, на което сега стояха, ще се превърне в център на новия свят.

Това си повтаряше той, докато се улови, че мислите му отлитат към огромното му семейство в Кайро — всичките му близки живееха в „люксови“ апартаменти във високи кооперации. При следващия помощен трус щяха да се сринат.

Най-неочаквано въздухът стана много по-горещ, а трусовете — по-мощни. Земята се тресеше толкова силно, че той започна да се пита дали не бяха сбъркали, когато решиха да останат в Храма на Водоносеца. Може би по-разумно щеше да е да подберат място, отдалечено от всякакви храмове и монументи.

Завас се върна в покоите си, взе картата на Сонхис от бюрото и я пъкна в тайника в термоса на монахинята, точно до схемата на слънчевата баржа.

Следващият трус едва не го събори от стола. Сграбчи ръба на бюрото, за да се задържи. Но той също се разтреса. Завас завъртя външната обвивка на термоса, заключи двете стени и хвърли термоса в раницата си. Точно тогава виковете на неговите войници го изкараха под пара навън. Онова, което видя, го накара да се свие от ужас. Небето като че ли падаше над главите им. Завас грабна един бинокъл и

разгледа ледените планини, които образуваха пръстен около града. И тогава разбра истината. Не падаше небето — падаха ледените скали, които ги обграждаха.

Всеки момент щяха да бъдат погребани под лавини от лед, стоварващи се от всички страни.

— В хеликоптера! — изкрещя полковникът, скочи в машината и веднага включи мотора в отчаян опит да я вдигне във въздуха, преди неизбежното да ги сполети. Перките се раздвижиха, но после се закашляха и заглъхнаха. Хеликоптерът беше конструиран от французите, но изработен по техен лиценз от китайците, които бяха доставили на египтяните няколко модела — мамка им на онези неверници в Пекин!

Опита се пак да раздвижи перките, а междувременно хората му се натъпкаха вътре. Когато пилотът пое контрола над управлението, полковникът отново вдигна бинокъла, за да се опита да пресметне колко точно им остава до удара.

Срещу тях летеше гигантска стена лед, която всеки момент се канеше да връхлети върху хеликоптера и да ги превърне в каша от кръв, плът, парчета метал и стъкло. Завас усети как сърцето му буквално спира, когато зърна разпенената лавина да достига подножието на храма и да пълзи към голямото стъпало. А после почувства как всички те, заедно с машината, се издигат към небето.

Серена почувства, че се сторециява, докато пълзеше по южната шахта на П4 с помощта на въжето, което Конрад бе използвал при първото си излизане в града. Когато се обърна назад, видя, че той все още е в звездната камера опитваше се да се измъкне нагоре с една ръка, тъй като другата бе напълно безпомощна и подгизнала в кръв.

— Конрад! — изкрещя тя, закрепил си ботушите към стените на шахтата и протегнал ръка, за да го хване за дясната. Дръпнал, колкото можа, но усети, че гърбът ѝ сякаш се пречупил. Изкрещя от болка, но продължил да дърпа все така, докато накрая не го изтегли в шахтата.

— Благодаря — изрече задъхано той. — А сега да вървим!

Тя вдигнала глава към горния край на шахтата и към кръпката синьо небе.

— Защо въобще да си правим труда? — изрече по едно време. — Навън няма нищо. Нито радиостанции, нито можем да се свържем с когото и да било!

— Това е единственият ни шанс. Подземната геотермална клапа вече се е задействала. И топлината, която отдава, вероятно ще разтопи всичко около нас, а хидравличната система на пирамидата ще започне да засмуква вода. После обаче тази вода ще се превърне в лед. Всичко ще замръзне.

Едва тогава Серена схвана положението.

— Момиченцето в леда — кимна бавно тя. — Ще станем като него.

— Не е задължително. Поеми това! — И ѝ подхвърли кървавото парче плат, което висеше от ранената му ръка. — Можеш да го използваш като сигнално флагче. А сега движение! Точно зад теб съм.

Макар и неохотно, Серена тръгна нагоре по въжето към отвора на шахтата. Усещаше, че Конрад изостава. Отвреме навреме му викваше нещо и той ѝ отговаряше, но всеки следващ отговор ставаше все по-слаб и недоловим.

Накрая стигна до края на шахтата и се хвана здраво за ръба. Пръстите ѝ веднага изстинаха. Вятърът виеше бясно, а температурата спадаше точно толкова рязко, колкото и се бе повишила. Серена се изтегли нагоре, за да види какво става. Пред очите ѝ се разкри гледка, която я накара да затаи дъх.

Цялата ледена купа, която доскоро обграждаше града, се сригваше върху него. Топящият се сняг се превръщаше в огромно езеро, което постепенно поглъщаше всички постройки, намиращи се на повече от километър под тях. Вече се виждаха единствено върховете на по-високите храмове и обелиски. А нивото на водата около пирамидата бързо се издигаше. Само след минути щеше да стигне до нея.

— О, не, Господи, моля те! — простена Серена и се обърна назад, оглеждайки се за Конрад.

Никаква следа от него. Обзета от паника, тя изкрещя:

— Конрад!

Никакъв отговор.

Серена присви очи и се загледа в притъмняващата шахта. Вътре нещо проблясваше. Беше вода, която пълзеше към нея. А Конрад не се виждаше никъде.

Конрад, който не беше в състояние повече да се задържи, се плъзна надолу в шахтата към звездната камера на П4, която вече бе пълна до тавана с вода. В отчаянието си да си поеме въздух, той започна да опипва каменния купол и за негова огромна изненада там се отвори друга шахта. Ала водата продължаваше да се надига, опитвайки се да го погълне завинаги.

Но после някаква нова тяга отдолу го дръпна здраво за краката и го смъкна по Голямата галерия, отвеждайки го в нещо като тръба. Неспособен повече да си задържи дъха, Конрад се отказа да се бори и се остави водата да изпълни дробовете му.

Вече потъваше в мрака на съзнанието си, когато почувства как тялото му се удря в каменна решетка. Най-неочаквано водата просто се изля отгоре му и се оттегли нататък в тръбата.

Напълно подгизнал и едва поемащ си дъх, той се хвана за решетката и с огромно усилие на волята се изправи. После се втурна надолу по тунела, опитвайки се да се ориентира, макар да си даваше сметка, че окончателно се е изгубил. Всичко по него го болеше, но той продължаваше да шляпа в дълбоката до глезените му вода, която бързо се надигаше. После чу зад себе си тътен.

Нямаше нужда да се обръща, за да разбере какво става. Просто се стегна и си пое дълбоко въздух. Водната стена се стовари върху него, пое го и го отнесе в по-малък тунел. Докато течението го подмяташе като играчка, той не издържа и се нагълта с вода.

Постара се да запази самообладание, но по едно време усети, че съзнанието му отново бавно и неусетно потъва в мрак. Не успя да се хване за нищо, затова просто се пусна. Мракът го обгърна и последното, което усети, е, че тунелът го засмуква. В следващия миг обаче дневната светлина го заслепи и той с изумление установи как, подобно на гейзер, водата избликва на петнадесетина метра нагоре. Приземи се тежко върху тресящата се земя, останал без въздух.

В продължение на няколко минути не успя да помръдне. Земята под тялото му го тресеше като люлка, а тътенът на стоварващите се в долината ледени планини бе оглушителен.

Усети покрай ухото си водна струйка, която го накара да си даде сметка, че няма къде да се скрие — независимо дали се намира горе или долу, всичко, което се намираще под три километра от ледената шапка на континента, скоро щеше да бъде погълнато и завинаги

замразено. Изтръпнал от ужас, той си спомни за хората в леда, които бе зърнал по време на спускането си в П4, и веднага реши, че въобще не желае да споделя съдбата им.

С невероятното усилие на волята успя да се изправи на четири крака и да пропълзи през непрекъснатата надигащата се около него вода. След няколко крачки почувства как температурата бързо спада, а ветровете се засилват. Потрепери от студ.

Забеляза някакво тяло, което се носеше към него, и това го накара да се забави за малко. Беше труп, вече подпухнал и посинял. Докато минаваше покрай него, Конрад разпозна лицето на полковник О'Дел от ледената база „Орион“. Ужасът, който се бе изписал по лицето на трупа, го накара да усили ход още повече.

Водата вече беше стигнала до коленето му, а купата от ледени скали около града бе започнала да се срива като консервна кутия под натиска на огромното налягане. Раненото рамо го болеше непоносимо. С помощта на здравата си ръка той се надигна и продължи напред. После във водата зърна някакво цветно петно.

Беше размазан червен „Хаглунд“ — останка от ледената база „Орион“. Макар и напълно безполезен за пътуване, кабината му все пак предлагаше някакво убежище и защита.

Внезапно земята се разтресе като желе и Конрад бе изхвърлен по лице. Вдигна глава точно навреме, за да види как към него лети петнадесетметрова стена от вода и лед. Зяпна от благоговение пред този невероятен природен спектакъл. Нямаше къде да се скрие от подобна природна сила. Разбра, че е настъпил и неговият час.

В този миг си спомни за Серена и с последни усилия на волята протегна ръка и докопа вратата на кабината.

Натисна дръжката и се хвърли бързо вътре. Едва успя да си сложи колана и да затвори вратата, когато водната стена се стовари с цялата си мощ върху „Хаглунд“-а и го пое във врящия леден котел.

37.

Застанала близо до отвора на южната шахта, на крачка от върха на П4, Серена огледа буреносното небе над главата си. Заслепяващата белота отново настъпваше. Облаците над ледените пустини в далечината бяха натежали от сняг, а на хоризонта проблясваха светкавици.

Над нея се разнесе познато бръмчене. Вдигна глава и не повярва на очите си — в мрачното небе се носеше американски военен хеликоптер „Блек Хоук“. Започна да маха ожесточено.

От хеликоптера спуснаха въжена стълба. Серена се хвана здраво и се обърна, за да погледне за последен път пирамидата. В шахтата нещо проблясваше. Вгледа се по-внимателно. Беше вода, която избликваше нагоре като гейзер. Това я накара буквално да прегърне въжената стълба.

В мига, в който започнаха да я вдигат, във въздуха се изстреля мощна струя вода, която почти облиза хеликоптера. Разминаха се само на косъм.

Американски летец я сграбчи за раменете и я изтегли във военния хеликоптер. По израженията на екипажа Серена разбра, че те са точно толкова стреснати, че виждат тук Майката Земя, колкото и тя, че вижда тях. Командващият им офицер се представи като адмирал Уорън. Опитвайки се да надвика рева на машината и грохота на водата под тях, той изкрещя на пилота:

— Изкарай ни веднага оттук!

— Не, почакайте! — простена Серена, а зъбите ѝ потракваха от студ. — Трябва да открием Конрад, доктор Конрад Йейтс! Той е някъде там!

— Сигурно имате предвид генерал Грифин Йейтс, нали? — изгледа я мрачно адмиралът.

— Не, сина му!

Уорън се извърна към пилота, който поклати глава и отбеляза:

— Долу едва ли е останал жив човек, можете да ми вярвате!

И хеликоптерът започна да се изтегля.

— Неее!

Серена се спусна към предната част и се опита да хване контролния лост. Но четирима летци я сграбчиха и я натиснаха на мястото ѝ до аптечката. Тя направи опит да се изправи, но установи, че вече няма сили. А после санитарят пъкна някаква игла в ръката ѝ.

— Успокойте се, сестро! Очевидно много сте преживели! — промърмори адмирал Уорън, докато загръщаше пилотското си яке около треперещото ѝ тяло. Серена почувства, че ѝ се завива свят и главата ѝ олеква.

Отметна мокрите кичури коса от лицето си и се загледа през прозореца. Мощният водовъртеж вече беше погълнал почти целия град. Единствено върхът на П4 продължаваше да стърчи над мътните дълбини. Когато беше малка, често се бе опитвала да си представи какво ли е било, когато Червено море се е разделило, за да могат децата на Израил да преминат през него, а после водите му отново са се събрали, за да потопят конете и колесниците на фараона. Сега картинката ѝ се изясняваше. Болезнено.

Замоли се на Бога за безопасността на Конрад, ала разумът ѝ подсказваше, че това не е възможно. Със замъгленото си съзнание си представи как тръгва да го търси. А после, някъде насред ледената пустиня, зърва оцелелия по чудо Конрад. Той излиза от мъглата, по-бял и от снега, с побеляла коса и побелели вежди, почти блестящ, като че ли материализирал се от светлите селения на най-святото от всички светилища. Американците ще бъдат принудени да приземят хеликоптера. Тя ще побегне към него и ще го прегърне. Той ще се върне с нея в хеликоптера, загърбил завинаги миналото. Двамата ще се хванат за ръце, а върху тях ще се сипят снежинки като звезден дъжд.

Но после си даде сметка, че Конрад го няма. И че Господ невинаги отвърща на молитвите ѝ по начина, по който на нея би ѝ се искало. Докато хеликоптерът набираше височина и се готвеше да се отдалечи, тя погледна надолу към плоския връх на П4, който едва се показваше над водата. Все едно летяха над Южния океан. Никаква следа нито от древния град, нито от Конрад. Всичко беше изчезнало, пометено завинаги, сякаш никога не бе съществувало.

Уорън отново се разкрещя нещо. Серена не успя да различи думите му сред грохота на перките и воя на вятъра отвън. После го

зърна да наднича над отворената врата на машината. Хеликоптерът се наклони натам, накъдето сочеше адмиралът.

Серена веднага се изправи, вкопчи се за Уорън и също надникна. На върха на П4 се очертаваше самотна фигура. Мъжът който махаше към тях, бе в униформа на обединените нации.

— Това е той! — извика тя, колкото сили имаше.

— Сними се! — заповяда адмиралът на пилота, който се опитваше да се пребори със силния напор на вятъра.

Серена грабна бинокъла на Уорън, а в този момент хеликоптерът „Блек Хоук“ започна да се снижава. Когато слязоха на не повече от десетина метра над водата, тя видя, че мъжът вдига глава към тях. Изпълни я ужас, когато осъзна, че лицето, към което гледаше, не е на Конрад. Точно в този момент египтянинът измъкна ръка зад гърба си и насочи към тях автомат.

— Адмирале, назад! — изкрещя тя.

— Вече сме го взели на прицел, не се притеснявайте! — успокои я Уорън. Серена се обърна и видя, че двама снайперисти бяха заели позиции. — Просто искам копелето живо!

Серена усети порив на студен въздух край ухото си. Бяха се снижили още малко. Погледна надолу точно навреме, за да види как един куршум перва египтянина в крака и той пада във водата.

Адмиралът кимна одобрително и заповяда:

— Приближете се!

Но в мига, в който хеликоптерът слезе още малко, египтянинът се надигна от водата и започна да стреля напосоки във въздуха.

Уорън беше застанал прав при отворената врата. Куршумът го уцели в гърлото и мъртвото му тяло падна назад върху Серена. Тя се опита да го отмести от себе си и извика за помощ. Но когато погледна през рамо, забеляза, че един от американците също е уцелен и се строполява назад. Докато падаше, автоматът му се включи и направи кабината на решето. Пилотът изкрещя.

Хеликоптерът се наклони напред и Серена се хвана за един кожен ремък, за да не падне. После, точно толкова рязко, се издигна. Тя полетя през отворената врата, понесе се във въздуха и се сгромоляса на върха на П4.

Претърколи се по гръб и погледна нагоре. Хеликоптерът измина още десетина метра във въздуха, зави рязко наляво и избухна,

превръщайки се в гигантска огнена топка. Горящите му отломки се разхвърчаха наоколо като шрапнели, покосяващи всичките ѝ надежди за спасение.

Подгизнала до кости и до кръста във вода, тя се обърна и погледна към ранения египтянин. Кръвта струеше обилно от крака на единствения оцелял от малката армия на полковник Завас, който, макар и с треперещи ръце, насочи бавно към нея своя АК-47.

Серена въобще не си направи труда да вдига ръце, въпреки отчаяното изражение, което забеляза върху лицето му, докато се приближаваше към нея. Или май гледаше към нещо друго зад рамото ѝ?

Обърна се и зърна още един военен хеликоптер, този път обаче с инициалите на ООН. Тежките му картечници избухнаха и около целия връх на П4 се изсипа градушка от куршуми. Един от тях уцели египтянина, който се прекатури над ръба и пак падна във водата.

Серена вдигна глава към кръжащата над нея машина. Спуснаха стълба. Тя сграбчи първото стъпало и започна да се катери. Когато стигна догоре, отвътре се протегна една силна ръка и ѝ помогна да влезе. Когато вдигна очи, установи, че се вижда в лицето на полковник Завас. В дясната си ръка той държеше автоматичен пистолет, насочен недвусмислено към нея.

Серена онемя от изненада, а Завас се усмихна. Силният вятър отнесе кепето му.

— Не ме разочаровахте, доктор Сергети! — заяви той и вдигна в другата си ръка зеления термос. — Сега, когато разполагам с картата на Сонхис, нищо не е в състояние да ме спре някой ден да се завърна тук, за да завърша онова, което започнах. Както вече имах възможността да отбележа, историята се пише от победителите.

„Възможно е“ — помисли си тя, но само с един бегъл поглед наоколо установи, че на борда са само Завас и пилотът.

— Кажете, полковник — обърна се към него тя, — когато затваряхте термоса, как го завъртяхте — по посока на часовниковата стрелка или обратно?

— По посока на часовниковата стрелка — отговори Завас и я изгледа подозрително. — Защо питате?

— О, просто ей така! — махна с ръка тя и се усмихна.

Увереността на Завас като че ли се пречупи. Той свали дулото на пистолета, за да отвори термоса. Серена не закъсня и се опита да избие оръжието му с крак. Пропусна го, обаче уцели ръката му, което бе достатъчно — пистолетът изгърмя. Хеликоптерът се наклони и Завас изгуби равновесие, ала не и преди да изпрати още два куршума в стъклото в опит да я убие.

Серена се обърна към пилота и веднага забеляза, че той е уцелен. Скочи в кабината, избута мъжа настрани и грабна контролните лостове. Погледна през рамо тъкмо навреме, за да види как вбесеният Завас се надига отново на крака.

— Полковник! — изпищя тя. — Знаете ли как се управлява хеликоптер?

— Разбира се, жено! — изсумтя смръщено той.

— Аз също!

Наклони рязко машината и Завас се изсипа през вратата. Падна като камък — ръцете му помахаха във въздуха, докато не стигна водата и не изчезна завинаги във водовъртежа.

Серена си пое дълбоко дъх и стабилизира хеликоптера. Прегледа таблото за управление и прецени, че ако има късмет, наличното гориво ще бъде достатъчно, за да достигне радиообхвата на станцията „Макмърдо“ и да се приземи върху по-стабилна писта. Но сърце не й даде да продължи, без за последен път да се обърне назад. Огледа леда под краката си, преглъщайки сълзите си. Градът вече го нямаше, а нейното гориво свършваше.

Издигна се рязко нагоре към мрачното небе над бързо втвърдяващия се лед, молейки се за душата на Конрад Йейтс. После обърна хеликоптера по посока на станцията „Макмърдо“ на ледения шелф „Рос“ и отлетя.

38.

Точно в шест часа сутринта генерал-майор Лорънс Бейландър, суров новозеландец, поведе своя конвой от всъдеходи „Хаглунд“, приютили оръжейните инспектори на Антарктическата комисия на ООН, към процепата в леда.

Беше наясно, че силните навявания ще затруднят откриването на доказателства за американски ядрени опити. За регистриране на радиацията щяха да им бъдат необходими дозиметрични данни, термално сканиране и сеизмични проучвания. Точно толкова трудно щеше да бъде да намерят някакви заровени съоръжения. Очевидно без сондиране за проби от леда нямаше да минат. Само дето не разполагаха с достатъчно време.

Спасителният екип вече бе на ръба на силите си и Бейландър го знаеше. Беше изстискал максималното от тях. Запасите им бяха на привършване, а следователно — и времето. Май щеше да се наложи да изоставят тракторите и да се върнат обратно веднага, щом пристигне въздушната поддръжка. И което беше най-лошото, като изхождаше от международната ситуация и от наличния бюджет, повече никой никога нямаше да се завърне в тази ледена пустош. И вероятно единствената полза, която щеше да извлече от този замръзвал ад, бе мрачното задоволство, че ООН най-сетне ще имат достатъчно козове, за да притиснат американците.

Ала усещаше, че възможностите му да закове американците постепенно му се изплъзват. Изтощен и вбесен, той се канеше да се свърже по радиостанцията с базата, за да им съобщи за готовността на екипа му да обърнат, когато конвоят установи, че пътят пред тях е блокиран.

От леда пред тях се подаваше червен „Хаглунд“. Гъсеничните му колела бяха приклевани в цепнатината, но продължаваше да си стои все така изправен, макар и леко на една страна. Предната му кабина беше смачкана.

Генерал Бейландър изпсува и заповяда да спрат. После се наведе, за да стегне специално изработените си снежни обувки, и реши да не

изключва двигателя на машината. Отвори вратата на кабината, скочи долу и тръгна с широки крачки напред през дълбокия до кръста сняг.

Огледа мрачно наклонения „Хаглунд“ и го обиколи. Вниманието му беше привлечено от нещо зад напуканото и замъглено стъкло. Приведе се, за да погледне по-добре. Вътре имаше някакво тяло. Замръзнал труп. Ако е американец, значи вече разполагаха с необходимото им доказателство. Бейландър се зарадва и се втурна към вратата на кабината.

Знаеше, че бравата ще бъде безполезна, но все пак реши да опита. Да, наистина беше замръзнала и не помръдваше. Извади металния крик, разби страничния прозорец и пропълзя вътре.

Мъжът лежеше напъряко през кожените седалки. Бейландър го обърна. Тебеширено бялото лице очевидно някога бе принадлежало на относително млад и красив човек. В продължение на една дълга минута генералът седеше, загледан тъжно в призрачното привидение пред себе си, а после се приведе, за да провери за наличието на повърхностно дишане. Нямаше признаци на живот.

После се зае да разкопчава палтото на трупа, под което се откри униформа на член на Антарктическата комисия. „По дяволите! — помисли си генералът. — Очевидно е от нашите хора, от първия екип.“ Но не намери никакъв идентификационен номер.

Разгледа трупа, опитвайки се да определи времето на смъртта. Стигна до заключението, че ако се съди по факта, че едва сега е започнал да посинява, не е било много отдавна, вероятно преди не повече от двадесет и четири часа. Наистина забележително! Сигурно кабината е успяла да го защити от природните стихии, осигурявайки му живот, много по-дълъг, отколкото и самият той е очаквал. Бейландър си помисли тъжно, че последните часове на този мъж са били безмилостна смесица от полусъзнание, делириум и бавно изключване на жизненоважните органи. Със сигурност крайно неприятен начин да умреш.

Генералът дръпна дебелия си ръкавица и постави два пръста върху сънната артерия на човека. За негово изумление долови пулс — макар и изключително слаб, но все пак осезаем.

39.

Конрад Йейтс се събуди. Намираше се в самостоятелна стая в главната лечебница на станцията „Макмърдо“. Дълго време остана неподвижен, бавно и постепенно осъзнавайки, че ръцете му са целите бинтовани, а едното му рамо е с превръзка. Главата го болеше до пръсване. Откри звънец и го натисна с бинтованата си ръка, но военната сестра, която се появи, му каза да лежи и да не мърда.

Едно по едно събитията от предишния ден започнаха да се връщат в съзнанието му. Залят от пороя на спомените, той грабна някаква химикалка и се опита да нарисува картината. После обаче отново се унесе в сън. Когато се събуди за втори път, до леглото му седеше жена. Усмиваше му се.

Той се втренчи в нея и прошепна:

— Точно както в болниците от добрите стари времена легло и сестра. — Опита се да ѝ се усмихне, но не успя. Заболя го. — От колко време си тук?

— Само от няколко минути — отговори тя и го дари с топла усмивка.

Конрад знаеше, че тя го лъже. Беше се събудил посред нощ и я бе зърнал да спи в същия този стол. Тогава бе решил, че сигурно сънува.

— Жива си — обади се едва доловимо.

Протегна ръка към нейната и тя докосна бинтовете му.

— Ти също, Конрад.

— А останалата част от света?

— Всичко е наред — отговори тя и по бузата ѝ се стече една самотна сълза. — Благодарение на теб!

— Какво стана с Йейтс?

— Сигурно в момента минава някъде край Плутон.

— Смяташ ли, че онова, което той каза за мен, е налудничаво? — попита с напрегнат поглед той.

— Точно толкова, колкото и идеята за някакъв изгубен град под ледената шапка.

— Какво ще рече това — че е налудничаво или че не е?

— Вече няма никакъв град, Конрад! Всичко приключи. Свърши. Точка! Разбираш ли ме?

— Не съвсем — навъси се той. — Аз направих едно зашеметяващо откритие, Серена! Ето, виж!

И ѝ показа грубия чертеж на слънчевата баржа, който бе направил.

Серена се смръщи. Сериозното изражение ѝ отиваше.

— Само не ми казвай, че съм си го измислил! — опита се да се надигне той.

— Не, не си го измислил, Конрад. Виждала съм този чертеж и преди. Преди близо двеста години оригиналният план на Вашингтонския монумент е изглеждал точно така, включително и липсващата днес ротонда в основата.

Конрад се вторачи в чертежа си и осъзна, че Серена е напълно права. Значи трябва да се върне обратно във Вашингтон. Там се намираше, разбира се, и имението на баща му. Тъкмо ще се погрижи за наследството си и ще се опита да си изясни някои неща. Може би част от тези неща се крият в папките на баща му от офиса му в Отбранителната агенция за високотехнологични проучвания.

В главата му започна да се очертава план за ново пътешествие, ала Серена очевидно изобщо не хареса онова, което виждаше.

— Слушай какво, Конрад — започна тя с благ, почти изкусителен тон, — ти си велик археолог, но във всяко друго отношение си неопитен аматьор. Няма да публикуваш нищо! Няма да представиш нищо! Защото не разполагаш с нищо, което да представиш! Не разполагаш дори със скиптъра на Озирис. С нищичко! Единственият спомен за нашето фантастично приключение е картата на Сонхис, която се връща заедно с мен в Рим — там, където ѝ е мястото!

Конрад погледна към нощното си шкафче и попита:

— Къде ми е камерата?

— Каква камера?

Той се вкамени. След няколко секунди изрече бавно:

— Ами ние?

— Какво ние? „Ние“ не съществува и не може да съществува! Вече не го ли разбра?! — извика тя с болка в очите. — Ти не разполагаш с никаква история, която да разкажеш. Не разполагаш с никакви доказателства. Градът изчезна. Единственото, което остава, е

само твоята дума. И ако се разприказваш, никой няма да ти повярва! С изключение може би на приятелчетата на Завас в Близкия изток, които автоматично ще те погнат! Ти просто стана жертва на собствените си налудничави амбиции! Затова бъди щастлив, че поне си жив!

— А ти?

— Аз съм директор на Австралийското дружество за опазване на Антарктида и съветник към Антарктическата комисия на ООН, която проучва случаите на нарушения на протоколите за защита на околната среда от Международния антарктически договор — отговори Серена.

— И ти си всичко това?!

— Нали именно моят екип те откри в леда! — изтъкна назидателно тя. — И тъй като ти си единственият жив свидетел на предполагаемите събития, всяка информация, която можеш да ни предоставиш, ще бъде подобаващо оценена. Ще я включа в доклада си пред Общото събрание на ООН.

— Избрали са точно теб за съставянето на доклада?! — изуми се Конрад и от устата му излезе хриплив смях. — Разбира се. Та кой друг притежава международните позиции и страстта, необходими за съхранението на този обширен, бял и девствен континент?

Серена стана, за да си тръгне. Сведе поглед към него. Очите ѝ го гледаха нежно, но тялото ѝ беше сковано.

— Късметлия си ми ти! — отбеляза тя, приведе се и го целуна по бузата. — Ангелите Господни са бдели над теб!

— Моля те, не си тръгвай! — простена той. Страхуваше се, че никога повече няма да я види.

Поставила ръка на бравата, тя се обърна и каза:

— Послушай съвета ми, Конрад. — Тонът ѝ звучеше бодро, но си личеше, че едва сдържа сълзите си. — Върни се в Щатите, удари още някоя и друга бройка и се придържай към университетските лекции и евтините туристически маршрути. Забрави за всичко, което мислиш, че си видял там! Забрави и за мен!

— Как ли пък не! — промърмори той, когато тя затвори вратата.

Втренчи се в празното пространство над главата си, неспособен да откъсне мислите си от Серена. Измина като че ли цяла вечност. После влезе една медицинска сестра и развали магията.

— Търсят ви по телефона! О, да! Докторът каза, че ако искате, можете да пиете кафе. Отне ми цяла вечност, докато открия този

термос, на който така държахте!

— Просто има сантиментална стойност — въздъхна той, когато сестрата постави термоса на нощното му шкафче.

— Много любезно от страна на доктор Сергети, че ми го е пазила досега. Надявам се, че сте сложили на неговото място новия, както ви помолих!

— Да, разбира се! Оставих ѝ друг термос, точно като този, заедно с вашия малък подарък — отговори сестрата.

— Само след минутка ще се върна, за да ви наля кафе!

— Благодаря! — кимна той и се втренчи в термоса, а после, макар и трудно, вдигна телефонната слушалка с бинтованата си ръка.

Беше Мерседес, продуцентката на неговата поредица „Древните загадки на Вселената“. Обаждаше се от Лос Анджелис и се смееше. Всичко от последната им среща при линиите Наска беше простено и забравено.

— Току-що видях съобщенията в интернет! — изписука тя. — Какво става там долу? Добре ли си?

Конрад постави телефона в свивката между брадичката и здравото си рамо. Завладя го неочаквано и необяснимо спокойствие.

— Добре съм, Мерседес.

— Жестоко! И кога смяташ, че ще бъдеш на крака?

През откряната врата Конрад зърна двама военни полицаи от ВМС на САЩ, охраняващи стаята му.

— Вероятно след два-три дена. Защо?

— Сензациите посвършиха и каналите търсят нещо ново. Ние тук измислихме едно специално издание на програмата ни, което е точно по твоята част. Как ти звучи Луксор?

— За кой ли път! — въздъхна Конрад.

— Представи си само как стоиш сред руините на един град на робите — започна въодушевено Мерседес. — И разкриваш пред света, че всичко в библейския „Изход“ е вярно! Разполагаме дори с египетска статуетка на Рамзес II от Деветнадесетата династия, за да го докажем! Ще ти се плати двойно! Само гледай да си оправиш отношенията с египтяните. Кога можеш да започнеш?

Конрад помисли малко и едва тогава отговори:

— Следващия месец. Първо ще трябва да се отбия във Вашингтон.

— Жестоко! Впрочем, тази работа с Антарктида... Нещо интересно?

— Не, Мерседес — изрече бавно Конрад. — Нищо интересно.

40.

Рим. Ватикана.

Самолетът на Серена от Сидни кацна на летището в Рим по залез слънце. Беше посрещната от Бенито с обичайната черна лимузина, който веднага я откара във Ватикана за доклад при папата.

Двамата говориха на четири очи до три часа през нощта. Накрая Негово светейшество постави треперещите си ръце върху челото ѝ и прошепна кратка молитва. После добави:

— Добра работа! Градът е погребан, американците знаят само половината от историята и ще запазят информацията за себе си, така че сега в ООН спокойно могат да концентрират енергията си върху по-продуктивни цели. И тъй като и полковник Завас си е отишъл, отнесъл е и последните доказателства.

Да, това бе истина. Но само донякъде. Защото Серена знаеше, че спомените ѝ са живи. И дълбоко се съмняваше, че някога ще забрави преживяното.

Папата я погледна в очите и промълви:

— Ами доктор Йейтс?

— Той няма да проговори — отговори монахинята. — А дори и да го направи, никой няма да му повярва. Успях да взема дигиталната му камера и картата на Сонхис!

Серена бръкна в раницата си и извади оттам зелен термос. Папата се приведе напред в очакване, докато тя се опитваше да развие външната стена на термоса. Но такава нямаше. Термосът бе подменен.

— Някакви проблеми? — заинтересува се Негово светейшество.

Серена се върна мислено към последното си посещение при болния Конрад и към съзливото им сбогуване.

— Той го е откраднал!

По сбръчканото лице на папата неочаквано се разля широка усмивка. Светият отец се разсмя високо и сърдечно — така, както тя никога досега не го бе чувала да се смее. Толкова силно, че накрая се задави и тя бе принудена да го потупа леко по гърба.

На нея обаче изобщо не ѝ беше смешно.

— Обещавам, че ще намеря начин, за да върна картата!

Вече поуспокоил се, папата само махна с ръка:

— Мисля, че точно това е целял, сестро Сергети!

— Сестра ли? Но Ваше светейшество, аз...

— Възстановявам ви монашеския сан. Стига да желаете, разбира се.

Серена се поколеба. Предложението бе невероятно втори шанс, който надали повече щеше да ѝ се предостави.

— Но защо, Ваше светейшество? — погледна го слисано тя. — Защо точно сега?

— Не ми остава много, сестро Сергети — отвърна той. И нямам представа кой ще ме наследи. Но за остатъка от дните, които нашият Господ Бог е преценил да ми даде на Земята, аз ще ви предоставя всички привилегии, които вървят с подобно възвръщане на правата, в това число и неограничен достъп до архивите на Ватикана.

— Архивите ли?! — учуди се тя. Само двама-трима души — при това само мъже! — се радваха на подобен достъп. Значи Негово светейшество е решил да сподели с нея както най-ценните, така и най-срамните тайни на Църквата. — Вие ме изкушавате, Ваше светейшество! Изкушавате ме с познанието така, както змията в райската градина!

— Това не е изкушение, сестро Сергети, повярвайте ми! — отбеляза кротко папата. — Това е доверие. Това е дар. И ако бях на ваше място, щях да приема. Защото онзи, който дойде след мен, надали ще бъде така благосклонен към вас, колкото мен!

Серена разбра, но въпреки това все още се колебаеше. Ако отново се обрече на Христос и се обяви за негова невеста, ще се откъсне окончателно от Конрад и завинаги ще се прости с надеждата двамата с него някога да консумират връзката си.

Папата като че ли почувства вътрешния ѝ конфликт.

— Вие обичате доктор Йейтс — изрече простичко той.

— Да, обичам го — отговори тя и изтръпна от ужас, защото тези думи излизаха от устата ѝ за първи път.

— Тогавя безсъмнено знаете, че сега той се намира в много по-голяма опасност, отколкото когато и да било.

Серена кимна. Незнайно как, но го усещаше — още от мига, в който напусна Антарктида.

— Ще имате нужда от всички сили на Небето и Земята, за да го защитите — продължи папата.

— Да го защитя ли? Но от какво?

— Всичко с времето си, сестро Сергети, всичко с времето си! Точно сега имаме по-належащи задачи.

„Какво би могло да бъде по-належащо“ — запита се тя, но тогава папата ѝ показа първата страница на вестник *„Нтернешънъл хералд трибюн“*.

— Четири монахини са били изнасилени и убити в Шри Ланка от индийски националисти, свързани с правителството — уведоми я светият отец. — Някогашните престъпления срещу мюсюлманите отново са се обърнали срещу християните. Още днес трябва да заминете там и да сторите всичко, което е по силите ви! А после да пледирате за нашата кауза пред целия свят!

— Но вече е сутрин, Ваше светейшество!

— Така е, а и сигурно сте уморена. Починете си няколко часа.

Серена кимна. Проблемите на реалния свят бяха прекалено тревожни — толкова тревожни, че бяха в състояние да заглушат дори и мислите за една изгубена цивилизация, погребана под леда. Даде си сметка, че на света има много по-важни битки — битки срещу омразата, бедността и болестите.

— Ще направя така, както ме помолихте — каза тя и след кратка пауза продължи: — Първо ще замина за Шри Ланка, за да документирам престъпленията. После ще отида във Вашингтон и ще поставя проблема пред американския Конгрес. А накрая ще го предлага на вниманието на Обединените нации.

— Много добре — усмихна се Негово светейшество.

Бенито я откара до апартамента ѝ с изглед към площад „Пиаца дел Пополо“. Всъщност това беше една обикновена стая, в която нямаше нищо друго, освен простичко легло и нощно шкафче. Но тук, в света, в който някога положи първия си обет, тя се чувстваше спокойна. Това беше нейният свят.

На стената до френските прозорци, зад които надничаше луната, имаше разпятие. Серена коленичи пред него. Докато съзерцаваше образа на Христос, тя изповяда пред Бога своята арогантност, която ѝ

бе позволила да си мисли, че знае за страданието и загубата много повече, отколкото него. После му благодари за предпазната клауза в закона за човешките грехове и възмездието, която той бе задействал под образа на Исус.

След това излезе на балкона в дрезгавината на утрото и се втренчи в египетския обелиск в другия край на площада, донесен в Рим от Август преди две хиляди години.

Монументът я върна към друг обелиск, заровен в една пирамида под три километра лед в земите на Антарктида. Запита се дали наистина страданията на Христос на кръста са онзи най-достоеен акт на човечеството, сложил край на проклятието върху древните Божии синове, и по този начин спасил света? Или пък е безкористният акт на един безбожник, наречен Конрад, който принесе в жертва мечтата на своя живот и върна обелиска в звездната камера? След продължителен размисъл Серена стигна до заключението, че второто не би могло да се случи без първото.

Заслушана в жизнерадостните звуци на града, който никога не спеше, Серена бръкна в джоба си и извади оттам къдрицата от неговата коса, която бе отрязала тайно. След време, стига да събере сили да се прости с това съкровище, щеше да го предаде за анализ.

Засега обаче отпрати гореща молитва за безсмъртната душа на Конрад Йейтс който и да бе той, както ѝ за опрощението на своята. Защото дълбоко в себе си знаеше, че някой ден двамата отново ще бъдат заедно.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга успя да попадне в ръцете на много повече читатели по целия свят, отколкото се полага на първи роман, заради моя агент Саймън Липскар, който повярва в мен още от самото начало, както и на редакторката ми Емили Бестлър, която направи всичко това възможно.

Заради това, че оригиналната компютърна книга се превърна в бестселър номер едно, благодаря на борда на „Атлантис Интерактив, Инк.“, както и на десетките хиляди абонати на @atlantisTV от всичките седем континента, в това число и Антарктида.

Заради любезното внимание и първокласните експертни съвети в областта на археологията съм изключително много задължен на Томас Пикъринг — бивш заместник държавен секретар по политическите въпроси към Държавния департамент на САЩ и забележителен любител археолог; на доктор Захи Хавас — главен директор на Пирамидалния комплекс в Гиза към Египетския върховен съвет по антиките и един от най-големите световни авторитети по въпросите на Голямата пирамида; на доктор Кент Уийкс — професор по египтология от Американския университет в Кайро и директор на Проекта за картографиране на Тива. Благодаря ви, господа, за отделеното време и поощрителните думи! Всички грешки и недоглеждания в тази литературна измислица са единствено и само мои.

Заради това, че разшири познанията ми по геополитиката на Антарктида, трябва също така да благодаря и на Бюрото по океаните и международните екологични и научни проблеми към Държавния департамент, на Центъра за полярни архиви във Вашингтон, на войските за поддръжка на ВМС на САЩ в Антарктида, на екипажа на самолетносача на САЩ „Констелейшън“, както и на членовете на разнообразните правителствени агенции, които помолиха да не бъдат изрично цитирани във връзка с тази твърде чувствителна информация.

Заради това, че ми помогна да си остана все така здраво стъпил на земята, съм изключително задължен на сеизмолога от

Калифорнийския технологичен институт Еджил Хоуксън, както и на Пол Ричардс от обсерваторията „Ламонт-Дохърти“ към Колумбийския университет, и на геофизика от университета в Бъркли, Реймънд Жанлос.

Заради задълбочените проучвания на фактологията около изгубения континент Атлантида и астрономическата подредба на пирамидите в Гиза и на храмовете в Южна Америка, съм длъжен да изразя благодарността си на Ранд и Роуз Флем-Ат, Колин Уилсън, Греъм Ханкок и Робърт Бовал. Заради прозренията относно международните и духовни последици от откритията на археологията съм благодарен на Уилям Дж. Фулко, д.ф.н., от Университета „Лойола Меримаунт“ в Лос Анджелис.

Заради поощрението да напиша един дяволски добър роман благодаря на моя приятел и духовен наставник Джеймс Н. Фрей — най-прекрасния треньор по писателстване в Съединените щати. Заради куража да кажа нещата такива, каквито са, благодаря на политическия съветник Джордж Барна от „Барна Рисърч Груп“. А за всичките онези прекрасни обеда благодаря на Дъг Лагерстрьом.

Накрая бих искал да благодаря на моята съпруга Лора Грийниъс — главен новинарски редактор на „Лос Анджелис таймс“ и мой неофициален първи редактор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.